

บทที่ 3

รัฐ (state)

รัฐ เป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศที่สำคัญที่สุด เพราะกฎหมายระหว่างประเทศ วางกฎหมายและข้อบังคับ ควบคุมการกระทำของรัฐซึ่งในสมัยก่อนถือว่าล้าสมัย นิยมว่ารัฐเท่านั้นที่เป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ และปัจจุบันบุคคลในกฎหมายระหว่างประเทศอ้างอยู่ไปเรื่ององค์กรระหว่างประเทศตัวอย่าง

รัฐ คือคนละบุคคลที่รวมกันอยู่เป็นปีกแหน่งราชการในอาณาเขตที่แน่นอน มีการปกครองเป็นระบบทะเบียน มีอำนาจอธิบดีโดยเป็นของตนเอง เป็นอิสระไม่ขึ้นแก่ใคร

องค์ประกอบที่สำคัญของรัฐ

1. พอดเมือง
2. อาณาเขต
3. การปกครอง
5. อิสระ

1. พอดเมือง พอดเมืองเป็นปัจจัยสำคัญที่จะประกอบเป็นรัฐ จำนวนพอดเมืองที่จะประกอบเป็นรัฐนั้น ไม่มีกำหนดแต่นอนคงตัว อาจจะมีมากหรือน้อยก็ได้ แต่ที่ต้องมีจำนวนมากพอสมควรที่จะสามารถค้ำประกันความเป็นอยู่ได้ด้วยตนเอง ซึ่งมีพอดเมืองร่วมพันล้านคนกับสาธารณรัฐ Saint-Marin ซึ่งมีพอดเมืองหมื่นกว่าคนก็เป็นรัฐด้วยกัน แต่ครอบครัวเพียงครอบครัวเดียว ย่อมไม่สามารถเป็นรัฐได้ นักประชัญชน์ยกกัน เช่น อริสโตเก็ตส์ ก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน ยังไง พอดเมืองที่มารวมกันอาจมีเชื้อชาติ ศาสนา ประเพณีแตกต่างกันแต่ผูกพันทางนิติธรรมกับรัฐ โดยมีสัญชาติเดียวกัน การให้สัญชาติย่อมเป็นไปตามกฎหมายภายในของแต่ละรัฐ

2. อาณาเขต การเป็นรัฐ นั้นจะต้องมีคินแคนให้ประชาชนได้อยู่อาศัย คินแคนจะเด็กหรือใหญ่ จะมีนองด้วยทรัพยากรธรรมชาติหรือไม่ไม่สำคัญ รัฐที่มีเนื้อที่เกิน ๙ ล้านตารางไมล์ กับในนาโภซึ่งมีเนื้อที่เพียงเล็กน้อย ต่างก็เป็นรัฐ และคินแคนไม่จำเป็นต้องเป็นผืนเดียวติดต่อกัน อาจจะเป็นคินแคนให้พื้นที่เหลือไว้ เช่น อังกฤษมีอาณา尼ค่อนอยู่ท่าโอล กอุ่มนหันที่เรื่อน เช่น พากอิปซี ย่อมไม่สามารถเป็นรัฐได้ เพราะไม่มีคินแคนเป็นของตนเอง หรือปาเลสไตน์ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีคินแคนของทัวเองที่ยังเป็นรัฐไม่ได้

3. มีการปกครองหรือรัฐบาล การที่ทรงสภานะเป็นรัฐนั้นนอกจากจะมีคินแคนแล้ว จะต้องมีการจัดวาระเบียบการปกครองของตนเอง ในรูปของรัฐบาล ทำการบริหารงานทั้งภายในและภายนอกของรัฐ จัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน รักษาความสงบเรียบร้อยในคินแคนของตน และจัดระเบียบการปกครองภายในของตน ส่งเสริมความเจริญของประเทศและรักษาติดต่อสื่อสารกับผลประโยชน์ของประชาชนของตน

อ่านจากใน การปกครองท้องที่มีประติกธิการพออย่างแท้จริง รัฐบาลพัสดุที่นุชของประเทศต่าง ๆ ในยุโรปที่ถูกเยอรมันยึดครองและมาตั้งรัฐบาลที่หังกฤษ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยังไม่ถือว่าเป็นรัฐบาลที่แท้จริง เพราะไม่มีอำนาจแท้จริงในการปกครอง การปกครองจะเป็นในรูปใด ระบบใดไม่สำคัญ อาจจะเป็นประชาธิปไตย ระบอบเผด็จการ สังคมนิยม หรือคอมมูนิสติกธิราช ก็ได้

4. มีอำนาจอิสระ^๑ รัฐจะต้องมีอำนาจอิสระทั้งภายในและภายนอก อ่านจากในรัฐบาล หมายถึง อ่านจากใน การจัดการกิจการภายในในประเทศในทุกสาขาแต่ผู้เดียว โดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก ซึ่งมีตัวกับตัวของการปกครองภายในของรัฐ เช่น จังหวัด อ่าเภอหรือเทศบาล ซึ่งกระทำการกิจการภายในอาณาเขตของตนโดยได้รับมอบอำนาจจากรัฐ รัฐมีอำนาจอิสระที่จะกระทำการใด ๆ ในอาณาเขตของรัฐ ผลเมืองที่อยู่ในอาณาเขตของรัฐย่อมต้องอยู่ใต้กฎหมายและการปกครองของรัฐ แต่อาจมีข้อยกเว้น

^๑ Ch. Rousseau L' independence de l'Etat dans l'ordre international. Rec des cours, 1948 II page 171

บางกรณีที่ไม่อยู่ในอำนาจของรัฐเจ้าของอาณาเขต เช่น ปัญหาเรื่องสิทธิส่วนอภิภูมิศาสตร์ (extraterritoriality) ซึ่งหมายถึงสิทธิของบ้านอย่างซึ่งให้แก่บุคคลบางคนหรือสิ่งของบางอย่างที่ไม่อยู่ในอำนาจความของรัฐ เช่น ประมุขหรือผู้แทนของรัฐต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ขององค์กรระหว่างประเทศ กองทหารของรัฐต่างประเทศและเรือนแพของรัฐต่างประเทศ

อำนาจอิสระภายนอก แสดงออกโดยการที่รัฐสามารถตัดต่อสัมพันธ์กับรัฐอื่นได้อย่างอิสระโดยไม่ต้องฟังคำสั่งจากรัฐอื่นและได้รับการปฏิรูปด้วยอำนาจเดนอฟากกับรัฐอื่น ความสามารถของรัฐอื่นไม่มีสิทธิที่จะดำเนินมาตรการใดๆ ที่รัฐอื่นเป็นเจ้าของ ยกเว้นคดีที่เกี่ยวกับการค้า แต่เนื่องจากรัฐเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมระหว่างประเทศ อำนาจอิสระของรัฐอาจถูกจำกัดโดยกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น สิทธิในการทำสงครามซึ่งเป็นอำนาจอธิปไตยของรัฐ ปัจจุบันถูกห้ามโดยกฎหมายระหว่างประเทศที่ห้ามรัฐต่างๆ ทำสงครามยกเว้นสองกรณี ป้องกันศรี

รัฐต่างกับชาติ ชาติ (Nation) ไม่ใช่บุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่เป็นกลุ่มน้ำหนึ่งที่มีเชื้อชาติเดียวกัน พุทธศาสนาและนับถือศาสนาเดียวกัน มีนิยมธรรมเนียมประเพณีและความเป็นมาทางประวัติศาสตร์อย่างเดียวกัน รัฐอาจประกอบด้วยคนหลายชาติ เช่น ประเทศไทยสหประชาธิรัฐ-ธงการีประกอบด้วยชาวเยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น โปรตุเกส และเชกโกสโลวักเกิล พฤศจุปต์ได้ว่ารัฐอาศัยความมุกพันทางการเมืองระหว่างหมู่ชนที่อยู่รวมกันซึ่งต้องมีเพื่อป้องกันสิทธิและผลประโยชน์ของหมู่คณะ แต่ชาติผูกพันทางจิตใจและวัฒนธรรมมากกว่า

ประเทศ หมายถึง อาณาเขตทั้งหมดของรัฐ ภูมิภาคที่

รูปของรัฐอาจแบ่งแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ รัฐเดียว และรัฐรวม

1. รัฐเดียว หมายถึงรัฐซึ่งมีการปกครองเป็นเอกภาพไม่ได้แบ่งแยกออกจากกัน มีรัฐบาลกลางปกครองประเทศเพียงรัฐบาลเดียว แม้ว่าจะมีการกระจายอำนาจปกครองให้แก่ท้องถิ่นแต่ก็ยังคงอยู่ในความควบคุมของรัฐบาลกลาง มีประมุขของรัฐแต่เพียงผู้เดียวและองค์กรนิติบัญญัติองค์การเดียว

เช่น ประเทศไทยรัฐธรรมนูญทุกฉบับมักจะระบุว่าประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกกิมได้ ผู้ร่วงเศษ เป็นเยี่ยม ขออภัยแลนด์ ถือเป็น สเปน และปอร์ตุเกส ก็อยู่ในรูปของรัฐเดียวทั้งนั้น.

2. รัฐธรรมนูญไทยที่อนุญาติรัฐธรรมนูญที่มีผลบังคับใช้ได้โดยการแก้ไขเพิ่มเติม

ก. รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐ มี 2 ประเภท

(1) รัฐรวมที่มีประมุขคนเดียวร่วมกันแต่กิจการภายในและภายนอกเป็นอิสระแก่กัน รัฐรวมประเทคนี้เกิดจากเหตุปัจจัยโดยกฎหมายว่าด้วยการศึกษาราชสมบัติของรัฐหนึ่ง ระบุว่าผู้จะศึกษาราชบัลลังก์องค์ต่อไป ได้แก่ ผู้เป็นกษัตริย์ของประเทคนึงอยู่แล้ว จะนั่งกษัตริย์องค์เดียวจึงเป็นประมุขของสองรัฐในเวลาเดียวกัน การรวมเข่นนี้รัฐที่เข้ามาร่วมกันไม่มีความสัมพันธ์ในด้านกฎหมายแต่อย่างใดเพียงแต่มีกษัตริย์องค์เดียวกันเท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติเนื่องจากมีประมุขคนเดียวกันการดำเนินนโยบายต่างประเทศก็มักจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันด้วย รัฐที่เข้ามาร่วมกันยังคงมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ มีอิสระภาพทั้งภายในและภายนอก แต่รูปการปกครองของรัฐที่เข้ามาร่วมอาจจะแตกต่างกันได้ เช่น ประเทคนึงมีการปกครองแบบสมบูรณญาติarchy แต่อีกประเทคนึงมีการปกครองแบบประชาธิปไตย ด้วยอย่างเช่น กองโภกับเบสเยื่อน ซึ่งเป็นรัฐรวมระหว่าง ค.ศ. 1885-1908 ในประวัติศาสตร์ได้เคยมีรัฐรวมขนาดตั้งกล่าว เช่น โปรแลนด์กับบริติชเนอร์ (ค.ศ. 1385-1569) บริสตอลกับเนยชาเตล (ค.ศ. 1707-1857) ยังกฤษกับแชนโนเวอร์ (ค.ศ. 1714-1837) ออสเตรเลียกับฟลอร์เรนซ์ (ค.ศ. 1815-1890)

ปัจจุบันรัฐธรรมนิยมไม่มีแล้ว โดยปกติเป็นการรวมที่มีลักษณะช่วงคราวไม่ถาวรและสลายศ้าวได้ง่าย เพราะเป็นการรวมกันในทวากษัตริย์แต่ผู้เดียว จะเน้นเพียงแต่กฎหมายภายในของอิกรัฐหนึ่งท่านสคริปต์ของราชบุรีหรือกษัตริย์สวรรค์ก็อาจจะทำให้รัฐรวมกันเป็นลายศ้าวได้

(2) รัฐธรรมนูญมีประมวลกฎหมายเดียวทั้งหมดแต่ก็จัดการภายใต้กฎหมายอกร่วมกันส่วน
กิจการภายในเป็นอิสระซึ่งกันและกัน รัฐธรรมนูญนี้คือเกิดขึ้นเมื่อรัฐสองรัฐมา
รวมกันภายใต้กฎหมายเดียวกันและรัฐบาลที่เดียวทั้งหมด เกิดการรวมกันเข้าเป็นบุคคลเดียวทั่วไป ประเทศ

บุคคลเดียว ประกอบสักษะและสำนักงานดังต่อไปนี้

- (ก) มีอำนาจเบ็ดเตล็ดต่อไก่สีเที่ยงกัน
- (ข) รวมกันโดยบันทปัญญาด้วยของกฎหมายในหรือนอกนิสัยอุตสาหกรรม
- (ค) มีประมูลเป็นกษัตริย์ร่วมกัน

(ง) มีองค์การร่วมกันซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ เช่น กิจการต่างประเทศ การป้องกันประเทศ สำหรับกิจการภายในอย่างอื่นรู้สึกเข้ามาร่วมกันมีอำนาจอิสระ มีกฎหมายภายในของตนเอง มีความสามารถของตนเอง แต่สูญเสียพนักงานตามกฎหมายระหว่างประเทศ การร่วมอาจจะถูกต้องไว้ได้โดยการคงอยู่ทั้งสองฝ่าย

ในประวัติศาสตร์ได้เคยมีการร่วมรัฐนิคมนี้หลายครั้ง เช่น รัฐร่วมระหว่างสวีเดนกับนอร์เวย์ ในปี ค.ศ. 1815 - 1905 รวมกันโดยสนธิสัญญาเมื่อต. วันที่ 6 สิงหาคม 1815 มีประมูลร่วมกัน คือ กษัตริย์สวีเดนเป็นกษัตริย์ของนอร์เวย์ด้วย นอร์เวย์และสวีเดนมีรัฐมนตรีต่างประเทศคนเดียวคือตัวเดียว กิจการต่างประเทศของทั้งสองประเทศ และสำหรับกิจการภายใน รัฐบาลของทั้งสองประเทศแยกออกจากกัน แต่ละประเทศมีอิสระในการกำหนดนโยบายในของตนโดยสมบูรณ์ และในสายตาของรัฐภายนอก นอร์เวย์และสวีเดนร่วมกัน เป็นรัฐเดียว

รัฐร่วมระหว่างอสเตรีย-อังกฤษ ในปี ค.ศ. 1867-1918 มีประมูลเป็นกษัตริย์ร่วมกันโดยจักรพรรดิของออสเตรียเป็นกษัตริย์ของจักรวรรดิอังกฤษ มีรัฐมนตรีร่วมกันซึ่งการกิจการต่างประเทศ การค้า การทหาร และสำหรับกิจการภายในอย่างอื่นรู้สึกเข้ามาร่วมถึงเป็นอิสระ มีคณะกรรมการรัฐบาล ยกเว้น ปักษ์ของ แต่กฎหมายของตน

รัฐร่วมระหว่างเดนมาร์ก-ไอซ์แลนด์ ในปี ค.ศ. 1918-1944 กษัตริย์ของเดนมาร์กคือกษัตริย์ของไอซ์แลนด์ รัฐมนตรีต่างประเทศเดนมาร์ก มีหน้าที่ติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ แทนไอซ์แลนด์ด้วย แต่กิจการภายใน ของรัฐทั้งสองต่างเป็นอิสระต่อกัน

รัฐร่วมชนิดนี้ ปัจจุบันหมดสิ้นไปแล้ว ในปี ค.ศ. 1947 ออกแผนที่ "ได้พยายามจะจัดตั้งรัฐร่วมชนิดดังกล่าวกับอินโดนีเซีย แต่อินโดนีเซียไม่อนุรับและได้เกิดข้อพิพาทระหว่างประเทศทั้งสองเรื่องก่อน"

๒. รัฐรวมระหว่างประเทศรัฐ มี

๑. สมาพันธ์รัฐ (Confederation of State) หมายความว่าเป็นการรวมก่อตั้นระหว่างรัฐหลายรัฐโดยสนธิสัญญาเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันผลประโยชน์ร่วมกันบางอย่าง เช่น การป้องกันประเทศ มีลักษณะการรวมคือข้อความของรัฐ การรวมกันถังกล่าวไม่ถือให้เกิดฐานะเป็นรัฐใหม่ขึ้นอีกไม่มีรัฐบาลกลาง แต่มีองค์การกลางท้าทาน้ำที่ป้องกันผลประโยชน์ร่วมกันบางอย่างตามที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญา

ลักษณะสำคัญของสมาพันธ์รัฐประกอบด้วย

ก. รัฐที่เข้ามาร่วมซึ่งมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ มีติวิธีห้ามสนธิสัญญาส่งและรับบุคคล ลิทธิในการห้ามลงนาม ลงนามระหว่างรัฐที่เข้ามาร่วมเป็นสมาพันธ์รัฐที่อ่าวเป็นลงนามระหว่างประเทศ เช่น ลงนามระหว่างปีแอชเชนกับอสเตรีย ในปี ก.ศ. 1866

ข. รัฐที่เข้ามาร่วมเป็นสมาพันธ์รัฐเกิดจากข้อตกลงระหว่างประเทศ หรือสนธิสัญญาซึ่งจะกำหนดจุดประสงค์และขอบเขตอำนาจขององค์การกลางของสมาพันธ์รัฐ และรัฐสมาชิกสมาพันธ์รัฐอ้างมีอำนาจอิสระอย่างสมบูรณ์ในกิจกรรมไม่ได้มอบหมายหน้าที่ให้องค์การกลางกระทำ

ค. สนธิสัญญาหรือข้อตกลงจะระบุขอบเขตหน้าที่ขององค์การกลางหรือสภากู้แทนของรัฐที่เป็นสมาชิก เรียกว่า La Diete ซึ่งมีลักษณะคล้ายที่ประชุมผู้แทนรัฐมากกว่ารัฐสภา การลงมตินองค์การกลางจะต้องเป็นเอกฉันท์และรัฐสมาชิกต้องให้ความยินยอมทั่วไปจะถือปฏิบัติได้

ก. สมาพันธ์รัฐไม่มีอำนาจโดยตรงเหนือประชาชนของประเทศ สมาชิกของสมาพันธ์รัฐ นิติบุคคลขององค์การกลางจะใช้บังคับประชาชนของประเทศสมาชิกได้ ก็ต่อเมื่อประเทศสมาชิกนำมาตั้งมาออกเป็นกฎหมายภายในของรัฐตน หมายถึงว่า รัฐภาคีต้องนำมติไปปฏิบัติถือกันหนึ่ง

ลักษณะสำคัญของสมาพันธ์รัฐถังกล่าวถือให้เกิดผล กล่าวคือ

๑. รัฐสมาชิกสามารถถอนตัวออกจากสมาพันธ์รัฐได้ ในระหว่างลงนามกลางเมื่อข้อของสหรัฐอเมริกาในกลางคืนวาระที่ 19 รัฐฝ่ายใต้ที่ก่อ

การกบฏต้องการแยกตัวออกจากสหรัฐโดยอ้างว่า สหรัฐอเมริกาเป็นรูปการรวมของสมาคมธนารัฐ ซึ่งมีผลให้สมาคมมีสิทธิขอแยกตัวออกได้

2. การเข้าเป็นสมาคมของสมาคมธนารัฐไม่กระทบกระเทือนอำนาจ อธิปไตยทั้งภายในและภายนอกของรัฐ และการเข้าเป็นสมาคมก็ไม่จำเป็นต้องแก้ไขบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ เพื่อรองแต่ออกกฎหมายธรรมดายกเว้นที่พอดีแล้ว

3. การเข้ารวมเป็นสมาคมธนารัฐ ตั้งอยู่บนราชฐานของตนหรือตัญญา และรัฐทุกรัฐมีสิทธิเท่าเทียมกันในสมาคมธนารัฐ

สมาคมธนารัฐ ปัจจุบันหมดศัลป์ไปแล้ว เพราะกลไกของการบริหารงานในรูปสมาคมธนารัฐอย่างมากก่อการปฏิปัตติ ดังจะเห็นได้จากมติขององค์การกลางจะนำไปปฏิปัตติได้ต้องได้รับการขึ้นลงเป็นเอกฉันท์ สำหรับแทนของรัฐเพียงรัฐเดียวไม่ขึ้นลง แต่ตั้งนั้นก็มีอ่าวไม่ได้รับการอนุมัติ และทั้งยังต้องได้รับการขึ้นลงจากวาร์ชุมามาติกอีกด้วย ดังนั้นในประวัติศาสตร์การรวมในรูปสมาคมธนารัฐจึงไม่ถาวร รัฐที่รวมกันในรูปนี้จะถอยๆ เป็นสิ่นเปลืองเป็นรวมกันในรูปสหรัฐในที่สุด

ในประวัติศาสตร์ สหรัฐอเมริกาเคยเป็นสมาคมธนารัฐระหว่างค.ศ. 1781-1787 ต่อมาจึงได้รวมกันในรูปของสหรัฐ สมาคมธนารัฐสวิสเซอร์แลนด์เป็นสมาคมธนารัฐระหว่างค.ศ. 1815-1848 และได้ก่อตัวเป็นรูปสหรัฐแต่ปัจจุบันสวิสเซอร์แลนด์ก็ยังใช้ชื่อสมาคมธนารัฐอยู่ สมาคมธนารัฐเยอรมันเป็นสมาคมธนารัฐทั้งแต่ค.ศ. 1815-1866 จึงถ้ายังเป็นรูปสหรัฐ สมาคมธนารัฐ Provinces-Unies ของออดแดเนนต์ ตั้งแต่ค.ศ. 1581-1795

2. สหรัฐ (Federal of State) สหรัฐเกิดขึ้นเมื่อรัฐหลายรัฐมาร่วมกันทำให้เกิดรัฐใหม่ขึ้นอีกรัฐหนึ่ง โดยรัฐที่มาร่วมกันสูญเสียอำนาจอธิปไตยบางส่วน เพราะได้ถูกอำนาจของรัฐที่เหลือที่แก้รัฐบาลกลาง รัฐรวมในรูปนี้มีลักษณะสำคัญ คือ

ก. การรวมในรูปสหรัฐไม่ใช่เป็นการรวมแบบสมาคมระหว่างรัฐ แต่เป็นการรวมเป็นรัฐเดียว ยังมีราชฐานทางกฎหมายจากรัฐธรรมนูญของ

สหรัฐ มิได้เกิดจากตนหรือสัญญาเหมือน sama พันธ์รัฐ รัฐธรรมนูญของสหรัฐ จะกำหนดหน้าที่ของรัฐบาลถูกต้องและหน้าที่ของรัฐสามารถ

ข. รัฐที่มาร่วมหมัดหมายบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐใหม่ที่เกิดขึ้นเพื่อระการร่วมมือสภาพเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ เพียงรัฐเดียว มีประบุนของรัฐแต่เพียงผู้เดียว

ค. สำนักงานติดต่อภายนอก เช่น การทำสนธิสัญญาส่งหรือรับทุกต่อประเทศ การประทุมทางความเป็นหน้าที่ของรัฐบาลถูกต้องแต่ผู้เดียว แต่รัฐสามารถที่ยังมีสำนักงานซึ่งรับไปโดยอย่างสมบูรณ์ในกิจกรรมภายในของตนเอง ตามขอบเขตที่รัฐธรรมนูญของสหรัฐกำหนดให้ยังมีต้นแบบ คาด และมีสัญชาติของตนรัฐของตนเองด้วย ในแต่ละตนรัฐมีรัฐธรรมนูญ สถาบันและรัฐบาลของตนรัฐ แต่รัฐธรรมนูญของตนรัฐจะบังคับรัฐธรรมนูญของสหรัฐ ไม่ได้

ง. กรณีรัฐมีส่วนในการบริหารงานของสหรัฐ โดยสภาพที่รัฐบาลของตนรัฐ นอกจานั้นรัฐธรรมนูญของสหรัฐจะแก้ไขได้ก็โดยการขึ้นยกของตนรัฐ หรืออย่างมืออ ล้วนให้ก ลุ่มของตนรัฐต้องเห็นชอบด้วย คาด ดูงดุดของสหรัฐมีหน้าที่ศึกษาและบังคับให้มีการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐ ทั้งยังมีสำนักงานซึ่งตั้งขึ้นเพื่อทราบระหว่างตนรัฐด้วย

ในด้านความรับผิดชอบระหว่างประเทศในการมีความเสียหายที่ตนรัฐก่อให้เกิดขึ้นแก่รัฐต่างประเทศ สหรัฐจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว

การเกิดของสหรัฐอาจจะเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ เช่น เกิดขึ้นจากรัฐอิสระหลายรัฐ มารวมกันและกำหนดเจอนำในการร่วมกันในรัฐธรรมนูญของสหรัฐ ดังกรณีของสหรัฐอเมริกาและสมาพันธ์รัฐสวิสเซอร์แลนด์ หรืออาจจะเกิดจากรัฐซึ่งเมื่อก่อนเป็นรัฐเป็นรัฐเดียวแต่ต่อมาได้มีการเคลื่อนไหวแยกตัวเป็นรูปเป็นสหรัฐ เช่นกรณีมีกิจโภ. ค.ศ. 1857 บรรลุสิ้น ค.ศ. 1891 และรัฐเดียว ใน ค.ศ. 1918

โดยปกติแล้วรัฐในรูปสหรัฐไม่สามารถแยกตัวออกไปได้ แต่ก็ยังมีรัฐธรรมนูญบางฉบับยอมให้รัฐสามารถแยกตัวออกไปได้ เช่น รัฐธรรมนูญรัสเซีย วันที่ 5 ธันวาคม 1936 มาตรา 13¹

¹ Annuaire de L'Institut International du Droit public V. sur La federation Russe

ในปัจจุบันมีรัฐเป็นจำนวนมากที่มีรูปการปกครองแบบสหรัฐ เช่น คานาดา สหรัฐอเมริกา เม็กซิโก เวเนซูเอล่า บรัสเซล อาเยนดิน่า อินเดีย ปากีสถาน อินโดนีเซีย และออสเตรเลีย ในญี่ปุ่นก็มี สหภาพออสเตรเลีย โชเวียต-รัสเซีย ถูกสถาปนา แพร่มันตะวันออก และเยอรมันตะวันตก

รัฐใต้อำนาจ (State under Protectorate)

รัฐใต้อำนาจเกิดขึ้นเมื่อสหนิสัยอยู่ระหว่างรัฐสองรัฐโดยรัฐฝ่ายหนึ่งที่อ่อนแอยอมให้รัฐคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งทำการศุ่มครองตนในสหนิสัยอยู่จะระบุถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่ให้ความอิสระกันรัฐที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เคยมีการให้ความอิสระมาซึ่งมิได้มีราชฐานทางกฎหมายจากสหนิสัยอยู่ ถือว่าเป็นกรณีเดียวกันกับของระบบอิสระกษา เช่น อังกฤษปกครองระบบอิสระกษา ต่ออิมป์โรมันจักรวรรดิภายใน ค.ศ. 1914 และเยอรมันให้ความอิสระกษา Boheme Moravia โดยอุตสาหกรรม วันที่ 16 มีนาคม 1939 โดยปกติเมื่อมีการทำสหนิสัยอยู่อิสระกษาจะต้องแจ้งไปให้ประเทศอื่นทราบด้วย

เพื่อแสดงเป็นส่วนหนึ่งของการศุ่มครอง รัฐใต้อิสระกษาจะต้องส่งอ่านขอรับไทยส่วนหนึ่งของตนซึ่งได้แก่ การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยรัฐผู้ให้ความอิสระกษาจะเป็นผู้กระทำการแทนรัฐใต้อิสระกษา รวมทั้งการให้ความศุ่มครองในการป้องกันประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจการภายในของรัฐใต้อิสระกษา โดยปกติก็อยู่ในความควบคุมของรัฐที่ให้ความอิสระกษา รัฐที่ให้ความอิสระกษาจะตั้งสำนักงานซึ่งเป็นศูนย์กลางของตนไปประจำอยู่ในรัฐใต้อิสระกษา ติดต่อการควบคุมในกิจการของรัฐใต้อิสระกษาจะมากหรือน้อยก็แล้วแต่บทบัญญัติที่กำหนดไว้ในสหนิสัยอยู่ ซึ่งโดยหลักการแล้ว สหนิสัยอยู่ให้ความอิสระกษาส่วนใหญ่จะให้อ่านเจรจาที่ให้ความอิสระกษาเป็นผู้ดำเนินการในการติดต่อกับต่างประเทศ เช่น การทำสหนิสัยอยู่ แต่ในบางกรณีอาจจะยอมให้รัฐใต้อิสระกษาทำเองได้ โดยท่องไตรัตน์ให้รับอนุญาตจากรัฐผู้ให้ความอิสระกษาท่อน หรือระบุให้รัฐผู้ให้ความอิสระกษามีสิทธิที่จะเข้ามายังได้ เช่น การมีระหว่างอังกฤษกับ Transvaal ในบางกรณีสหนิสัยอยู่อาจจะยอมให้รัฐใต้อิสระกษาดำเนินกิจการติดต่อกับต่างประเทศเองได้ แต่จะต้องไม่กระทำการใดก็ตามที่ได้รับอนุญาต

ประชารัฐของรัฐสูงให้ความอิรักษา โดยห้องแข็งให้รัฐสูงให้ความอิรักษาทราบ
แล้วรัฐสูงให้ความอิรักษาอาจจะตัดสินใจได้ อธิบดีที่เป็นรัฐสูงให้อิรักษาของอังกฤษ
ในปี ค.ศ. 1918 ถือเคยทำสันธิสัญญาภัยกับบริษัท

คณะกรรมการรัฐสูงให้ความอิรักษาจะเป็นผู้ติดต่อกับต่างประเทศ
แทนรัฐสูงให้ความอิรักษา กระทำการสันธิสัญญาและคุ้มครองคนสัญชาติของรัฐสูงให้ความอิรักษา

ในด้านความรับผิดชอบระหว่างประเทศ รัฐสูงให้ความอิรักษาจะ
ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของรัฐสูงให้ความอิรักษา¹ ถ้าเกิดความเสียหายรัฐสูงที่ต่าง
ประเทศจะต้องแจ้งและยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐสูงให้ความอิรักษา อังกฤษจะขอ
ขอให้สเปนชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นแก่เพลเมืองของอังกฤษเนื่องจากภาระจราจร
ในเขตให้อิรักษาของสเปนในมอร็อกโค

ในด้านกิจการภายในของรัฐสูงให้ความอิรักษา เนื่องจากรัฐสูงให้ความอิรักษา
มีหน้าที่ที่จะต้องก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในดินแดนให้อิรักษา ดังนี้
รัฐสูงให้ความอิรักษาจึงจำเป็นต้องมีอำนาจที่จะควบคุมกิจการภายในของรัฐ
ให้ความอิรักษา มีอำนาจทั้งกองทหารในดินแดนให้อิรักษาปราบก้าวซุกเซ็น
การควบคุมกิจการภายในของรัฐสูงให้ความอิรักษาจะมากหรือน้อยสุดแต่สันธิสัญญา
ที่ให้ความอิรักษาจะกำหนดไว้ เช่น อังกฤษจะเข้าไปควบคุมเกี่ยวกับการ
ศึกษาราษฎร์ของ Zanzibar ซึ่งเป็นรัฐสูงให้ความอิรักษาของอังกฤษในปี ค.ศ. 1896
การให้ความอิรักษานั้น โดยปกติเป็นการที่รัฐสูงให้ความอิรักษาจะต้องดำเนินการ
หนึ่งชั่วโมงแล้วกว่า แต่ปรากฏว่า เคยมีรัฐบาลรัฐสูงให้ความอิรักษาแก่รัฐ
เดียว เช่น ในปี ค.ศ. 1815 กองเกรตต์ กรุงเวียนนา ให้สาธารณรัฐคราิกเวีย
อยู่ภายใต้ความร่วมกันของสวิตเซอร์แลนด์ เวียดนาม อังกฤษ และสหราชอาณาจักร เนื่อง
มาจากความต้องการของเยอรมัน อังกฤษ และสหราชอาณาจักร ให้สันธิสัญญา
เมื่อวันที่ 14-มิถุนายน 1889

มีปัญหาเกี่ยวกับสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศของรัฐ
ให้ความอิรักษาว่ามีคงค้างของอยู่หรือไม่ นักนิติศาสตร์ เช่น A de La Pradelle
มีความเห็นว่ารัฐสูงให้ความอิรักษาได้สัญญาร่วมกับสันธิสัญญาและภาระของตนเอง

¹Rapport Max-Hubert 23 Octobre 1924

Reclamations britannique au Maroc.

รัฐได้อารักษาไม่มีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ การรับระหว่างรัฐได้อารักษากับรัฐผู้ให้ความอารักษาที่ไม่ใช่สหกรณ์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ แต่เป็นการปรับปรามการจราจรเท่านั้น โดยไม่ต้องนำกฎหมายสหกรณ์มาปั่งศับให้ แต่ก็ยังมีนักนิติศาสตร์อีกพวกหนึ่งที่มีความเห็นว่า รัฐที่อยู่ใต้อารักษาซึ่งมีสภาพเป็นรัฐและมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศอยู่ เพราะเหตุผลกล่าวกือ

1. การที่รัฐได้อารักษาขึ้นยอมให้รัฐผู้ให้ความอารักษามีอำนาจในกิจการของตน ก็โดยข้อตกลงซึ่งตนขึ้นยอมโดยสมควรใจในการโอนอำนาจอธิปไตยบางส่วนในรูปของสนธิสัญญา

2. ในบางกรณีจะเห็นได้ว่า รัฐได้อารักษาสามารถทำสันติสัญญาด้วยตนเองได้ เป็นการแสดงว่าบังคับมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศอยู่

3. ประมุขของรัฐได้อารักษา ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นประมุขของรัฐ ในกรณีเดินทางไปต่างประเทศก็ได้รับสิทธิคุ้มครองและเคารพเช่นประมุขของรัฐอื่น

4. ในทางปฏิบัติคืนดูของรัฐได้อารักษาบังคับถูกต้องเป็นดินแดนของรัฐผู้ให้ความอารักษา เช่น ญี่ปุ่นเชย สมัยบังคับนี้รัฐได้อารักษาของฝรั่งเศส ก็ยังสามารถเรียกชาวฝรั่งเศส ออกจากญี่ปุ่นเชยได้ อนึ่งการใช้อำนาจของรัฐอารักษาในคืนดูของรัฐได้อารักษาอยู่ในขอบเขตจำกัด

5. พฤเมืองของรัฐได้อารักษาซึ่งมีสัญชาติของตนเองอยู่

ศาลอนุญาโตตุลาการพสม กรีก-บลาการเรีย ได้ประกาศเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 1926 ว่า Samos ซึ่งอยู่ใต้อารักษาของกรีก ยังมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ และคาดประเจาญติธรรมระหว่างประเทศมีความเห็นเช่นเดียวกันในคติ Decrets tunisiens และคติ Phosphates marocains แต่ศาลมีอิปศัยศึกศัตติน เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 1923 ว่ามีอิปศัยเป็นรัฐใต้อารักษาของอังกฤษเป็นคืนดูแห่งหนึ่งของอังกฤษ¹

¹ L. Cavare. Le droit international public positif T.I. 1961 p. 550

ในประวัติศาสตร์ได้เคยมีระบบอาธารามากมาย เช่น เอธิโอเปีย
เคอยู่ใต้อาธารามของอิมพีเรียล ในปี ค.ศ. 1889 เกาะธิโภูใต้อาธารามของญี่ปุ่น
ใน ค.ศ. 1905 อิมป์เรียลใต้อาธารามของจังหวัด ค.ศ. 1914 ดูนิชิโภูใต้อาธาราม
ของฝรั่งเศส ค.ศ. 1881 มาร็อกโคอิมป์เรียลอาธารามของฝรั่งเศส ค.ศ. 1912
ดีนาาร์เคียวอิมป์เรียลอาธารามของสหราชอาณาจักร

ปัจจุบันรัฐได้อาธาราดังกล่าว ดังที่ได้รับอิสระไปหมดตั้งแต่แล้ว

รัฐเป็นกลางถาวร

การเป็นกลางถาวรเป็นสภาวะทางกฎหมายของประเทศหนึ่งซึ่ง
มุกพันโดยสนธิสัญญาให้อยู่เป็นกลางในการเมืองต่างๆ ไม่ได้รับการค้า.
ประกันในความเป็นกลางของตนจากนานาชาติ รัฐที่เป็นกลางยังมีสภาพบุคคล
ตามกฎหมายระหว่างประเทศอยู่ แต่ไม่มีสิทธิที่ทำสังคมได้ นอกจำกสังคม
ป้องกันทั่ว หรือท่านธิสัญญาที่อาจกระทบกระเทือนสภาพความเป็นกลาง
ของตน เช่น สนธิสัญญาพันธมิตรทางทหาร ประเทศเป็นกลางถาวร ใน
ปัจจุบันได้แก่ สวีเดนและแลนด์ ซึ่งได้รับสภาพความเป็นกลางโดยสนธิสัญญา
กรุงเวียนนา ค.ศ. 1815 สวีเดนและแลนด์เคยเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติ
แต่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องร่วมมือทางทหารหรือทางเศรษฐกิจในการเมืองที่องค์
การสันนิบาตชาติกระทำการลงโทษไทยสมาชิกที่ละเมิดกิจการสันนิบาตชาติ และ
เพื่อมให้เข้ากับสภาพความเป็นกลางถาวร สวีเดนและแลนด์ไม่ยอมเป็นสมาชิก
ของสหประชาชาติ แต่ยอมเป็นสมาชิกขององค์การข้ามภูมิภาค หรือองค์การ
ระหว่างประเทศที่มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม
และวิทยาศาสตร์ เช่น องค์การแรงงานระหว่างประเทศ องค์การช่วยเหลือ
ผู้สิ้นภัย องค์การอนามัยโลก องค์การยูเนสโก และองค์การอาหารและเกษตรฯ

ในอดีตเบลเยียมเคยได้รับสภาพเป็นกลางถาวร โดยสนธิสัญญา
ค.ศ. 1831 และในปี ค.ศ. 1919 "ได้ประกาศต่อความเป็นกลางของตนโดย
เข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติ ปัจจุบันเบลเยียมเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ

สหซัมเบอร์ก เคยเป็นรัฐเป็นกลางถาวร โดยสนธิสัญญาตอนดอน
ค.ศ. 1867 แต่ต่อมาได้ละความเป็นกลางโดยเข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาต
ชาติปัจจุบันเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ

อสเตรียเป็นอีกรัฐหนึ่งซึ่งต่อการเป็นกลางด้วยมิอนส์วิต เชอร์แคนด์ ในอดีตอสเตรียได้ออกหนังสือเป็นของเยอรมันในปี ค.ศ. 1938 ภายหลังสหภาพโซเวียตที่ 2 จึงได้รับอิสรภาพ ต่อมาอสเตรียจึงประกาศความเป็นกลางด้วยกฎหมายรัฐธรรมนูญ วันที่ 26 ตุลาคม 1955 ระบุว่า จะคงไว้และป้องกันความเป็นกลางของตนและจะไม่ร่วมเป็นพันธมิตรทางทหารกับรัฐใด ไม่ยอมให้ต้นแคนนของตนเป็นฐานทัพต่างชาติ และได้เข้าเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ

สำนักวatican

สำนักวatican มีสภาพเป็นรัฐตามข้อตกลง Latran ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1929 ระหว่างอิตาลีภายใต้การปกครองของมุตซิลีนี กับสำนักวatican ในสมัยปีเบ Pie ที่ 2 เป็นปีประมุขของรัฐได้รับสิทธิในการคุ้มครอง และส่วนพระเมธมิได้เสื่อมกษัตริย์ของอิตาลี ข้อตกลง Latran ได้อ้อนรับสภาพความเป็นรัฐของสำนักวatican โดยอิตาลีแบ่งเนื้อที่ในกรุงโรมยกให้เป็นต้นแคนนของสำนักวatican 44 เอกนา ที่จะข้อนหันไปปู่ในอดีตสำนักวatican ก็เคยมีสภาพเป็นรัฐมาแล้วก่อน ค.ศ. 1870 ซึ่งขณะนั้นเป็นมีอาณาจมูก มีต้นแคนน (กรุงโรม) พอดเมือง และกองทัพของตนเอง สามารถทำสนธิสัญญา ส่งและรับผู้แทนทางการทุกด้วย นอกจากอาณาจักรทางศาสนาแล้ว ปีบังมีอาณาจักรทางการเมืองด้วย ในสมัยกลางเมื่อมีการขัดแย้งระหว่างประเทศ เป็นก์ได้รับการขอร้องจากรัฐคู่พิพาทให้เป็นผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย ซึ่งในขณะนั้นสภาพความเป็นรัฐของสำนักวatican มีอยู่อย่างสมบูรณ์ ต่อมาอาณาจักรทางการเมืองของปีบได้เรื่องลงเป็นับตั้งแต่เกิดการขัดแย้งระหว่างปีบ Boniface ที่ 8 กับกษัตริย์ฟล็อตเติป เอเชอร์เบล ในปี ค.ศ. 1303 ซึ่งฝ่ายศาสนาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อาณาจักรทางศาสนาที่มีอยู่เหนือนอกกษัตริย์ก็หมดลื้นไป ทำให้ปีบเหติอ แต่อานาจทางศาสนาอย่างเดียว ในปี ค.ศ. 1870 ราชอาณาจักรอิตาลี ได้ผนวกกรุงโรมเข้าเป็นต้นแคนนของอิตาลี ความเป็นรัฐของสำนักวatican ก็ถอยไป เพราะไม่มีต้นแคนนเป็นของตนเอง แต่ปีบก็ยังเป็นประมุขของศาสนา คาดอธิค ยังมีตัวที่ทำสนธิสัญญา ส่งและรับผู้แทนทางการทุกด้วย ยังได้รับ

ความศุ่มกันและส่องประเมืองมีได้ เช่นประบุขของรัฐโคลาทัวไป และแนวว่าจะประทับอยู่ในกรุงโรม แต่ก็ไม่ได้เป็นพtot เมืองของอิตาลีแต่ไม่อยู่ใต้อำนาจ อาณาจักรของอิตาลี เป็นยังคงมีอิทธิพลทางการเมืองอยู่บ้าง จะเห็นได้จากปอยครึ่ง ก็เป็นได้รับการขอร้องให้เป็นผู้ไถ่เกลี้ยหรือตัดสินในคดีพิพาทระหว่าง ประเทศไทย เช่น ในคดีเกาะ Carolines ใน ค.ศ. 1885 ระหว่างเยอรมันกับสเปน หลังจากสนธิสัญญา Latran วันที่ 11 ทุนภาคันธ์ 1929 ซึ่งอิตาลีได้ยอมรับ ความเป็นรัฐของสำเนา gwati กัน สำเนา gwati กันจึงมีสภาพบุคคลตามกฎหมาย ระหว่างประเทศไทย สามารถทำสนธิสัญญา เรียกว่า Concordat สองแห่งรับทุก ด้านประเทศไทย แม้ว่าจะไม่ใช่ประเทศไทยที่นับถือศาสนาคริสต์ศาสนา แต่สำเนา gwati กันไม่มีอิทธิพลทำการส่งความ นักนิติศาสตร์บางท่านไม่ยอมรับความเป็น รัฐของสำเนา gwati กัน โดยให้เหตุผลว่า สำเนา gwati กันมีต้นแคนเดียงเด็กน้อย (44 เด็ก) มีพลดเมืองเป็นจำนวนน้อยมาก (ในปี ค.ศ. 1966 มีพลดเมือง สัญชาติ gwati กันที่พำนักใน gwati กันเพียง 890 คน) นอกจากนั้นมีราชการของ สำเนา gwati กันมี 2 สัญชาติ คือสัญชาติเติมและสัญชาติของ gwati กัน สำเนา gwati กัน ไม่ได้เป็นสมาร์กของสหประชาชาติ แต่ยังสูงผู้ต้องภาคภูมิเป็นประจำอังกฤษการ ด้านๆ เช่น องค์การอาหารและเกษตร องค์การยูเนสโก และในบางครั้งก็เข้า ร่วมประชุมในการประชุมนานาชาติด้วย เช่น การประชุมที่เจนีวา เกี่ยวกับ กฎหมายทะเล ในปี ค.ศ. 1958 เป็นต้น

คินแคนในอาณัติของสันนิบาตชาติและภาระทัศน์สหประชาชาติ

คินแคนในอาณัติของสันนิบาตชาติ ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยมาตรา 22 ของกติกาสันนิบาตชาติ โดยมุ่งประสงค์ที่จะชี้ขาดปัญหาอาณาจักรนิคมและสั่ง เจริญให้คินแคนได้อ่านตี ซึ่งยังไม่สามารถปักครื่องตนเองได้ ได้มีโอกาสเป็น อิสระในโอกาสต่อไป คินแคนเหล่านี้ เมื่อก่อนเป็นอาณาจักรของเยอรมัน และคินแคนที่แยกมาจากการอี้อกโอมัน กติกาสันนิบาตชาติแบ่งคินแคน ให้อ่านตีออกเป็น ๓ ประเภท

ประเภทแรก เป็นคินแคนที่เคยขึ้นอยู่ในอัมนาจของอาณาจักร

ธอต์ไคเมัน (ดูร์ก) และมีความเชื่อถือเพียงพอที่จะได้รับมิตรภาพโดยเร็ว ได้แก่ อิรัก ปาเลสไตน์ Transjordan ซึ่งตกลอยู่ในอาณัติของอังกฤษ ซึ่งเป็นและเป็นอนุ อยู่ในอาณัติของฝ่ายสัมพันธมิตร

ประเกท 2 ดินแดนในอาฬาริกากร้างซึ่งเคยเป็นอาณาจักรของ เมอร์มัน แต่ยังมีความเชื่อถือไม่เพียงพอที่จะได้รับมิตรภาพโดยเร็ว ได้แก่ โคลา แคมเบรีย แทนแแกนดิกา รอนคา-ลูเซินต์

ประเกท 3 ดินแดนที่โคลาเป็นหัวและหางไทยไม่มีฐานะทางการเมืองระหว่างประเทศ ได้แก่ เกาะบางเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น Samoa Naura และนิวเกินี

ดินแดนให้อานันดิถูกแบ่งให้อยู่ในอาณัติของมหาอำนาจชาติทั่วๆ โดยอยู่ในความควบคุมอย่างเคร่งครัดของกองกำลังอาณัติสันนิบาตชาติ อิรัก เท่านั้นที่ได้รับมิตรภาพก่อนลงความในโอกคริงที่ 2 โดยสนธิสัญญาระหว่าง อังกฤษกับอิรัก วันที่ 30 มิถุนายน 1930 ผ่านมาเร็ว เดือนอนุ และป่าเดือนไถ่ หลุดพ้นจากระบบอาณัติระหว่าง ค.ศ. 1945-1948

หลังจากลงความในโอกคริงที่ 2 เมื่อได้มีการตั้งองค์กรผลกระทบประชาราฐ กฎบัตรสหประชาชาติได้สร้างตั้งระบบภาวะทั่วโลกที่เป็นมาตรฐานที่ระบบอาณัติ ของสันนิบาตชาติ มาตรา 77 ได้แบ่งดินแดนภายใต้ภาวะทั่วโลกที่ออกเป็น 3 ประเกท ดัง

ประเกทแรก ได้แก่ ดินแดนให้อานันดิของสันนิบาตชาติ ซึ่งเป็นไป ได้รับมิตรภาพ

ประเกทสอง ดินแดนซึ่งแยกมาจากสหที่เป็นสห (เยอรมัน โซเวียต ญี่ปุ่น) โดยผลแห่งลงความในโอกคริงที่ 2 เช่น เกาะ Mariannes Marshall และ Caroline ซึ่งตกลอยู่ใต้ภาวะทั่วโลกที่ของสหที่

ประเกทที่สาม ได้แก่ ดินแดนซึ่งสหที่รับมิตรภาพในการปกครอง อยู่ได้ไม่เป็นมาอยู่ภายใต้ระบบใด้โดยสมัครใจ

ภาวะทั่วโลกที่อยู่ในความควบคุมของถนนนั้นรึ กว่าทั่วโลกที่ซึ่งกระทำ ภายใต้อำนาจของสหประชาชาติ ภาวะทั่วโลกที่ไม่ได้กำหนดระยะเวลา

ที่จะให้คืนแคน García ได้ภาวะทั่วไปได้รับอิสรภาพเมื่อวัน แต่เพื่อจะไม่ให้ระบบ
ภาวะทั่วไปไม่รับสืบทอด สมมชานาทประภาตั้งใจให่องคม์
เมื่อ 27 มกราคม 1957 ขอร้องให้รัฐที่ปกครองคืนแคนทั่วไป แต่ในวันที่
ชาชาติจึงรับที่คาดคะเนว่าจะให้คืนแคนที่ตนปกครองได้รับอิสรภาพ ขณะนี้
คืนแคน García ได้ภาวะทั่วไปได้รับอิสรภาพไปเกือบหมดแล้ว ต่อมาเมื่อ 22
ธันวาคม 2533 ถนนนนทรีความมั่นคงได้ยกเลิกภาวะทั่วไป 3 แห่ง
ในมหาสนุกรและปัจจุบัน ได้แก่ หมู่เกาะมาเรียนหน้าอ เกาะมาร์แซล และ
ไมโครนีเซีย และในวันที่ 1 ตุลาคม 2537 ก็ได้ยกเลิกภาวะทั่วไปแล้ว
ซึ่งเป็นคืนแคนสุดท้ายที่อยู่ได้อาณัติของถนนนนทรีภาวะทั่วไป คืนแคน
ในภาวะทั่วไปไม่ได้รับอิสรภาพไม่มีสภาพเป็นรัฐ และไม่มีสภาพบุคคล
ตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ການວັນຈາກວັດ

เนื่องจากว่าเป็นหน่วยหนึ่งในสังคมระหว่างประเทศซึ่งสำคัญเป็นที่จะต้องมีการศึกษาและพัฒนาไปตามประเทศอื่น ๆ ในด้านการทุต การค้า การเศรษฐกิจ การศึกษาและพัฒนาดังกล่าวจะกระทำได้โดยสูงชาก็ต้องเมื่อได้รับการสนับสนุนสภาพความเป็นรัฐจากว่าที่คุณเป้าไปทำการศึกษาด้วย สถาบันกฎหมายระหว่างประเทศในการประชุมที่กรุงบูร์สเซอร์ เบลเยียม ในปี ก.ศ. 1936 "ได้ให้คำจำกัดความของการสนับสนุนไว้ว่า การสนับสนุนศึกษากระทำการที่จะรักษาถาวรยืนยันสภาพหน่วยของสังคมทางการเมืองใหม่ที่เป็นอิสระ สามารถที่จะปฏิบัติพันธะและหน้าที่ตามกฎหมายระหว่างประเทศ และแสดงเจตนาที่จะฝ่าว่าหน่วยสังคมทางการเมืองนั้นเป็นสมมติกาของสังคมระหว่างประเทศ"

โดยหลักการแล้วเมื่อมีรัฐใหม่เกิดขึ้น มีคุณสมบัติครบถ้วนตาม
องค์ประกอบของความเป็นรัฐแล้ว ในรัฐที่นั้นจะแยกตัวมาจากรัฐเดิม หรือ
เกิดจากปัจจุบันจะห่างประเทศ เช่น ปัจจุบันจะห่างอังกฤษกับอิสราเอล
ค่ายม. ใน พ.ศ. 1955 ให้อิสราเอลแก่ผู้คน หรือจากสนธิสัญญาสันติภาพ
เช่น สนธิสัญญาสันติภาพ พ.ศ. 1919 ให้กำเนิดดูไบสถานเวียด เซกโภสโโลวาเกีย¹
และโปแลนด์ หรือโดยมีข้อขององค์การแพทยประชานาชาติได้ให้กำเนิดรัฐอิสราเอล

¹ L. Delbez, *Les principes généraux du Droit international public* (1964) p. 158.

ในปี ค.ศ. 1947 และสิ้นปี ใน ค.ศ. 1951 รัฐอื่นก็มักจะให้ความรับรองแก่ รัฐที่เกิดขึ้นใหม่โดยไม่ซักฟ้า เว้นแต่การเกิดของรัฐนั้นก่อให้เกิดการเสื่อมประ โภคนทางการเมืองแก่รัฐที่จะรับรอง

ได้ถูกตุชชีร์กีว่ากับการรับรองรัฐแยกต่างกันอยู่ 2 ทฤษฎี ดัง

1. ทฤษฎีที่ว่าสภาพของรัฐจะเกิดขึ้นได้ โดยได้รับการรับรอง จากรัฐอื่น การรับรองของรัฐอื่นเป็นการก่อให้เกิดสภาพของรัฐ สภาพบุคคล ตามกฎหมายระหว่างประเทศ นักนิติศาสตร์เช่น Anzilotti, Cavaglieri, Triepel และ Jellinek ล่างให้เหตุผลว่า สิทธิความชอบธรรมระหว่างประเทศ จะเกิดขึ้นได้ก็เพราเจตนาของรัฐ ฉะนั้นการที่หน่วยสังคมการเมืองใหม่จะ เป็นมา มีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ก็จะต้องได้รับการรับรอง จากรัฐอื่นก่อน เพื่อเป็นตนสภาพจากสภาพทางพุทธินิยมเป็นรัฐ สภาพตาม นิติธรรม เรียกว่า หลัก Constitutional

2. ทฤษฎีที่มีว่าการรับรองนั้นไม่ก่อให้เกิดสภาพของรัฐ เป็นแต่ เพียงยืนยันหรือประกาศสภาพความเป็นจริงที่เป็นอยู่แล้ว เพราเมื่อรัฐมี องค์ประกอบความเป็นรัฐอย่างสมบูรณ์ ก็ย่อมจะต้องมีอยู่เป็นรัฐ แม้ว่าจะ ไม่ได้รับการรับรองจากรัฐอื่น รัฐนั้นก็ยังมีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายระหว่าง ประเทศ ในกรณีที่รัฐซึ่งยังไม่ได้รับการรับรองจะทำการก่อให้เกิดความ เสียหายแก่รัฐอื่น รัฐนั้นยังมีหน้าที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายทดแทนแก่รัฐที่ได้ รับความเสียหาย เช่นกรณีที่เรือข้าศึกของตนกระทำให้เกิดความเสียหาย แก่ชาติอื่นในทะเลแ感慨 กรณีรับรองเป็นแต่เพียงการยืนยันสภาพทางพุทธินิยม ของรัฐเท่านั้น เรียกว่าหลัก Declaratory ศาลภายในของพหุรัฐได้เคยพิพากษา ในคดี Ilvaine ใน ค.ศ. 1808 ว่าอำนาจของรัฐใหม่มีอยู่ก่อนสนธิ สัญญาเรียบร้อยของรัฐ และอนุญาตดุลยการแห่งระหว่างประเทศ ในคดี Loy และ Markus เมื่อวันที่ 27 เมษายน 1923 ได้ย้อนรับว่าเชคโกสโลวาเกีย มี สภาพเป็นรัฐก่อนสนธิสัญญาแวร์ชายส์ ที่ให้การรับรองรัฐเชคโกสโลวาเกีย

นักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่ และสถาปัตยกรรมภาษาหัวงประเทศในปี ค.ศ. 1936 พร้อมทั้งคณะกรรมการนักกฎหมายระหว่างประเทศเมริกัน ใน ค.ศ. 1927 มีความเห็นคล้ายตามหลักที่สอง ที่เชื่อว่าการรับรองเป็นแต่เพียงการอันสภาพการค้าของอยู่ของรัฐเท่านั้น ถ้าเชื่อตามหลักที่หนึ่งที่รัฐที่ไม่ได้รับการรับรองก็ยอมไม่มีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ ทว่าพยานของรัฐนั้นก็ต้องเชื่อเป็นที่รับรองไม่มีข้ออ้าง และถ้ารัฐนั้นไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐอื่นก็ยอมพ้นความรับผิดชอบ ซึ่งสำคัญยังกันในทางปฏิบัติที่ได้เคยมีคดีอุปฎิบัติภัยระหว่างประเทศ เมื่อรัฐมีองค์ประกอบครบถ้วนความเป็นรัฐแล้ว ก็ต้องเชื่อว่าเป็นรัฐ ซึ่งรัฐอื่นควรจะให้การรับรอง ถ้ารัฐขาดองค์ประกอบความเป็นรัฐ รัฐนั้นก็ยอมถูกตัดความเป็นรัฐไปเอง การรับรองเป็นสิทธิของรัฐที่จะให้การรับรองความเป็นรัฐแก่รัฐใหม่ที่เกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ โดยปกติรัฐอื่นจะรับรองโดยเร็ว เว้นแต่กรณีการรับรองนั้นจะก่อให้เกิดการเสียประโยชน์แก่ตน เช่น ในปี ค.ศ. 1776 สหรัฐประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ อังกฤษไม่ยอมรับรอง จนกระทั่งปี ค.ศ. 1783 เบลเยียมได้อิสรภาพจากอังกฤษ โดยสนธิสัญญาตอนห้อน 1831 ออกแนบท้ายรับรอง ในปี ค.ศ. 1839 จึงเป็นได้คดีการรับรองเปรูไปถึง 70 ปี

แม้จะเชื่อว่าการรับรองเป็นการอันสภาพการค้าของรัฐ แต่การรับรองก็มีประโยชน์ เพราะจะทำให้มีการติดต่อสัมพันธ์กับรัฐอื่นได้โดยสะดวก ศูนย์แทนทางการค้าของรัฐที่ไม่ได้รับการรับรองยอมถูกเชื่อมต่อและมีอนุบุคคลธรรมชาติ ไม่ได้รับสิทธิการคุ้มกันทางการค้าแต่ถ่างได้ นอกจากนี้ยังไม่สามารถป้องกันผลประโยชน์เหล่านี้ของตนในต่างประเทศโดยทางการทูตได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐอื่น ก็จึงต้องรับผิดชอบความกฎหมายระหว่างประเทศ

การรับรองโดยพฤตินัยและนิติบัญญัติ

การรับรองโดยพฤตินัย หมายความว่าไม่ได้ประกาศเป็นทางการหรือกระทำการป้ายชัดแจ้ง รับรองรัฐใหม่ เมื่อจะยังไม่แน่ใจว่ารัฐนั้นมีสภาพความเป็นรัฐโดยสมบูรณ์หรือไม่ แต่อาจจะเข้าไปท่าความสัมพันธ์กับรัฐใหม่ ใน

สักขณะอย่างไม่เป็นทางการ เช่นการทำป้อกกลงช่วงคราวหรือทำความสัมพันธ์ทางการทุกอย่างไม่เป็นทางการ โดยส่งผู้แทนพิเศษไปประจำ แทนที่จะเป็นผู้แทนทางการทุกที่แท้จริงมีสักขณะเป็นการรับรองช่วงคราวไม่ถาวร แต่เป็นชั้นตอนขั้นแรกในการที่จะรับรองโดยนิติบัญญัติในโอกาสต่อไป

การรับรองโดยนิติบัญญัติ หมายถึง การรับรองข้อความซึ่งรัฐและกองกານชัดแจ้งที่จะเข้าทำความสัมพันธ์กับรัฐใหม่ เป็นจุดเริ่มต้นในการดำเนินความสัมพันธภาพโดยปกติกับรัฐนั้น

มีป้อยครั้งที่รัฐมักจะรับรองโดยพฤตินัยก่อนจะรับรองโดยนิติบัญญัติ เช่น การเมืองอุตุฯ สมรัฐ รับรองอิสราเอล

เนื่องจากหลักการที่ถือว่าการรับรองรัฐเป็นแต่เพียงการอันยืนถาวรสากความเป็นรัฐเท่านั้น มิใช่เป็นการก่อตั้งรัฐ ฉะนั้นเมื่อรัฐประกาศการรับรองรัฐใหม่แล้ว ในภายหลังจะถอนการรับรองไม่ได้ เว้นแต่รัฐนั้นจะขาดดองค์ประประกอบสภาพความเป็นรัฐไปเอง

การรับรองรัฐใหม่ไม่มีแบบพิธีเป็นพิเศษ อาจจะกระทำได้โดยตรง หรือโดยปริยาย

การรับรองโดยตรงเป็นการรับรองอย่างเป็นทางการโดยอาจจะทำได้ในรูปสนธิสัญญาหลายฝ่าย เช่น สนธิสัญญาเบอร์ลิน ค.ศ. 1878 รับรองรูมาเนีย และบุล加เรีย สนธิสัญญาแกร์ชาเย็ต ที่ได้รับรองความเป็นรัฐหลายรัฐ หรือสนธิสัญยาสองฝ่าย เช่น สนธิสัญญาระหว่างอังกฤษกับโปรตุเกส วันที่ 29 ธันวาคม 1825 รับรองบรัสเซล แห่งเบลเยียมและเบลเยี่ยม โดยสนธิสัญญา วันที่ 25 เมษายน 1936 นอกจากการทำสนธิสัญญาแล้ว รัฐอาจจะทำโดยการประกาศรับรองหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เช่น ส่งทหาร ให้รัฐใหม่ทราบ ซึ่งเจตนาที่จะมีความสัมพันธ์ไม่ต้องด้วย นอกจากนั้นการรับรองอาจจะออกมายในรูปของมติที่ประชุมนานาชาติ เช่น มติของการประชุมเอกสารราชทูตของประเทศต่างๆ วันที่ 23 กรกฎาคม 1913 รับรองประเทศไทยเป็นชาติ

การรับรองโดยบริษัท หมายความว่าไม่ได้ประกาศหรือการท้าอ้าง
หนังสือที่ได้เป็นทางการ แต่เข้าไปมีความสัมพันธ์กับรัฐใหม่ เช่น ทำสนธิสัญญา
กับรัฐใหม่ หรือเข้าไปมีความสัมพันธ์ทางการทุกแบบรัฐใหม่ ยอมให้กองทัพของ
รัฐใหม่มาประจำในรัฐของตน แต่ในบางครั้งการส่งกองทัพไปประจำยังรัฐใหม่
อาจจะยังไม่ถือว่าเป็นการรับรองรัฐใหม่ เพราะถือว่ากระทำการไปโดยเจตนาป้องกัน
ผลประโยชน์ของประเทศของตนเท่านั้น ในระหว่างปี ค.ศ. 1932-1939 ประ-
เกดในถูโภตถอยประเกดให้ส่งกองทัพของตนไปประจำที่แมนชูเรีย โดยไม่มี
เจตนาจะรับรองรัฐนั้น

ในการนี้ที่รัฐใหม่ได้เข้าเป็นภาคีของสนธิสัญญาทางสายฟ้าย โดยที่รัฐภาคีสามารถไม่ได้ตัดต้าน เช่น การเข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาตชาติหรือสหประชาชาติ มิได้หมายความว่า รัฐสามารถใช้กิจขององค์การได้ให้การรับรองรัฐใหม่ รัฐสามารถใช้กิจขององค์การไม่เข้าเป็นจะต้องเข้าไปมีความสัมพันธ์ทางการทุกด้วยที่เข้าเป็นสมาชิก เช่น รัฐอิสราเอลเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ แต่ก็ไม่เชื่อว่ารัฐอาจห้ามได้ให้การรับรองหรือเข้าเป็นต้องมีความสัมพันธ์ทางการทุกด้วย

การเปิดการเจรจาติดต่อกันเป็นทางการในด้านการค้า การเศรษฐกิจ และอื่น ๆ ก่อนไม่ได้ว่าเป็นการรับรองโดยปริยาย เช่นกัน

มีปัญหาว่า การรับรองนั้นจะมีเงื่อนไขได้หรือไม่ เคยมีสนธิสัญญา
บางฉบับ เช่นสนธิสัญญางานอย่างเดียวใน ค.ศ. 1878 กำหนดว่า จะรับรองภูมานี้
เป็นรัฐกึ่งต่อเมืองภูมานี้ให้ติดที่เศษของภาคแยกประชารชนโดยไม่แบ่งแยกศาสตรา
นักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื่องจากกฎหมายเป็นแต่เพียงการ
ประการณ์ภาพความเป็นรัฐเท่านั้น จะนั้นจะกำหนดเงื่อนไขในการรับรองไม่ได้
 เพราะแม้มีได้รับการรับรองสภาพความเป็นรัฐก็เกิดขึ้นโดยอาศัยของมันเองอยู่แล้ว

การรับรองรัฐจะกระทำในเวลาใดโดยปกติรัฐที่เกิดขึ้นใหม่มี
องค์ประกอบบนสมบูรณ์ รัฐอื่นก็อาจจะรับรองโดยเร็วได้ แต่ถ้ารัฐนั้นเกิดขึ้นโดย
การแยกตัวออกจากมาจากรัฐอื่น หรือกำลังมีสหกรณ์กันอยู่ การรับรองรัฐใหม่ก็
จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะอาจถูกมองว่าเป็นการสนับสนุน
ฝ่ายกบฏได้ ดังกฎเบ็ดประการสหกรณ์ทั่วโลกในปี ค.ศ. 1776 เพราะ

ผู้ร่วมศรีบันรา่องสหราชอาณาจักรจากอังกฤษ จะนั่นเพื่อมิให้
เพียงพ้นชั่วโมงที่รุกเยกตัวออกไป ก็จะต้องขอให้ฝ่ายบูรพาเด็ดขาด
เสียก่อน หรือรัฐใหม่ได้รับการรับรองจากรัฐที่ตนแยกตัวออกจาก

ได้มีกฤษฎี Simson ซึ่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศสหราชอาณาจักรในขณะ
นั้น ได้ประกาศเมื่อวันที่ 7 มกราคม 1932 ไม่อนมให้การรับรองแก่รัฐที่ก่อตั้ง¹
ขึ้นโดยวิธีการรุนแรงหรือรุกรานและสหราชอาณาจักรได้ประกาศไม่อนมรับรองรัฐแม่นอยเรีย²
ซึ่งตั้งขึ้นโดยปัจจุบัน สันนิบาตชาติได้ออกให้ Stimson โคลงลงติดเมื่อวันที่ 11
มีนาคม 1932 ให้สมมาติกของสันนิบาตชาติคงเดิมการรับรองแก่รัฐใหม่ ซึ่งเกิดขึ้น³
โดยวิธีการใช้กำลังหรือโดยการรุกราน

การรับรองรัฐบาล

ถ้าเป็นกรณีการรับรองรัฐบาลของรัฐใหม่ที่ได้รับการรับรองก็เช่น
เดิมอนหนึ่งว่าการรับรองมีผลเท่ากับการรับรองรัฐบาลของรัฐใหม่ไปในตัวด้วย
การรับรองรัฐบาลใหม่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ

1. รัฐบาลใหม่ไม่ได้ขึ้นมาปกครองประเทศตามวิถีทางของกฎหมาย
โดยปกติที่มาจากกระบวนการปฏิรูปที่รัฐประหาร อันไม่ชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญหรือ
อาจกล่าวได้ว่าเป็นการได้อ่านใจรัฐโดยการใช้กำลังบังคับ หรือ

2. มีการตั้งรัฐบาลในส่วนหนึ่งของศินแคนของประเทศหนึ่งปกครอง
ศินแคนส่วนนั้น ซึ่งทำให้เกิดมีรัฐบาล 2 รัฐบาลในรัฐเดียวทัน โดยเหตุการ
แล้วการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลไม่ก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนซึ่งความเป็นบุคคล
ระหว่างประเทศของรัฐ แต่ในฐานะที่รัฐบาลเป็นผู้ใช้อำนาจแทนรัฐ ฉะนั้น
รัฐบาลที่ตั้งขึ้นในการตั้งก่อตัวเรียกได้ว่าเป็นรัฐบาลโดยพฤตินัย จึงสมควรที่
จะต้องได้รับการรับรองจากรัฐอื่น

เงื่อนไขในการรับรองรัฐบาล ได้มีกฤษฎีหลายกฤษฎีเกี่ยวกับการ
รับรองรัฐบาล

1. ทฤษฎี Estrada ซึ่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศเม็กซิโกเขามีความ
เห็นว่า รัฐต่างประเทศไม่มีสิทธิที่จะพิจารณาความถูกต้องตามกฎหมายของ
รัฐบาลใหม่ เพราะรัฐทุกรัฐยอมมีอ่านขอรับใบอนุญาตของตนเอง ถ้ารัฐบาลใหม่

มีอ่านใจแท้จริงที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศและปฏิรูปติดตามพัฒนาการห่วงประเทศก็เพียงพอที่จะเป็นรัฐบาลได้สมบูรณ์ ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวมีความหมายเท่ากันว่า รัฐอันไม่มีหน้าที่จะต้องให้การรับรองแก่รัฐบาลใหม่ เพราะเป็นกิจการภายในของรัฐนั้น

ทฤษฎี Estrada ไม่เป็นที่รับรองกันในทางปฏิรูปติดตามห่วงประเทศ

2. ทฤษฎี Tobar เพื่อป้องกันการปฏิรูปตึงเกิดขึ้นโดยครั้งในทวีปอเมริกากลางและได้รัฐมนตรีประเทศอีกสองครั้ง ซึ่ง Tobar เห็นว่ารัฐในอเมริกาได้ไม่ควรรับรองรัฐบาลที่ได้อ่านมาจากการปฏิรูปตึง เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากสภานิติบัญญัติของตน ตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญโดยได้รับความยินยอมจากสภานิติบัญญัติของตน ลงวันที่ 20 ธันวาคม 1907 มีอายุ 10 ปี ซึ่งมีรัฐ 5 รัฐในทวีปอเมริกาเป็นภาคีมีคือสหภาพ กัวตมala ชอนคุรัส นิカラากัว และเอลซาวาดอร์ ประธานาริบติวิถีสันของสหรัฐอเมริกา ก็มีคือทฤษฎีนี้เป็นหลักการในการพิจารณารับรองรัฐบาลใหม่โดยปฏิรูปตึงไม่ยอมรับรองรัฐบาลปฏิรูปตึงของเม็กซิโกในปี ค.ศ. 1913 และรัฐบาลคือสหภาพ ในปี ค.ศ. 1917 รัฐบาลค่อนมีนิสัยของรัฐเชือในครั้งแรกซึ่งต่อมาประธานาริบติโอลเวลส์ได้ให้การรับรองภายหลังได้มีการทำสนธิสัญญาอวัยวะ วันที่ 7 ทุนก้าพันธ์ 1923 โดยมีภาคีและข้อความเขียนเดียวกับสนธิสัญญา ค.ศ. 1907

ทฤษฎี Tobar ใช้เฉพาะในทวีปอเมริกาเท่านั้น ประเทศในทวีปยุโรปไม่อนุรับนับถือปฏิรูปตึง โดยหลักการแล้วทฤษฎีดังกล่าวขัดแย้งกับข้อเท็จจริง เพราะการรับรองรัฐบาลใหม่ก็เหมือนกับการรับรองรัฐซึ่งเป็นการยืนยัน หรือประกาศสภาพของรัฐบาล ซึ่งรัฐที่รับรองจะเป็นไปมีความสัมพันธ์ด้วยเหตุนั้น สภาพของรัฐบาลมิได้เกิดขึ้นโดยการรับรองของรัฐต่างประเทศ ดังนั้นทฤษฎี Tobar จึงไม่ได้รับการยืนยันโดยปฏิรูปตึงแต่ปลายปี ค.ศ. 1932 ซึ่งในปีนั้น คือสหภาพ และเอลซาวาดอร์ ได้บอกรอติกสัญญาเพื่อห้ามและภาคีสนธิสัญญาอวัยวะซึ่งให้การรับรองรัฐบาลของประเทศเอลซาวาดอร์ ที่ตั้งขึ้นโดยการปฏิรูปตึง รัฐบาลสหรัฐได้ประกาศหลักการรับรองรัฐบาลใหม่ในโอกาสที่ทำการ

รัฐบาลใหม่ของอาเยนทิน่าจะดำเนินการต่อไปในลักษณะใด

1. ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน
2. ควบคุมประเทศได้ทั่วหมด
3. พร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ระหว่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1943 คณะกรรมการที่อยู่กับการเมืองของรัฐในทวีปอเมริกาได้ลงมติเห็นชอบให้รัฐต่างๆ ในทวีปอเมริกาปรึกษาซึ่งกันและกันก่อนที่จะให้การรับรองรัฐบาลที่ตั้งขึ้นโดยการปฏิรูป

เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่าเงื่อนไขสำคัญในการรับรองรัฐบาลใหม่ที่การเกิดมิได้เป็นไปตามวิถีทางรัฐธรรมนูญนั้นอยู่ที่ความมั่นคงและอำนาจซั่นแท้จริงของรัฐบาลใหม่ รัฐบาลใหม่มีอำนาจปกคล้องประเทศโดยแท้จริงและมีความมั่นคงในการจัดความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ รัฐอื่นก็ควรจะทำการรับรองได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงความถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ หรือการได้มาโดยใช้กำลังของรัฐบาลนั้น การรับรองรัฐบาลเป็นแต่เพียงการยืนยันว่ารัฐบาลใหม่เป็นหัวแทนของรัฐในการติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศเท่านั้น นักนิติศาสตร์เช่น Vattel ที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นอนุญาติถูกการระหว่างประเทศให้เคยคิดถึงคติธรรมระหว่างอังกฤษกับคอสตาริกา เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 1923 ได้กล่าวว่า การไม่ยอมรับรองรัฐบาลที่ตั้งขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญไม่ได้เป็นหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศหรือได้รับความอนุยomatic ทั่วไป การรับรองเป็นแต่เพียงยืนยันความเป็นรัฐบาลเท่านั้น

เมื่อรัฐบาลที่ตั้งขึ้นใหม่มีความมั่นคง มีอำนาจที่แท้จริงในพื้นที่ของรัฐนั้น รัฐอื่นก็ควรจะรับรองรัฐบาลใหม่ได้โดยมิชักช้า แต่เนื่องจาก การรับรองรัฐบาลเป็นอำนาจอิสระของรัฐ จะนั้นในทางปฏิบัติรัฐบาลที่ตั้งขึ้นใหม่มีความโน้มเอียงในทางการเมืองแนวเดียวกับรัฐอื่น รัฐนั้นก็อาจให้การรับรองทันที แต่ถ้ามีความคิดเห็นหรือแนวโน้มทางการเมืองตรงข้าม รัฐนั้นคงจะต้องเวลาการรับรองรัฐบาลใหม่ไป เช่น ในปี ค.ศ. 1936 เยอรมันและอิตาลีได้ให้การรับรองรัฐบาลเมื่อการของนายพลฟรังโกแห่งสเปน ก่อนทำการยึดเมืองหลวงได้ แต่ฝรั่งเศสและอังกฤษให้การรับรองในปี ค.ศ. 1939 รัฐบาลไปแลนด์

ซึ่งตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1944 ให้รับการรับรองทันทีจากวัสดุเชิง ผู้ร่วมเดส อังกฤษ และสมหวัง รับรองในปี ค.ศ. 1945 สมควรรับรองว่าฐานะสวัสดิ์ ในปี ค.ศ. 1933

การรับรองว่าฐานะใหม่เป็นสิทธิของรัฐที่จะรับรองหรือไม่หรือจะรับรอง โดยมีเงื่อนไขดังนี้ เป็น ฝ่ายสัมพันธมิตรได้ประกาศเมื่อวันที่ 6 มกราคม 1922 ไม่อนุญาตให้รัฐบาลคอมมิวนิสต์ของสวัสดิ์ เว้นแต่ที่ว่าฐานะใหม่ของรัฐ ยังคงเป็นสิทธิ์ของรัฐ ไม่เผยแพร่สิทธิ์คอมมิวนิสต์และยอมปฏิบัติตามสนธิสัญญาที่สวัสดิ์ทำไว้ก่อนเป็นปัจจัยของการปกครอง

ฐานะที่ยังไม่ได้รับการรับรองยังมีฐานะและสิทธิ์แตกต่างจากฐานะที่ได้รับการรับรอง แต่มีกระบวนการที่ยังมีสิทธิ์และหน้าที่ตามกฎหมายระหว่างประเทศ กันต่อ

1. มีสิทธิ์ทำสนธิสัญญาได้ (คำตัดสินของศาลอนุญาตคุณภาพ ผู้ร่วมเดส-ชีล วันที่ 5 กรกฎาคม 1901)

2. มีสิทธิ์ส่งและรับผู้แทนทางการทูต

3. มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำการของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐอื่น

ผลเสียของรัฐบาลไม่ได้ให้รับการรับรองอาจจะเกิดขึ้นได้ในการดัง

1. กิจกรรมภายใน (กฎหมายสาธารณะที่ข้อของฝ่ายปกครอง คำพิพากษาของศาล) หรือกิจกรรมภายนอก (ข้อตกลง สนธิสัญญา) อาจจะไม่สมบูรณ์ในสายตาของรัฐที่ไม่ได้ให้การรับรอง

2. ประเทศที่ไม่ได้ให้การรับรองจะไม่ทำการติดต่อสัมพันธ์ด้วย

3. สิทธิ์ในการดำเนินการดูแลปฎิเสธในรัฐที่ไม่ได้ให้การรับรอง ศาลมหัศจรรย์จะปฏิเสธไม่ให้สิทธิ์ทางศาสนาแก่รัฐบาลโดยเรียกในขณะที่สหราชบัลลังก์ไม่ได้รับรอง อังกฤษ ผู้ร่วมเดสก็ถือเป็นเพื่อนเดียวกัน

4. สิทธิในทรัพย์สมบัติในประเทศที่ไม่ได้ให้การรับรองอาจถูกปฏิเสธ หรือถูกปฏิเสธสิทธิที่จะเรียกร้องทรัพย์สมบัติในประเทศที่ไม่ได้ให้การรับรอง ทั้งที่เคยมีอยู่ในสหราชอาณาจักรซึ่งมีอยู่ในสหราชอาณาจักรและในประเทศที่สหราชอาณาจักรไม่ได้ให้การรับรองรัฐบาลใหม่ของฝรั่งเศส

รูปแบบของการรับรอง การรับรองอาจจะกระทำโดยครองหรือโดยบริษัท

การรับรองโดยครอง อาจกระทำได้โดยสั่งไทรเลน จดหมาย การสื่อสารทางการทูต ประจำนาชิบคิวสเวลส์จดหมายเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 1933 ให้แก่ Litvinov. แจ้งให้ทราบว่า ทั้งรัฐบาลของรัฐบาลคอมมิวนิสต์โซเวียต ฝรั่งเศส สั่งไทรเลนรับรองรัฐบาลโซเวียต เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 1924 ในบางกรณีรัฐบาล 2 รัฐบาลต่างรับรองซึ่งกันและกัน เช่น รัฐบาลโซเวียตและเป็นต่างประการรับรองเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 1933

การรับรองอาจจะกระทำโดยสนธิสัญญาหรับรองโดยครอง เช่นเงื่อนไขรับรองรัฐบาลโซเวียตโดยสนธิสัญญา วันที่ 31 พฤษภาคม 1924

การรับรองอาจจะเป็นในรูปของกตุ่มประเทศต่าง ๆ ท่ามที่การรับรอง เช่น รัฐบาลอสเตรีย ได้รับการรับรองจากฝรั่งเศส อังกฤษ ทัฟฟุ และโรมาเนีย เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 1945

การรับรองโดยบริษัท

อาจกระทำในรูปต่าง ๆ เช่น

ก. มีการติดต่อสัมพันธ์ทางการทูต โดยการตั้งทูตไปประจำที่หรือแลกเปลี่ยนทูตซึ่งกันและกัน หรือไม่เรียกทูตของตนกลับเมื่อมีรัฐบาลใหม่ และในการเดินทางทูตไปประจำที่หรือแลกเปลี่ยนกับสหภาพไม่ใช้อาวาเป็นการให้การรับรองรัฐบาลใหม่ เนื่องจากการสั่งกงสุลไปประจำเป็นแต่เพียงเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะปกป้องศูนย์กลางบุคคลสัญชาติของตนเท่านั้น อังกฤษเคยสั่งผู้แทนไปประจำที่ Burgos โดยที่ไม่ได้รับรองรัฐบาลใหม่

ก. การทำสนธิสัญญากับรัฐบาลใหม่ ที่มีผลเท่ากันยอมรับรองโดยบริษัท เช่น ไปแทนที่ทำสนธิสัญญากับการก้าหนดเขตแดนกับรัฐบาลโซเวียตเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 1921 มีผลเท่ากับรับรองรัฐบาลโซเวียตโดยบริษัท

แต่ในบางกรณีรัฐที่เข้าทำสนธิสัญญาที่เคยประกาศว่า การทำสนธิสัญญากับรัฐบาลใหม่ไม่ถือว่าเป็นการรับรอง ผู้ร่วมคดีเคยแต่ลงว่า ข้อตกลงระหว่างผู้ร่วมคดีกับรัฐเริ่มเมื่อวันที่ 20 เมษายน 1920 ไม่ถือว่าเป็นการรับรองรัฐบาลใหม่ของรัฐเชิง

ความรับผิดชอบของรัฐ

เนื่องจากว่ามีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ จะนั้น จึงมีสิทธิและหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อรัฐละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศและก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐอื่น รัฐนั้นจึงต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยการต้องชดใช้ค่าเสียหายต่อรัฐที่ได้รับความเสียหาย การที่รัฐจะรับผิดชอบตามกฎหมายระหว่างประเทศ จะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 2 ประการ

1. การกระทำนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ
2. การกระทำนั้นถือได้ว่าเป็นความคิดชอบของรัฐ

1. การกระทำนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ หากยัง การกระทำนั้นจะไม่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ นักนิติศาสตร์บางท่าน เช่น N. Politis เห็นว่า การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศควรจะรวมถึงการใช้สิทธิในลักษณะที่เกินขอบเขตหรือรุนแรงเกินไปด้วย แต่นักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่เห็นว่า การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศเท่านั้นที่ถือเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ การกระทำที่ไม่ชอบนั้นอาจจะพิจารณาในแง่ผู้เสียหายหรือผู้กระทำคิด

ในแง่ผู้เสียหายอาจจะเป็นรัฐหรือเอกชนเป็นผู้กระทำ ถ้าเป็นรัฐ เช่น มีการกระทำการเพื่อสันนิษฐานหรือก่อให้เกิดความไม่สงบภายในประเทศ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือจมเรือสองครั้งของรัฐ ถ้าเป็นเอกชน เป็นผู้เสียหาย เช่น บุคคลในสัญชาติของรัฐนั้นอาศัยอยู่ในต่างประเทศและถูกกระทำการอันไม่เป็นธรรมในด้านบุคคลหรือทรัพย์สิน ก็เท่ากับรัฐเสื่อมเสียด้วยบุคคลนั้น ให้รับการเสียหายโดยทางอ้อม เช่นถูกการปฏิเสชิไม่ให้ความยุติธรรม (denial of Justice) ซึ่งหมายถึง องค์กรของรัฐที่คนต่างด้าวอาศัย ไม่เปิดโอกาสให้คนต่างด้าวเรียกคดีที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ตนถูกละเมิดได้ หรือมีการปฏิบัติมิชอบต่อชาวต่างด้าวในด้านกระบวนการยุติธรรม หรือการไม่สามารถให้หลักประกันความ

อุติธรรม หรือการตัดสินที่ขาดความยุติธรรม หรือมีการซื้อขายรับสินของคน
ต่างด้าวโดยไม่จ่ายค่าทดแทน

พิจารณาในด้านผู้กระทำมิคชิงก่อให้เกิดความเสียหายอาจจะเป็น
รัฐหรือเอกชน รัฐอาจจะเป็นผู้กระทำมิคโดยตัวแทนของตนเป็นผู้กระทำเชิง
คงเป็นความรับผิดชอบของรัฐ เช่นตัวแทนทางการทูตของตนที่ประจำอยู่ใน
รัฐอื่น วางแผนหรือสมคบกันเพื่อสั่งล้างรัฐบาล หรือระบบการปกครองหรือ
อาจเป็นการกระทำในกิจกรรมภายในของตนเช่นในด้านนิติบัญญัติ บริหารและ
คุ้มครอง

ในด้านนิติบัญญัติความรับผิดชอบของรัฐอาจจะเกิดขึ้นโดยการกระทำ
หรือละเว้นกระทำการ โดยการกระทำการเช่นของการนิติบัญญัติออกกฎหมายที่ขัด
กับกฎหมายระหว่างประเทศ หรือขัดต่อข้อกฎหมายระหว่างประเทศที่ตนได้
กระทำการไว้ เช่น สนธิสัญญา โดยการละเว้น เช่น ไม่องค์กรกฎหมายหรือห้องน้ำบัน
ให้เป็นไปตามสนธิสัญญา หรือข้อตกลงที่กระทำการไว้

ในด้านบริหาร รัฐต้องรับผิดชอบในการกระทำการของฝ่ายปกครอง
ไม่ว่าจะเป็นการกระทำการซึ่งใหญ่หรือดูน้อย ถ้าการกระทำนั้นก่อให้เกิดความ
เสียหายแก่รัฐต่างประเทศ

ในด้านคุ้มครอง รัฐต้องรับผิดชอบในการกระทำการของฝ่ายคุ้มครอง
ถ้าการตัดสินบทพิจารณาไม่ยุติธรรม หรือศาลมีปฏิเสธไม่อนมตัดสินคดีของ
ชาวต่างประเทศ ก่อให้เกิดความเสียหาย รัฐก็ต้องรับผิดชอบ

2. การกระทำนั้นก่อให้ว่าเป็นความรับผิดชอบของรัฐ หมายความ
ว่า ความเสียหายนั้นเกิดขึ้นอันเป็นผลจากการกระทำการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายในความรับผิดชอบของรัฐ โดยแยกพิจารณาว่าการกระทำการที่ไม่ชอบ
ด้วยกฎหมายนั้นเป็นการกระทำการของเอกชนหรือตัวแทนของรัฐ

ในการนี้ที่การกระทำการที่ก่อให้เกิดความเสียหายเกิดจากเอกชนซึ่งเป็น
คนในสัญชาติของรัฐ โดยหลักการแล้วการกระทำการของคนในสัญชาติของรัฐ
ย่อมไม่ผูกพันความรับผิดชอบของรัฐ อนุญาโตศุลกากรได้เคยตัดสินในคดี Castewater กับ Powel ระหว่างอังกฤษกับโคลอมเบีย กล่าวว่า รัฐไม่ต้อง¹
รับผิดชอบการกระทำการของเอกชนหรือตัวแทนของรัฐที่กระทำการคืออาชญา

Grotius มีความเห็นว่า รัฐอาจจะต้องรับผิดชอบในการมีการรุกรานประเทศที่จะป้องกันมิให้การกระทำความไม่ดีเกิดขึ้น หรือพยายามช่วยเหลือให้ผู้กระทำการดีไม่ต้องรับโทษ

ในการณ์ที่การกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายเกิดจากชีวภาพการหรือศีวนเทนของรัฐ ตามหลักแล้วรัฐย่อมต้องรับผิดชอบอย่างแน่นอน เพราะเป็นสิ่งและที่การกระทำที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของศีวนเทน เว้นแต่ศีวนเทนนั้นกระทำนอกเหนืออำนาจหน้าที่ของตนก็ไม่ถูกพันความรับผิดชอบของรัฐแต่อย่างใด แต่ถ้าการกระทำนั้นมีว่าจะเกินอำนาจที่ได้รับมอบหมาย แต่โดยสิ่งและภัยนอกเป็นการกระทำตามหน้าที่ในฐานะองค์กรของรัฐ รัฐก็อาจจะต้องรับผิดชอบ เพราะถือว่ารัฐต่างประเทศย่อมไม่สามารถทราบข้อมูลเชิงอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นได้ เป็นเรื่องกฎหมายภายในของรัฐนั้นที่จะกำหนดขอบเขตของอำนาจของเจ้าหน้าที่ของตนซึ่งรัฐต่างประเทศไม่ได้มีส่วนรู้เห็นด้วย

ในการณ์ความรับผิดชอบของรัฐที่มีกับคนต่างด้าว มีหลักการอธิบายก่อนที่จะขอให้รัฐของตนใช้สิทธิคุ้มครองทางการทูต คนต่างด้าวนี้จะต้องให้ไว้ทางเรียกร้องค่าเสียหายของตนต่อศาลหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เช่น อันเรื่องราวดังที่กล่าวในประเทศน์เพื่อก่อน หากไม่ได้ผลเพรະมีการปฏิเสธไม่ให้ความยุติธรรมซึ่งจะสามารถถือขอให้รัฐของตนเข้าดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายทางการทูตที่ไปได้ สิทธิที่จะให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนของตนในต่างประเทศน์เป็นสิทธิของรัฐจะให้หรือไม่ให้ก็ได้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมสมทางการเมืองประกอนด้วย เพราะความรับผิดชอบระหว่างประเทศที่อ้างว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่อรัฐ พฤตเมืองไม่มีสิทธิร้องขอค่าวัสดุของต้องให้รัฐซึ่งเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นผู้ร้องขอแทนตน แต่เคยมีรัฐธรรมนูญบางฉบับกำหนดให้สิทธิแก่พลเมืองในการที่จะรับการคุ้มครองทางการทูตจากรัฐบาลของตน ในกรณีเกิดการเสียหาย เช่น รัฐธรรมนูญไวนาราของเยอรมัน มาตรา 112 วันที่ 11 ธันวาคม 1919 เกี่ยวกับการใช้สิทธิคุ้มครองทางการทูตนั้น รัฐจะให้ได้แก่ค่าน้ำเสียภาษีของตนเท่านั้น คนตัญชาติอื่นรัฐไม่อาจจะให้ความคุ้มครองได้ คาดประจําจําตุรธรรมระหว่างประเทศได้เคยตัดสินใจคดี Pankevrys-Saldutiskis ระหว่างอสโตรไหเมย์ กับสิริกุเนย์ ใน ค.ศ. 1939

กล่าวว่า ในกรณีที่ไม่มีข้อตกลงพิเศษ ลักษณะในการให้ความคุ้มครองทางการทูตของรัฐ จะให้ได้ก็แต่คนในสัญชาติของตนเท่านั้น สัญชาติของผู้เสียหายจะต้องมีอยู่ในเวลาที่ได้รับการเสียหาย และในเวลาที่ขอให้รัฐบำนาญคนให้ความคุ้มครองในทางการทูต ถ้าผู้เสียหายสูญเสียสัญชาติ หรือเปลี่ยนแปลงสัญชาติซึ่งอาจจะเป็นการแปลงชาติหรือโดยการแต่งงาน ลักษณะที่จะได้รับการคุ้มครองทางการทูตก็หมดไป

ในกรณีบุคคลมีสองสัญชาติ เป็นอย่างไรอาจจะเกิดขึ้น เพราะสองรัฐอาจใช้ลักษณะคุ้มครองพร้อมกัน แต่มีหลักการอยู่ว่า รัฐหนึ่งไม่อาจใช้ลักษณะคุ้มครองของคนที่อยู่ในรัฐหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นมีสัญชาติเดียว ก็จะมีค่าตัดสินของอนุญาトイคุ้มครอง เวเนซูเอล่า ในปี ค.ศ. 1903 และความเห็นของศาลฎि�ารามระหว่างประเทศไทย เมื่อวันที่ 11 เมษายน 1949 ได้ขึ้นอันหลักการดังกล่าว

อนึ่ง รัฐจะให้ความคุ้มครองต่อคนในสัญชาติของคนที่ต่อเมื่อบุคคลนั้นประพฤติคนดูเชิงลึกด้วย ถ้าความเสียหายนั้น เกิดจากบุคคลนั้นทำการละเมิดกฎหมายภายในของรัฐที่ตนอาศัยอยู่ หรือกระทำการอันดูด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐก็ไม่อาจจะใช้ลักษณะคุ้มครองทางการทูตให้แก่คนสัญชาติของตนได้ เคยมีคดีระหว่างคานาดากับสหราชอาณาจักรในปี ค.ศ. 1935 เรื่องมีอยู่ว่า เรือ "Ra alone" ของคานาดากระทำการตัดธารและได้ถูกเรือของฝ่ายของสหราชอาณาจักรจับได้ เรื่องได้ขึ้นสู่คณะกรรมการอาชญาโตคุุมการ คณะกรรมการได้ตัดสินว่า เรือคานาดาได้กระทำการดูดซึ่งน้ำในแม่น้ำแคนาดาและกระทำการตัดธารและก่อภัย จารึกประเพณีในกฎหมายระหว่างประเทศไม่ให้ลักษณะรัฐที่จะให้ความคุ้มครองทางการทูตและเรียกว่า "calvo clause" ให้แก่บุคคลสัญชาติของตนที่กระทำการดูดซึ่งน้ำในแม่น้ำแคนาดา

ได้เคยมีความพยายามที่จะตัดความคุ้มครองทางการทูตโดยระบุไว้ในสัญญาทางแห่ง ส่วนใหญ่เป็นสัญญาที่รัฐในอเมริกาให้ทำกับคนต่างด้าว เช่น สัญญาให้ตัวแทนโดยระบุไว้ในสัญญาว่า ถ้าเกิดกรณีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาผู้เสียหายจะไม่ร้องขอสิทธิคุ้มครองจากรัฐของตน ซึ่งเรียกว่า "Calvo clause" (calvo เป็นนักการเมืองและนักกฎหมายชาวอาเมริกันที่น่า เกิดในปี ค.ศ. 1824 และตายในปี ค.ศ. 1906) แต่มักกฎหมายระหว่างประเทศส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ข้อความดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเอกสารไม่มีลักษณะที่จะจัดตั้งให้เป็นสิทธิ

ของรัฐในการใช้สิทธิ์คุ้มครองทางการทูตเพื่อผลประโยชน์ของตน การที่รัฐเข้ามาใช้สิทธิ์คุ้มครองนั้นเป็นการใช้สิทธิ์ของรัฐเอง "ไม่ใช้สิทธิ์ของผู้เสียหาย สัญญาที่ผู้เสียหายทำกับรัฐถ่างประเทศยกเว้นสิทธิ์คุ้มครองทางการทูตซึ่งไม่มีผลบังคับรัฐที่บุคคลนั้นมีสัญชาติ คาดว่าธรรมะระหว่างประเทศเคยตัดสินในคดี Mavromatis ระหว่างอังกฤษกับกรีก ในปี ค.ศ. 1924 และในคดี chorzow ระหว่างเยอรมันกับโปแลนด์ ว่า ข้อความสั่งถ่วงที่ระบุในสัญญาไม่ตัดสิทธิ์ของรัฐที่จะให้ความคุ้มครองทางการทูตแก่ผลประโยชน์ของตน

ความรับผิดชอบของรัฐในสังคามกถางเมือง

เมื่อเกิดสังคามกถางเมืองขึ้น การกระทำของฝ่ายกบฏหรือฝ่ายรัฐบาลที่กระทำการฟื้นฟูอยู่ อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐถ่างประเทศหรือคนสัญชาติของรัฐถ่างประเทศได้ ซึ่งมีปัญหานี้ รัฐจึงเป็นต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากสังคามกถางเมืองหรือไม่ ในเรื่องนี้จึงเป็นต้องแยกพิจารณาว่าความเสียหายนั้นเกิดจากการกระทำของฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายกบฏ

ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของฝ่ายรัฐบาลกบฏหมายระหว่างประเทศยอมรับหนี้สักการว่า รัฐไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่บุคคลต่างชาติได้รับอันเป็นผลจากการฟื้นฟูในสังคามกถางเมือง เพราะเชื่อว่า สังคามกถางเมืองก็เหมือนกับสังคามกถาง ความเสียหายที่ได้รับอนุญาตให้ว่าเกิดจากเหตุสุดวิสัย และรัฐไม่ต้องรับผิดชอบในคดีระหว่างอังกฤษกับสเปน เนื่องมีอยู่ว่า สเปนไม่มีอยู่ในดินแดนไม่รอดำรง และเกิดสังคามกถางเมือง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชาวอังกฤษที่อยู่ในดินแดนนั้น อังกฤษจึงเรียกเรื่องให้สเปนชดใช้ค่าเสียหาย ได้มีการนำเรื่องให้อนุญาトイคุณการตัดสิน อนุญาトイคุณการได้ตัดสินเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 1925 ระบุว่า รัฐไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดจากการกระทำเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือในการฟื้นฟูกับฝ่ายศัตรู นอกจากนี้ มติของคุณการร่วมกับอนุญาトイคุณการมีไว้คือ Georges Pinson ที่ได้ยืนยันหนี้สักการตั้งถ่วงเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 1928 โดยกล่าวว่า รัฐไม่ต้องรับผิดชอบความเสียหายที่ชาวต่างประเทศได้รับเนื่องจากการปราบปรามจลาจลหรือการปฏิรัติ

หลักการคั่งค่าวิ่งตันมีอยู่แล้ว ด้วยความเสียหายที่รัฐบาลก่อให้เกิดแก่ชาวต่างประเทศมิได้เกิดจากการต่อสู้ เป็นการทำลายบ้านเรือนของเอกชน โดยไม่มีความจำเป็นทางทหาร ปัจจุบัน ห้าม หรือมาตรการนั้น เคยมีคือระหว่างเบลเยียมกับสเปน ในปี ค.ศ. 1936 เจ้าหน้าที่บุคลากรและเชื่อมในสเปนถูกทำหายรัฐบาลสเปนฆ่าตาย เบลเยียมได้เรียกร้องค่าเสียหายในตอนแรก รัฐบาลสเปนปฏิเสธ เบลเยียมจึงนำคดีขึ้นสู่ศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศ แต่ต่อมาสเปนขอให้ถอนคดีและอภัยน้อมชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เบลเยียม 1 ล้านฟรังค์

สำหรับความเสียหายที่ก่อให้เกิดขึ้นจากการกระทำการทางของฝ่ายกบฏ จะต้องแยกพิจารณาเป็น 2 กรณี

1. กรณีที่ฝ่ายกบฏเป็นฝ่ายแพ้ในสงครามกลางเมือง ซึ่งว่ารัฐไม่ต้องรับผิดชอบต่อกำไรเสียที่ฝ่ายกบฏได้ก่อขึ้น ในคดี Sambuaggio คดีกรรมการบริการอนุญาตคุกคามการ อิตาลี-เวเนซูเอลล่า ได้ตัดสินในปี ค.ศ. 1903 กล่าวว่า โดยหลักทั่วไปรัฐบาลเหมือนกับเอกชนจะต้องรับผิดชอบเฉพาะการกระทำการของตนหรือของศัตรูแทนของตนเท่านั้น แต่ฝ่ายกบฏไม่ใช่ศัตรูแทนของรัฐบาล รัฐบาลจึงฟันความรับผิดชอบ

ในบางกรณีรัฐอาจจะต้องรับผิดชอบในการกระทำการทางของฝ่ายกบฏ ด้วย

ก. รัฐไม่ได้ดำเนินการอย่างใดเพื่อคุ้มครองชาวต่างประเทศซึ่งโดยปกติรัฐควรจะได้กระทำการป้องกัน หมายความว่า รัฐได้ทราบอยู่แล้วว่าจะมีอันตรายแก่ชาวต่างประเทศและรัฐมีกำลังเพียงพอที่จะป้องกันได้ แต่จะไม่ได้กระทำการป้องกัน เคยมีคือระหว่างสหราชอาณาจักรและโปรตุเกส ในปี ค.ศ. 1870 พลเมืองชาวโปรตุเกสได้บุกรุกและทำลายเทือกสแวนไร์นของชาวสหราชอาณาจักรที่มีอยู่ในโปรตุเกส รัฐบาลโปรตุเกสในขณะนั้น ไม่ได้ทำการป้องกันแต่อย่างใด ทั้งยังมีทหารของรัฐบาลว่ามีปัจจัยด้านความต้องการของชาติ หรือ

ข. กรณีที่รัฐได้ยอมยกโทษให้ฝ่ายกบฏหรืออาชญากรให้ฝ่ายกบฏเข้าร่วมในคณะกรรมการเด็กับแสดงว่ารัฐยอมรับถูกการกระทำการทางของฝ่ายกบฏ

2. ฝ่ายกบฏเป็นค้ายานั้นในสงคราม มิอว่าฝ่ายกบฏต้องรับผิดชอบความเสียหายทั้งหมดไม่ว่าความเสียหายนั้น จะเกิดจากกระทำการทางของตนหรือ

ของฝ่ายรัฐบาล สนธิสัญญาหรือข้อคดีคงที่ฝ่ายกบฏทำให้ยื่นเมื่อสมบูรณ์
เป็น ในสังค์ความกตัญมีองสเปน ปี ค.ศ. 1936 รัฐบาลฝ่ายกบฏของนายพล
ฟรังโกเป็นผู้ชนะ

แม้ว่าตามกฎหมายรัฐไม่ใช่เป็นต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่
เกิดขึ้นแก่ชาวต่างประเทศ แต่ในทางปฏิบัติบางที่รัฐเลิกซึ่งอุปการให้อานาจ
ทางเศรษฐกิจของรัฐที่ใหญ่กว่า หรือบางที่ก็ด้วยเหตุผลทางมนุษยธรรม รัฐ
ที่ความเสียหายได้เกิดขึ้นก็จะยอมชดเชยให้ เช่นฝรั่งเศสเคยออกกฎหมาย
วันที่ 24 ธันวาคม 1851 บอนชาดใช้ค่าเสียหายนายชาวต่างประเทศในการจลาจล
ที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1848 ซึ่งโดยหลักกฎหมายแล้วฝรั่งเศสไม่ใช่เป็นต้องชาดใช้
แต่อ้างว่าให้เพื่อความยุติธรรม ในสังค์ความกตัญมีองรัสเซีย รัสเซียเสนอจ่าย
ค่าทดแทนให้แก่ฝรั่งเศส 60 ล้านฟรังก์ โดยฟอนจ่าย 62 ปี แต่ฝรั่งเศสไม่ยอมรับ
เหตุระเหตุนี้ว่าไม่เพียงพอ กับค่าเสียหายที่ตนได้รับ ในที่สุดรัสเซียไม่ได้จ่ายค่า
ทดแทนความเสียหายในสังค์ความกตัญมีองให้แก่ประเทศไทยโดยเด็ดขาด

ได้เคยมีสนธิสัญญาระหว่างประเทศไทยกับ รัฐไม่ต้องรับผิดชอบ
ต่อการชาดใช้ค่าเสียหายในสังค์ความกตัญมีอง เช่นสนธิสัญญาระหว่างเยอรมัน
กับรัสเซีย ใน ค.ศ. 1922 ในปี ค.ศ. 1951 สเปนได้ประกาศว่า การเรียกร้อง
ค่าเสียหายซึ่งเกิดจากสังค์ความกตัญมีองของชาวต่างประเทศไม่ถูกต้องตาม
กฎหมายของสเปน

เช่นปรากฏปอยค์ที่รัฐต้องรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้น ปฏิเสธ
ที่จะชาดใช้ค่าเสียหายโดยอ้างหลักการป้องกันตัวเองหรือเหตุสุดวิสัย เช่น การ
ล้างหลักป้องกันตัวเอง ในคดี Caroline ของอังกฤษ เรื่องมีอยู่ว่า ในปี ค.ศ.
1838 กบฏคานาคาซึ่งต่อสู้กับอังกฤษ (ในขณะนั้นคานาคาเป็นเมืองขึ้นของ
อังกฤษ) ได้ลักไปอยู่ในสหราชอาณาจักร ต่อมมาได้นำเรือบรรทุกอุปกรณ์ทางทหาร
เพื่อไปปลุกพวกคนในคานาคา ขณะที่เรืออยู่ในน่าน้ำอาณานิคมของสหราชอาณาจักร
ให้ทำการขับและจมเรือสำเภา ลหุรุสได้ประท้วงอังกฤษว่าการทำการในน่านน้ำ
อาณานิคมของตน แต่อังกฤษล้างตัวให้การป้องกันตัว ในที่สุดรัฐบาลทั้งสองได้
ตกลงกันว่าการใช้สิทธิป้องกันตัวต้องเป็นสิ่งจะทำให้เป็นอุบัติ และไม่มี
ทางอื่นที่จะเลือกได้ สำหรับการล้างเหตุสุดวิสัยเพื่อรักษาความรับผิดชอบ นั้น

นิติศาสตร์ เช่น J.Basdevant เห็นว่าการหันความรับผิดชอบของรัฐบาลให้สู่หน่วยงาน
ดุลวิสัยเป็นหลักการที่นำไปสู่ความรับในกฎหมายระหว่างประเทศ ตามอนุญาต
ถูกต้องในคดีค่าเสียหายรัฐเชื่อต่อต้นเมื่อ 11 พ.ศ. 1912 "ให้ยอมรับว่าเหตุดุล
วิสัยทำให้รัฐหันความรับผิดชอบ"

การสืบเนื่องของรัฐ

คืนดีคนของรัฐอาจเปลี่ยนแปลงไปได้โดยรัฐอาจให้คืนดีคนเดิมเดิม
หรือเดิมคืนดีคนของคนส่วนหนึ่งให้แก่รัฐอื่น หรือถูกหน่วยงานคืนดีคนของคน
ทั้งหมดเข้ากับรัฐอื่น ทำให้รัฐเดิมตั้งตุดัง ถูกต้องตามกฎหมาย
ระหว่างประเทศ หรือรัฐของคนถูกตั้งไปโดยถูกแยกเป็นรัฐหลายรัฐ ปัญหา
ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการสืบบทอดชื่อผู้พันระหว่างประเทศของคืนดีคนของคนที่ถูกหน่วย
หรือที่แยกตัวออกมา ในกรณีนี้จะต้องแยกพิจารณาเป็น 2 กรณี

1. การสืบรัฐเดิมซึ่งคงอยู่ หลักที่นำไปใช้อาจจะต้องรัฐที่รัฐเดิม
ย้อมใช้กับคืนดีคนให้รับเพิ่มขึ้น และระหว่างการใช้กับคืนดีคนที่เดิมไป แต่
มิใช้อย่างเดียวที่เป็นสิ่งที่สัญญาประเกากฎหมาย ก็อาจจะใช้บังคับแก่คืนดีคน
ที่แยกหัวไปได้ เช่น เมื่อเบบลเยื่อมแยกตัวออกจากกองแสตนด์ สนธิสัญญาเมือง
ค.ศ. 1815 ยังคงใช้บังคับกับเบบลเมื่อยัง การประชุมที่ถอนถอนของประเทศต่างๆ
บังคับให้เบบลเยื่อมการสัญญาตั้งแต่มา

สำหรับสนธิสัญญาที่มีตักษะทางธรรมรัฐ เช่น สนธิสัญญา
การค้า การเดินเรือ ก็ยังใช้บังคับเช่นเดียวกัน เมื่อตัวตนและปานามา แยกตัว
ออกจากโคลومเบีย หัวของประเทศก็ยอมรับสนธิสัญญาการค้าที่โคลومเบีย¹
ทำไว้กับฝ่ายเศษก่อนการแยกตัวของตน

ในด้านสนธิสัญญาประเทศสัญญาที่มีสกุณณะเกี่ยวกับพันธะที่ติด
กับคืนดีคนที่แยกตัวออกไป ซึ่งกระทำการนี้เพื่อผลประโยชน์ของคืนดีคนนั้น ซึ่ง
ต้องเป็นที่ยอมรับ เช่น สนธิสัญญาเกี่ยวกับพันธะในการเดินเรือในแม่น้ำ สนธิ
สัญญาเกี่ยวกับพรมแดน การตั้งฐานทัพ นอกชายแดนสนธิสัญญาที่สำนักวาร์กัน
ทำไว้กับกองเรือญี่ปุ่นเดียวกัน สนธิสัญญาจะห้ามกระทำการไว้กับไปในปี ค.ศ.
1801 ยังคงใช้กับแคริบเบียนอเมริกา-สโตร์เรน ซึ่งต่อมาถูกเป็นของอเมริกัน

เกี่ยวกับสนธิสัญญาที่มีตั้งแต่ทางการเมือง เช่น สนธิสัญญาค้าประภัยและการซื้อขายของรัฐอื่น สนธิสัญญานั้นมีค่า สนธิสัญญาความเป็นกุลาง สนธิสัญญาอนุญาติคุณภาพ ซึ่งว่าไม่ดีบันเน่อไม่มีผลใช้บังคับต่อไป เช่น สนธิสัญญา วันที่ 21 พฤษภาคม 1855 ซึ่งฝ่ายเศษและยังกฤษค้าประภัยรัฐรวม ศรีเคน-นาเรเวล ซึ่งว่าด้วยสุนัขจากวันที่รัฐรวมได้บุปเปโภคการแยกตัวของประเทศไทยทั้งสอง

2. การที่รัฐเดิมสัญญาความเป็นรัฐ โดยหลักการแล้วสำหรับสนธิสัญญาสองฝ่ายซึ่งว่าไม่ดีบันเน่อต่อไป เช่นแต่รัฐที่ได้ดินแดนหรือรัฐที่ได้แยกตัวออกจากมาเนาสนธิสัญญานั้นมาใช่อง แต่ในบางกรณีก่อนที่รัฐอื่นจะรับรองรัฐที่เกิดขึ้นใหม่ ก็อาจจะวางเงื่อนไขการรับรองให้รัฐใหม่สัญญาไว้จะปฏิบัติตามพันธะในสนธิสัญญาซึ่งรัฐที่สัญญาเดียวกันนั้นจะกระทำไว้

มีข้อยกเว้นในบางกรณีซึ่งจารีตประเพณีระหว่างประเทศบังคับให้รัฐที่แยกตัวปฏิบัติตามพันธะบางอย่างต่อไป เช่น พันธะที่เกิดจากสนธิสัญญาที่มีลักษณะเท่ากับดินแดน เช่น สนธิสัญญากำหนดเขตแดน เส้นทางการคมนาคมทางบกและทางน้ำ และพันธะที่เกิดจากสนธิสัญญาประทุมภูมายังคงเป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศ เช่น สนธิสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. 1907 เกี่ยวกับจารีตประเพณีในการทำสัมภาระ ย้อมผูกพันรัฐที่เกิดขึ้นใหม่ หลังสัมภาระไม่ถูกครั้งที่ 2

สำหรับความรับผิดชอบที่รัฐเก่าทำไว้ รัฐที่เกิดใหม่ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ ในคตี Brown (A.J. 1925) ศาสตราจารีนว่า อังกฤษไม่ต้องรับผิดชอบการกระทำที่ปฏิเสธไม่ให้ความยุติธรรมซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่คุณค่าของชาติในอาฟริกาได้ ในขณะเดียวกันได้ชี้เป็นอิสระอู่ อังกฤษไม่ได้เป็นของอังกฤษ ในคตี Reclamations Hawaiennes สมรภูมิปฏิเสธที่จะชดใช้ค่าเสียหายให้แก่อังกฤษ ซึ่งเรียนน้ำที่พยายามได้กระทำการขึ้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่อังกฤษก่อนที่พยายามจะเข้ามาเป็นของสมรภูมิ

ในการเมืองสันกัน จารีตที่สัญญាជั้นสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ มีต้นที่ เริ่มต้นของค่าเสียหาย รัฐที่แยกตัวออกจากมาเนาไม่มีต้นที่จะพึงร้องได้ แม้ว่าบุคคลของรัฐที่สัญญាជั้นสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ

มีสิทธิเรียกตัวเอง รัฐที่แยกตัวออกจากไม่อาจใช้สิทธิทางการทูตทำการเรียกตัวเองแทนได้

ในเรื่องเกี่ยวกับหนี้สินที่รัฐเดิมก่อไว้ รัฐที่ได้คืนแค่นของรัฐเดิม จะต้องรับผิดชอบให้หนี้สินหรือไม่ ในศตวรรษที่ 19 ยังมีความเห็นของนักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่ว่า รัฐจะต้องรับผิดชอบต่อหนี้สินของรัฐเดิมที่ก่อไว้ โดย อ้างหลักทางกฎหมายแพ่งหรือหลักความยุติธรรม แต่ในปีจุบันนักนิติศาสตร์ เช่น Jeze, Feilchenfeld และ Deith¹ ไม่เห็นด้วยกับหลักการดังกล่าว เนื่องจาก ความเห็นว่ารัฐไม่มีพันธะทางกฎหมายที่จำเป็นจะต้องชดเชยหนี้สินของรัฐเดิม ผู้ร่วมคดีเมื่อผ่านวิกฤตินานมากกว่า ก็ปฏิเสธไม่ยอมรับหนี้สินของคืนแค่นั้น เช่นเดียวกับเยอรมันที่ไม่รับหนี้สินของออสเตรียหัวตั้งจากผ่านวิกฤตในปี ค.ศ. 1938 คำตัดสินของอนุญาติคุณการในคดีเกี่ยวกับหนี้สินของอาณาจักรอตโตมัน เมื่อวันที่ 18 เมษายน 1925 ได้มีข้อความเห็นดังกล่าว

แต่ถ้ามีสนธิสัญญากำหนดให้รัฐที่ได้คืนแค่นี้ต้องชดเชยหนี้สินของรัฐเดิม ก็ต้องเป็นไปตามสนธิสัญญา เช่น สนธิสัญญาระหว่างฝรั่งเศสกับ Côte d'Ivoire วันที่ 24 เมษายน 1961 ซึ่งออกจะระบุว่าฝรั่งเศสกับอัลจีเรีย วันที่ 23 ธันวาคม 1966

ในการมีคืนแค่นี้เพื่อทดแทนที่แยกตัวเป็นอิสระจากเมืองแม่ โดยกฎหมายแพ่ง รัฐที่แยกตัวไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบหนี้สินของรัฐเมืองแม่ ในปี ค.ศ. 1776 เมื่อขึ้นของอังกฤษในทวีปอเมริกา เมื่อได้รับอิสรภาพก็ไม่ยอมรับหนี้สินของอังกฤษสำหรับคืนแค่นี้ไม่ใช่คืนแค่นี้เพื่อทดแทนที่แยกตัวไป แต่เป็นประกายของคืนแค่นี้ให้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของคืนแค่นี้แยกตัวไปหรือไม่ ถ้าเป็นประกายของคืนแค่นี้รัฐใหม่ก็ต้องรับผิดชอบแต่ถ้าเป็นหนี้สินทั่วไป รัฐที่แยกตัวออกไม่ได้ต้องรับผิดชอบ ในสนธิสัญญาแขวงที่ แซร์แมง วันที่ 10 กันยายน 1919 มาตรา 203 ระบุว่า รัฐที่เกิดจากการแยกตัวจากอาณาจักรของอสเตรีย-ฮังการี จะต้องรับผิดชอบหนี้สินส่วนหนึ่งของรัฐบาลเดิม แต่เมื่อพินเดนที่แยกตัวจากอสเตรีย สนธิสัญญาลงวันที่ 14 ตุลาคม 1920 ระบุว่า ทั้งสองประเทศไม่ต้องรับผิดชอบในหนี้สินของกันและกัน

¹The Theory of State succession A.D. Keith London 1970

การสั่นสะเทือนความเป็นรัฐ

ความเป็นรัฐย่อมสั่นสุดไปถ้าหากองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งของความเป็นรัฐซึ่งอาจจะเป็นการมีตั้งท่อไปนี้

1. โดยการถูกรวมเข้ากับรัฐอื่นจะด้วยความประดังที่ของตนหรือถูกบังคับด้วยกำลังก็ตาม ถือว่าสัญญสั่นความเป็นรัฐและสั่นสะเทือนพบบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ในปี ค.ศ. 1975 ตินแคนไปแพนด์ได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ผนวกเข้ากับ ปรัสเซีย ออสเตรีย และรัสเซีย ออสเตรียถูกผนวกเข้าเป็นอาณาจักรของเยอรมัน เมื่อ ปี ค.ศ. 1938

2. ภาพของรัฐอาจสูญสั่นไปได้รูนั้นเข้ารวมอยู่ในพหุรัฐ หรือรัฐรวม รัฐที่เข้าไปรวมกันไม่มีสภาพเป็นรัฐอิสระต่อไป เพราะหากอิสระกายนอกโดยต้องมอบให่องค์การกลางของพหุรัฐ หรือรัฐรวมเป็นผู้ดำเนินการแทนทำให้สภาพความเป็นรัฐถูกยก去ที่พหุรัฐ หรือรัฐรวมมัน ปรากฏปอยครั้งที่รัฐในสมัยพันธุ์รัฐได้รวมกันเป็นพหุรัฐ แต่รัฐเดียวเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นรูปการปกครองแบบพหุรัฐ ย่อมไม่กระทบกระเทือนความเป็นรัฐของตน เช่น บรัสเซล ได้กลายเป็นพหุรัฐในปี ค.ศ. 1891 เมกซิโกเปลี่ยนการปกครองเป็นพหุรัฐในปี ค.ศ. 1837 และรัสเซียเปลี่ยนพหุรัฐในปี ค.ศ. 1919

3. เมื่อรัฐเดินได้แบ่งแยกตัวเองออกเป็นรัฐใหม่หลายรัฐ รัฐเดินก็ย่อมหมดสภาพความเป็นรัฐโดยมีรัฐใหม่เข้ามาแทนที่ เช่น ในปี ค.ศ. 1919 ออสเตรีย-ซังการ์ ได้ถูกแบ่งแยกออกเป็น 3 รัฐ คือ รัฐเชคโกสโลวาเกีย รัฐออสเตรีย และรัฐซังการ์

เมื่อสั่นสะเทือนความเป็นรัฐ ลิทัวเนียและหน้าที่ของรูนั้นก็สิ้นสุด สนธิสัญญาที่ทำไว้ก็ใช้บังคับไม่ได้

การได้ดินแดนของรัฐ

รัฐอาจได้ดินแดนโดยวิธีต่างๆ หลากหลายซึ่งอาจจะเป็นการครอบครองดินแดนที่ไม่มีเจ้าของ หรือได้ดินแดนบางท่อน หรือหักห้ามของรัฐอื่น ในการได้หักห้ามที่เสียดินแดนที่หักห้ามสภาพความเป็นรัฐ เพราะถูกผนวกเข้ากับรัฐที่ได้ดินแดน การได้ดินแดนของรัฐอาจแยกออกเป็น

1. โดยการใช้กำลัง
2. การอุทกษาให้
3. การครอบครองดินแดนที่ไม่มีเจ้าของ
4. การได้ดินแดนโดยธรรมชาติ
5. การครอบครองโดยปรบมือ
6. การได้โดยคำพิพากษาของศาล อนุญาโตตุลาการ หรือมติขององค์กรระหว่างประเทศ

1. โดยการใช้กำลัง ในครั้งโบราณการได้ดินแดนของรัฐส่วนใหญ่ นั้นจะได้มาจากการรบ ซึ่งรัฐที่มีอาชญากรรมสิ่งใดจะทำการผนวกดินแดนของรัฐที่พ่ายแพ้มามีเป็นของตน ในประวัติศาสตร์มีการได้ดินแดนโดยวิธีนี้มากมาย เช่น อิตาลีผนวกเอธิโอเปีย ใน ค.ศ. 1936 แต่ปัจจุบันกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่อนุรับความชอบธรรมในการได้ดินแดนโดยการใช้กำลัง ซึ่งความคิดดังกล่าว เริ่มปรากฏขึ้นในปี ค.ศ. 1899 ในการประชุมครั้งแรกของกลุ่มประเทศในทวีป อเมริกาที่ว่าด้วยดิน ได้ลงมติว่าการยกดินแดนให้แก่รัฐอื่นที่กระทำภายใต้การ คุกคามหรือขู่ขู่ด้วยกำลังทหารซึ่งว่าเป็นไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนั้นในปี ค.ศ. 1933 ประเทศไทยได้รับอนุญาติให้ดำเนินการทางการท่าทางตามที่จะใช้กำลังที่อ่าว เป็นไม่ชอบด้วยกฎหมาย Bogota วันที่ 30 เมษายน 1948 กับปฏิสูตรไม่อนุรับความชอบธรรมของการได้ดินแดนโดยการใช้กำลัง การครอบครองดินแดนด้วยกำลัง ทางทหาร ปัจจุบันถือว่าไม่ถูกต้องกับการโอนอ่านจากฉบับไทยอย่างเด็ดขาด การได้ดินแดนโดยชอบธรรมจะต้องมีการทำสนธิสัญญาอย่างดินแดนให้ มาตรา 52 อนุสัญญากรุงเวียนนาเกี่ยวกับกฎหมายสนธิสัญญา ระบุว่าสนธิสัญญาที่เกิด จากการปั่นปุ่น หรือใช้กำลังโดยจะเมิดต่องบัตรสถานประชานาดีอ่าวไม่มีผล

2. การยกให้ โดยปกติการได้ดินแดนของรัฐอื่นจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อ เมื่อได้มีสนธิสัญญายกดินแดนให้จากรัฐที่เป็นเจ้าของซึ่งอาจเป็นการยกให้โดย เสน่หานหรือขายดินแดนหรือแลกเปลี่ยนดินแดนกันก็ได้ โดยสนธิสัญญาจะ กำหนดกระบวนการการต่างๆ ในอันที่จะมอบดินแดนนั้นให้อยู่ในความครอบครอง ของรัฐที่ได้รับ ซึ่งอาจจะกำหนดถึงจำนวนของดินแดนนั้นวันที่จะทำการ มอบดินแดนให้อยู่ภายใต้ความปกครองของรัฐที่จะรับ และบางที่อาจจะกำหนด

หลักประกันเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในดินแดนที่ถูกยกให้ด้วย
ในประวัติศาสตร์ได้มีการยกดินแดนให้แก่รัสเซียในคราว

ก. โดยผลแห่งสนธิสัญญาสันติภาพ เป็น สนธิสัญญาแห่งกรุงพิรุ
ษันที่ 10 พฤษภาคม 1871 ฝรั่งเศสยกอัลจีเรีย-ซูเรน ให้เยอรมัน สนธิสัญญา
นาร์ซายส์ ค.ศ. 1919 เมอร์มันคืนอัลจีเรีย-ซูเรนให้ฝรั่งเศส

ข. ยกให้เพื่อเป็นการตอบแทนการช่วยเหลือ เช่น Sardaigne ยก
ชาาร์ว และนิซ ให้ฝรั่งเศส เพื่อตอบแทนการช่วยเหลือทางทหาร และสนับ
สนุนทางการเมืองที่ฝรั่งเศสให้แก่ตนในการต่อสู้กับกองพันธ์รีบ

ค. โดยการซื้อขาย ฝรั่งเศสขายหมู่บ้านเชียงนา ให้สหราช 60 ล้านฟรังค์
โดยสนธิสัญญา ปี ค.ศ. 1803 ในนาโภญา Menton และ Roquebrune ให้
ฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 1861 รัฐเชียขายอสังหาริมทรัพย์เป็นเงินเจ็ดล้านสองแสน
กอนต์ฟรังค์ ในปี ค.ศ. 1867 ที่เป็นชายทะเล Carolines, Mariames และ Palao
แก่เยอรมัน ในปี ค.ศ. 1899

จ. โดยการแลกเปลี่ยน เยอรมันและเชกโกสโลวะเกียแลกเปลี่ยน
ดินแดนใกล้เคียงด้านของประเทศทั้งสอง ในปี ค.ศ. 1930 สวิตเซอร์แลนด์
กับเชกโกสโลวัก และกินเดนแดบ Rhin-Wurznerhorn รูมาเนียและ Bessarabia
กับ Dobrudja ใน ค.ศ. 1878 ให้รัสเซีย อังกฤษแลก Helgoland กับดินแดน
อาหริากะวันออกของเยอรมัน

3. การครอบครองดินแดนที่ไม่มีเจ้าของ คือการเข้าครอบครอง
ดินแดนที่ยังไม่ได้ถูกภายใต้อำนาจของรัฐใด หรืออาจจะเคยถูกภายใต้
อยู่ปัจจุบันมา ก่อนแต่รัฐนั้นได้ก่อตั้งไปแล้ว ซึ่งการเข้าครอบครอง
ต้องกระทำโดยรัฐหรือในนามของรัฐ เอกชนที่เข้าครอบครองไม่มีสิทธิที่จะ
ถ่างอ่านจากปัจจุบันดินแดนนั้นได้ นอร์เวย์เคยหักวงเข้า Jan Mayen
ซึ่งชานอราเวียผู้หนึ่งซึ่งครองอยู่ ในปี ค.ศ. 1929 ในประวัติศาสตร์รัสเซีย
ได้มอบให้บริษัทการค้ายางอาณาจักรทำการครอบครองดินแดนที่ไม่มีเจ้าของ
เช่น บริษัทอังกฤษอินเดียตะวันออก บริษัทอสเตรเลียตะวันออก
บริษัทฝรั่งเศสอินเดียตะวันออก บริษัทอังกฤษบริเตนไนแอฟฟ์ บริษัทเหล่านี้
ได้มอบหมายจากมหาอำนาจที่ต้องการถ่ายอาณาจักรในขณะนั้นให้ทำการอธิ
ครองดินแดนที่ไม่มีเจ้าของในนามของรัฐนั้น

ในศตวรรษที่ 14 และ 15 เมื่อมีการค้นพบคินแคนใหม่ เช่น ทวีปอเมริกา เป็นลักษณะเดียวกันที่ 6 ซึ่งว่าด้วยมีอำนาจจะยกคินแคนที่ค้นพบนั้นให้แก่รัฐได้ แต่เนื่องจากเป็นขาดความยุติธรรมจึงทำการยกคินแคนที่ค้นพบใหม่ให้แก่ไปร์ตุเกสและสเปนเสียหมดโดยแบ่งให้กันเป็น 2 ส่วน นับจากทางใต้ของกรีนแลนด์ไปจนถึงปากแม่น้ำอเมซอน และกำหนดว่าคินแคนทางด้านตะวันตกของเส้นแบ่งเขตเป็นของสเปน ด้านตะวันออกเป็นของไปร์ตุเกส ประเทศอื่น ๆ ที่ไม่ได้รับแบ่งส่วนคินแคน เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรีย ซึ่งเป็นมหาอำนาจอยู่ในขณะนั้น ได้ประกาศไม่อนุญาตการกระทำของไปร์ Grotius ก็ไม่เห็นด้วยกับการกระทำการที่อยู่บนเรือ กันว่า รัฐใดได้พบคินแคนก่อนโดยแสดงเจตนาจะเป็นเจ้าของซึ่งอาจทำเครื่องหมายไว้ เช่น ตั้งไม้กางเขน หรือเครื่องหมายอย่างอื่นที่เป็นสิทธิของรัฐนั้น ในปี ค.ศ. 1764 ได้เกิดข้อพิพาทระหว่างสเปนกับฝรั่งเศส โดยสเปนเป็นผู้ค้นพบเกาะก่อน แต่ไม่ได้ครอบครองและฝรั่งเศสได้เข้าไปครอบครองในปี ค.ศ. 1764 ที่มาจึงได้มีการทำสนธิสัญญา วันที่ 28 ตุลาคม 1790 กำหนดว่า การได้คินแคนที่ไม่มีเจ้าของนอกจากจะมีเจตนาเป็นเจ้าของแต่จะต้องมีการเข้าครอบครองด้วย เพียงแต่ทำเครื่องหมายอย่างเดียว อังกฤษไม่เห็นชอบที่จะซื้อกรรมสิทธิ์ได้ อนุญาトイคุณภาพได้ยื่นหนังสือการตั้งกล่าวเป็นแนวทางในการตัดสินข้อพิพาทด้วยราย เช่น ข้อพิพาทระหว่างอังกฤษกับไปร์ตุเกส ในปี ค.ศ. 1870 เกี่ยวกับ เกาะ Bulama ข้อพิพาทเกี่ยวกับคินแคน Angra Pequena ระหว่างเยอรมันกับอังกฤษ ใน ค.ศ. 1886 นอกจากนั้นอังกฤษได้มีการทำสนธิสัญญาที่กรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 1885 ระหว่างประเทศในทวีปอเมริกาใต้กับการครอบครองคินแคนที่ไม่มีเจ้าของในทวีปอเมริกาโดยกำหนดเงื่อนไข 2 ประการ คือ

1. ต้องแจ้งการครอบครองคินแคนต่อรัฐอื่น
2. ต้องมีการครอบครองอย่างแท้จริง โดยสามารถที่จะรักษาความสงบเรียบร้อย และสิทธิ์ต่าง ๆ เนื่องด้วยคินแคนดังกล่าว ใช้อำนาจอธิปไตยบนคินแคนนั้น และสามารถให้บริการสาธารณะที่จำเป็นแก่ประชาชนด้วย

การครอบครองดินแดนต้องกระทำโดยองค์กรของรัฐ เอกชนหรือองค์กรของเอกชน และบริษัทการค้าไม่สามารถเข้าครอบครองดินแดนได้ อันการครอบครองต้องกระทำด้วยตัวมีสักขยและถาวร ไม่ใช่ชั่วคราว

ต่อมาได้มีการทำอนุสัญญาแข่งต์-แซร์แมงก์ วันที่ 10 สิงหาคม 1919 ยกเดิกสัญญากรุ๊บอร์ดินตังกล่าวข้างต้น เพราะไม่มีดินแดนที่ไม่มีเจ้าของ ในในที่ป่าฟริกาให้ครอบครองอีกแล้ว แต่หลักการในสนธิสัญญาฉบับอร์ดินที่กำหนดว่าต้องมีการครอบครองดินแดนอย่างแท้จริงยังคงเป็นหลักเกณฑ์ที่ถอนรับถือเป็นจริงประเพณีระหว่างประเทศ แต่สำหรับการแจ้งการครอบครองของดินแดนต่อรัฐอื่น กฎหมายระหว่างประเทศยังไม่ชี้อว่าเป็นการบังคับที่รัฐซึ่งครอบครองดินแดนจำเป็นจะต้องแจ้งการครอบครองดินแดนต่อรัฐอื่น จึงจะชี้อว่าสมบูรณ์ สำหรับทะเกลลง Grotius เห็นว่าการครอบครองทางเดียวเป็นสิ่งที่กระทำมิได้

4. การได้ดินแดนโดยธรรมชาติ รัฐอาจจะได้ดินแดนโดยผลของธรรมชาติ เช่น ที่งอกงามตั้ง ริมแม่น้ำ หรือฝั่งทะเล ตามหลักกฎหมายโรมัน ชี้อว่าสิ่งที่เพิ่มเติมเข้ากับสิ่งที่เป็นประชานยอมเป็นทรัพย์ของผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์ที่เป็นประชาน เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย มาตรา 1308 ระบุว่า ที่ดินแปลงใดเกิดที่งอก ริมตั้ง ที่งอกย้อมเป็นทรัพย์สินของเจ้าของที่แปลงนั้น นอกจากนั้นรัฐอาจจะได้ดินแดนโดยการกระทำของรัฐเอง เช่น ยกดินนาดายที่น้ำท่อออกไป หรือทำดินที่ในทะเลให้แห้งเป็นพื้นดินได้ ในปี ค.ศ. 1933 ซอสแคนด์เกย์ทำเรื่องกันว่า Zuyderzee จากน้ำทะเลทำให้พื้นที่ของอ่าวแห้ง และซอสแคนด์ได้ที่ดินเพิ่มขึ้น

5. การครอบครองโดยปรับกษ (Prescription) เป็นวิธีการที่รัฐได้ดินแดนโดยการครอบครองและใช้อำนาจอย่างโดยเหนือดินแดนนั้นมาเป็นเวลานาน โดยดินแดนนั้นเคยเป็นของรัฐอื่นมา ก่อน แต่รัฐนั้นได้ทอดทิ้งไปและรัฐที่ได้ดินแดนได้ทำการครอบครองโดยรัฐที่เป็นเจ้าของเดิมไม่ได้คัดค้าน ถ้าทั้งรัฐอื่นก็ไม่ได้โวย การครอบครองจะต้องดีดตัวกันเป็นระยะเวลานานและมีสภาพที่เห็นได้ชัดเจน กับการครอบครองโดยปรับกษ ตามกฎหมายแพ่งพาณิชย์ของไทย กฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้กำหนดระยะเวลาของการครอบครอง

เข้าไว้ด้วยตัว แต่โดยปกติรัฐก็จะต้องครอบครองคืนแค่นี้เป็นเวลานาน ถ้าจะเป็น 30 ปี-400 ปี Grotius มีความเห็นว่าระยะเวลาที่รัฐเข้าครอบครองนั้น จะต้องนานจนจ้าไม่ได้ สำหรับ Vattel คิดว่าสูญครอบครองจะได้กรรมสิทธิ์ในคืนแคนนี้ ก็ต่อเมื่อเจ้าของเก่าไม่ใช่สิทธิ์หรือเฉยอยู่เป็นเวลาหลายปี

๖. ได้คืนแคนโดยคำพิพากษาของศาลหรืออนุญาโตตุลาการหรือองค์กรระหว่างประเทศ เช่น คำพิพากษาของศาลประจำยูธาร์มระหว่างประเทศในคดีกีร์และตระวันออก และมติของสมัชชาสหประชาชาติเกี่ยวกับการตั้งรัฐอิสราเอลใน ค.ศ. 1947

หลักการป้องกันตนของของรัฐ

สิทธิในการป้องกันตนเอง (self defence) เป็นที่ยอมรับทั่วไปในกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศ ในศตวรรษที่ 19 ถือว่ารัฐอาจใช้กำลังในการมีต่อกันมันคงถูกกฎหมาย หรือผลประโยชน์ของชาติถูกกระทบกระเทือนภายใต้อำนาจของการป้องกันตนเอง เว้นไว้ในการใช้สิทธิป้องกันตนของตามจรรยาบรรณระหว่างประเทศที่ยอมรับเดียวกันคือ Caroline กรณีพิพาทระหว่างสหราชอาณาจักรและอเมริกาในปี ค.ศ. 1837 ซึ่งเรื่องของสหราชอาณาจักรได้บรรยายว่า ค่าน้ำค่าที่ถูกนำไปอยู่ในสหราชอาณาจักรและอเมริกา ไปช่วยกันภูมิภาคนาดา ซึ่งขณะนั้นอยู่ภายใต้ปกครองของอังกฤษ ขณะที่เรือของอเมริกานำมาตัดทางการให้ถูกทหาราน้ำค่าโดยที่ยังไม่ได้รับการตอบแทน ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหลายคน สหราชอาณาจักรได้ประท้วงอังกฤษถึงการทำลายเรือสหราชอาณาจักร แต่เมืองที่เสียหายและเสียชีวิตจำนวนมาก ทำให้สหราชอาณาจักรต้องตกลงยกเว้นภาษีอากรและยกเว้นอาชญากรรมที่ต้องชำระให้กับสหราชอาณาจักร จึงได้ส่งปันทึกไปยังรัฐบาลอังกฤษ ว่างหลักเกณฑ์การป้องกันนี้ว่า การป้องกันตนจะกระทำการได้

1. เพราะมีความจำเป็นรึตัวนี้คือไม่ได้
2. "ไม่มีทางอื่นให้เลือก และไม่มีเวลาให้พิจารณา"

อนึ่ง การกระทำการที่ดำเนินการนี้จะอยู่ในสักษณะที่พอเหมาะสมของควรกับสถานะการณ์และอยู่ในขอบเขตของความจำเป็น หลักการของ Webster เป็นที่ยอมรับกันว่าไม่ใช่กฎหมาย แต่เป็นเพียงหลักปฏิบัติที่รัฐยอมรับเท่านั้น นอกจากนั้นในคดี Virginius ระหว่างอังกฤษ - สเปนในปี ค.ศ. 1873 ถือยอมรับกันว่า

เรื่องสเปปญุสสามารถซึบเรือสหรัฐอเมริกา Virginius ซึ่งให้ความช่วยเหลือแก่ชาวคิวบาที่ต่อสู้กับสเปปญุเพื่อเป็นอิสระในทะเลแคริบเบียนได้โดยอ้างหลักการป้องกันตนเอง แต่ไม่มีสิทธิพิพากรชาหรือประหารชีวิตถูกเรือ เรื่องมีอยู่ว่า ในปี ก.ศ. 1873 ได้มีการมีพิพากรระหว่างอังกฤษ-สเปปญุ ก่อจลาจลเรือสหรัฐอเมริกา Virginius บรรทุกภูมิประเทศคิวบากลางทางเดินเรือสเปปญุ ใจกลางท้องทะเลโดยเรือสเปปญุ หรือ tornado (ขณะนั้นคิวบากลางเป็นเมืองที่มีคนอังกฤษรวมอยู่ด้วยในเรือโดยไม่มีการพิพากรฯ อังกฤษคือผู้ที่ทำการประหารชีวิตก่อจลาจล แต่ยอมรับความถูกต้องของการซึบเรือว่าเป็นสิ่งชอบธรรม การป้องกันตนแต่ก่อจลาจลภายหลังการซึบเรือแล้วสเปปญุไม่ถูกในฐานะที่จะประหารชีวิตบุคคลบนเรือโดยอ้างหลักการป้องกันตนอีก

ตามทฤษฎีของรัฐบาลอังกฤษ ในเมื่อมีการกระทำที่เป็นประวัติศาสตร์ที่รัฐอังกฤษเกิดขึ้น ภายใต้รัฐบาลของชาติหนึ่ง ชาติที่เสียหายอาจจะใช้มาตรการป้องกันตัวซึ่งกระทำได้ โดยอาศัยหลักการป้องกันตน แต่ต้องเป็นอันตรายที่เป็นมากที่สุด และต้องแข่งให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยทันทีอีกทั้งต้องส่งมอบบุคคลในเรือให้แก่รัฐเจ้าของธงเพื่อจะได้ถูกลงโทษตามกฎหมายของรัฐเจ้าของธง ถ้าเกิดความเสียหายเพรียบเท่าของสัตว์ไม่มีมุขความจริง รัฐที่ซึบต้องขอใช้คำเสียหาย ฝรั่งเศสในสังคมรัฐอังกฤษเรียกว่าศรัทธาจิตเรื่องต่างชาติที่ส่งสัมภาระของอาชญากรรมไปให้ฝ่ายต่างชาติ แม้ว่าจะได้รับการตัดสินจากศาลของประเทศต่างๆ เช่น ยุโรปและอเมริกา ไม่ได้เป็นมาตรฐานที่ต้องปฏิรูปในสังคมโลก การใช้สิทธิป้องกันตนเป็นอำนาจของรัฐจะต้องมีการดำเนินการเมื่อให้เหตุผลของอุบัติเหตุในสังคมของตนเอง แต่รัฐอังกฤษไม่เห็นด้วยกับการอ้างหลักป้องกันตนเองเพื่อเป็นข้ออ้างในการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศจะกระทำการให้ภายในขอบเขตที่เข้าเป็นของ การป้องกันตนเอง

การสั่งห้ามไปทำลายเรือ Caroline ไม่เป็นเหตุผลเพียงพอให้อังกฤษ "ไปตั้งฐานอยู่ในดินแดนสหรัฐอย่างถาวร" M. Borah (ประธานคณะกรรมการการกิจการต่างประเทศของสภาสูงสหรัฐ) ก่อจลาจล เมื่อการโจมตีที่น่าดูดและอันตราย ให้หมดไปแล้ว สิทธิการป้องกันตนเองก็ย่อมสิ้นสุดลงด้วย

มีปัญหาว่าสิทธิการป้องกันทั่วโลกจะขยายความไปถึงการโขมที่ก่อนเพื่อหักกีดีของการคุกคามได้หรือไม่นอกนิติศาสตร์บางท่านเห็นว่าการป้องกันทั่วโลกจะกระทำในลักษณะที่อันตรายของการคุกคามให้สัจจะมาซึ่งโดยไม่เจ้าเป็นว่าการคุกคามนั้นจะต้องกระทำการแล้ว ซึ่งห้องกับความเห็นของ Webster ที่เห็นว่า การป้องกันทั่วโลกจะกระทำการในกรณีอันตรายให้สัจจะมาซึ่ง ความคิดเห็นดังกล่าวอาจจะมีเหตุผลในสถานะกรณีปัจจุบัน เพราะการทำการทางการป้องกันจะต้องอาศัยความรวดเร็วซึ่งจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ

การโขมที่ก่อนโดยอาศัยหักกีดีป้องกันคนเป็นเหตุผลที่อิสราเอลสร้างถังในการโขมที่อิสราเอลใน ค.ศ. 1967 แต่ความระหว่างประเทศในครั้งนั้น Corfu ไม่ยอมรับสิทธิการป้องกันทั่วโลกโขมที่ก่อนโดยก่อสั่วว่าเรื่องของอังกฤษอาจจะเครื่องพร้อมได้เพื่อให้ตอบการโขมที่ด้วยสิทธิไปโขมที่เรื่องของอัลบานีย์ก่อนเพื่อป้องกันถูกอัลบานีย์โขมที่ นอกจากนั้นนิติสัมชាលหประชุมที่ 3314 ถือว่ารัฐที่ใช้กำลังก่อนจะถูกตั้งนิรโทษว่าเป็นผู้รุกราน ซึ่งคดีมนต์ความมั่นคงจะเป็นผู้พิจารณาเท่ากับสหประชาชาติไม่ยอมรับหักกีดีโขมที่ก่อน โดยถังสิทธิป้องกันคนเอง

สิทธิป้องกันทั่วโลกเป็นสิทธิประจำทั่วของรัฐ แม้ว่าจะเป็นรัฐเป็นกลาดถาวร เช่น สวิสเซอร์แลนด์ หรืออสเตรีย แต่รัฐเหล่านี้ก็มีสิทธิป้องกันคนเอง กดิก้า Briand-Kellogg ถือว่าสหประชาชาติไม่ชอบทั่วโลกขนาด แต่ก็ยังยอมรับสิทธิการป้องกันทั่วของรัฐ เช่นเดียวกัน

กฎหมายสหประชาชาติได้พยายามจำกัดขอบเขตของการป้องกันคน เอกชนของรัฐให้อยู่ในวงแคบ โดยมาตรา 51 "ให้ระบุว่า "ไม่มีข้อความใดในกฎหมายฉบับปัจจุบันที่จะริครอบนิติสิทธิธรรมชาติในการป้องกันคนเองโดยสำพังหรือโดยร่วมกันในการณ์ที่สมานิกษัติสหประชาชาติได้ตกเป็นเป้าหมายของการคุกคามทั่วอย่างชนกวนความมั่นคงจะได้ดำเนินมาตรการที่เข้าเป็นเพื่อรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศมาตรการที่สมานิกษาดำเนินไปในการใช้สิทธิป้องกันคนอย่างนี้ ซึ่งต้องรายงานให้คณะกรรมการรับผิดชอบ มั่นคงทราบโดยทันที และซึ่งไม่กระทบกระเทือนอำนาจและความรับผิดชอบ

ของคณะมนตรีความมั่นคงภายในได้กงบติดบันปัจจุบันที่จะดำเนินการในทุก
ขณะในลักษณะที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อรักษาป้องกันคืนนาซึ่งสันติ-
ภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

สิทธิการบังคับตามมาตรา 51 มีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. มีลักษณะเป็นการช่วยครัว หมายถึง ทำการบังคับด้านแล้วราย
งานให้คณะมนตรีความมั่นคงทราบโดยทันที และกระทำการบังคับได้
จนกว่าคณะมนตรีความมั่นคงเข้ามาดำเนินการแทน

2. ต้องถูกใจมติโดยกำลังอาวุธก่อน

3. มาตราการที่ใช้ต้องได้สอดส่วนกับความจำเป็นในการบังคับตน
Dr.Pinto กล่าวว่า วิธีการที่ใช้ต้องจำเป็นและเพียงพอที่จะยุติและห้ามการ
รุกราน กงบติดบันปะชาชาติยอมให้รัฐใช้กำลังได้ในการบังคับด้วย แต่
ต้องเป็นการถูกกฎหมายด้วยอาวุธก่อน มิใช่เพื่อลงโทษรัฐที่ละเมิดกฎหมาย
ระหว่างประเทศ เช่น ละเมิดสนธิสัญญาหรือไม่ชอบด้วยนิติธรรม คาดอาชญากร
นุชเมเนอร์กสมัยสองครั้งโลกครั้งที่ 2 ได้ตัดสินว่า การที่เยอรมันรุกราน
เดนมาร์กและนอร์เวย์ไม่ใช่เป็นการบังคับด้วย เป็นการรุกราน นอกจาก
นั้นมาตรา 51 กงบติดบันปะชาชาติยังอนให้มีการบังคับร่วมกันของรัฐ
ซึ่งอาจจะอยู่ในภูมิภาคเดียวกันหรือไม่ก็ได้ การบังคับร่วมกันหมายถึงรัฐ
หลายรัฐร่วมในการบังคับตนเอง โดยผูกพันที่จะช่วยเหลือถ้ารัฐใดก็ได้
ถูกรุกราน เช่น สนธิสัญญาและสนธิกาบอร์ด คาดระหว่าง
ประเทศได้ตัดสินเมื่อ 27 มิถุนายน 1986 ยอมรับหลักการบังคับโดยเดียว
และบังคับร่วมกัน แต่กำหนดว่าจะต้องเป็นการตอบโต้การรุกรานที่กระทำ
ต่อตนด้วยอาวุธ ต่อมามีข้อตกลงระหว่างรัฐต่างๆ ต่อไปนี้

นับตั้งแต่การก่อตั้งองค์กรติดบันปะชาชาติได้มีการอ้างหลักการบังคับ
กันด้วยบอยครั้ง เช่น ฝรั่งเศสในสหกรณ์อัลจีเรียได้ทำการขับเรือในทะเล
หลัง โดยอ้างหลักการบังคับกันด้วยไม่ให้ส่งอาวุธให้กับญอัลจีเรีย การ
ปิดล้อมคิวบาในปี ค.ศ. 1962 สาหรูอ้างหลักการบังคับกันด้วยสหรัฐและ
ประเทศลาตินอเมริกัน ทั้งที่ไม่ได้มีการรุกรานด้วยอาวุธจากคิวบา ใน

การณีส่องคราม Folkland ระหว่างอังกฤษ-อาร์เจนตินา ในปี ก.ศ. 1982 ซึ่ง อาร์เจนตินาบุกเบิก Folkland ของอังกฤษ อังกฤษได้อ้างหลักการป้องกัน ตัวโดยสมเหตุผล

ดินแดนของรัฐ

รัฐย่อมมีพื้นที่ในทรัพย์สินและอำนาจเหนือบุคคลก่อนพำนี ดินแดนของรัฐเท่านั้น ดินแดนของรัฐอาจแยกออกเป็น 4 อย่าง

1. พื้นดิน
2. น้ำน้ำภาคใน
3. ทะเลอาณาเขต
4. อากาศ

1. พื้นดิน พื้นดินที่เป็นดินแดนของรัฐย่อมรวมถึงพื้นดินทั้งหมด ไม่ใช่จะเป็นของเอกชนหรือของรัฐ หรือของชาวต่างประเทศที่อยู่ในอาณาเขต ของรัฐ ดินแดนของรัฐถูกกำหนดโดยเส้นเขตแดน และรวมถึงพื้นที่ที่พื้นดิน ด้วย ดินแดนที่รวมกันเป็นอาณาเขตของรัฐไม่จำเป็นต้องติดต่อกัน อาจจะ อยู่ในดินแดนของประเทศอื่นๆ ได้ เช่น Compione ของอิตาลี และ Bursingen อยู่ในดินแดนสวิตเซอร์แลนด์

การกำหนดเขตแดน เขตแดนของประเทศต่างๆ อาจถูกกำหนด ขึ้นได้หลายกรณี เช่น

- ก. โดยจารีตประเพณีที่ยอมรับนับถือกัน
- ข. โดยการก่อตั้งกันเองในรูปสนธิสัญญา
- ค. โดยการตัดสินของศาลอนุญาโตตุลาการ หรือคณะกรรมการ ปักปันเขตแดน
- ง. โดยองค์กรทางการเมืองระหว่างประเทศ เช่น ภายหลัง ก.ศ. 1919 ได้มีการประชุมเอกสารราชทูตโดยได้รับมอบอำนาจจากรัฐที่เกี่ยวข้อง กำหนดเขตแดน อาศัยประชาราษฎร์รวมระหว่างประเทศกล่าวว่า ให้กำหนดที่ เหมือนอนุญาโตตุลาการ

เขตแดนของประเทศต่างๆ ในที่ป้องเมืองส่วนใหญ่กำหนดขึ้น โดยอนุญาโตตุลาการ เช่น เขตแดนระหว่างสหราชอาณาจักรกับคานาดา เขตแดนระหว่าง กัวตินาชา กับชอนคูรัส โดยคำตัดสินของอนุญาโตตุลาการ วันที่ 23 มกราคม 1933 เขตแดนของประเทศในยุโรปส่วนใหญ่กำหนดขึ้นโดยการตกลงระหว่าง กัน บางทีก็โดยสนธิสัญญาสันติภาพ ส่วนรับเขตแดนของประเทศต่างๆ

ในทวีปอาฟริกาและในทวีปเอเชีย ก็เป็นการตกลงระหว่างกันเป็นส่วนใหญ่

ในสมัยกรีกและโรมันซึ่งมีรากการแบ่งเส้นพรมแดนในสมัยนั้น มักจะมีแผ่นดินเดินหนึ่งกิรังใหญ่พอใช้และไม่มีคนอาศัย ซึ่งระหว่างรัฐใกล้เคียงเพื่อประโยชน์ในการป้องกันการรุกราน หากมีการรุกรานจะต้องฝ่าเส้นเขตแดนที่ไว้ก่อน ทำให้รัฐต่อกันรุกรานได้มีโอกาสเตรียมตัวป้องกันทัน ประเทศชนในสมัยก่อนก็ถือห้องป่ายิงเดียวกัน ค่าว่า เส้นเขตแดนเริ่มเกิดขึ้น ในศตวรรษที่ 14 ในจดหมายของพระเจ้าหลุยส์ที่ 10 le Hutin และเริ่มโดยปฏิบัติบังตั้งแต่นั้นมา แต่ในสมัยศตวรรษที่ 17 และ 18 ก็ยังมีการมีดังกล่าว เช่น สนธิสัญญาคุณสแตนด์ในปี 13 มีนาคม 1700 กำหนดให้มีคันธงรักษาไว้ในบริเวณที่เป็นเขตแดนระหว่างรัสเซีย กับตุรกี

การแบ่งเขตแดนมี 2 กรณี คือ

1. กារណครัชื่อง
2. เขตแดนตามธรรมชาติ

1. กារណครัชื่อง โดยปกติการแบ่งเขตแดนนี้คือที่ต้องได้รับความยินยอมจากรัฐที่มีเขตแดนติดต่อกันอาจจะเป็นการติดต่อกันเองในรูป สนธิสัญญา และมีการแบ่งเขตแดนเป็นสัดส่วนกันอย่างชัดแจ้ง เช่น มีเส้นทางเดินเขตแดนเป็นเครื่องหมายแบ่งเขต

2. การแบ่งเขตแดนตามธรรมชาติ เขตแดนตามธรรมชาติอาจจะเป็นภูเขาหรือแม่น้ำ ซึ่งเป็นภูเขากันเขตแดน เมื่อก่อนเส้นเขตแดนมักจะมีสนธิสัญญาคุณสแตนด์ทางแบ่งน้ำที่สันเขาริมน้ำของภูเขานี้เป็นเส้นพรมแดน แต่ในปัจจุบัน มักจะมีอุบายเด่นที่เชื่อมยอดที่สูงที่สุดของเทือกเขา เป็นเส้นเขตแดน

ซึ่งเป็นแนวโน้มเดินเขตแดนมีหลักการกារណครัชื่องเส้นเขตแดนอยู่ 2 ชนิด

ชนิดแรก "ได้รับอิทธิพลมาจากความคิดเห็นของ Grotius และ Vattel ซึ่งเห็นว่าควรยึดที่ดินที่เส้นกึ่งกลางแม่น้ำเป็นเส้นเขตแดน แต่หลักตั้งก่อตัวเกิดความไม่สงบใน การเดินเรือ เพราะต้องน้ำลึกอาจไม่อยู่กึ่งกลางแม่น้ำ ในศตวรรษที่ 17 จึงได้เกิดมีกฤษฎีที่ 2"

ชนิดที่สอง เรียกว่า ทฤษฎี Thalweg หรือทฤษฎีร่องน้ำโดยมีอ ห์สก์ว่า ถ้าเป็นแม่น้ำที่ใช้เดินเรือได้ก็มีคุณภาพการร่องน้ำที่ให้แรงที่สุด ดิ่ง ร่องน้ำสักกี่เป็นเขตแคนช์ก่อให้เกิดความสะดวกในการเดินเรือ ทฤษฎีร่อง น้ำสักกี่ได้รับการยอมรับนับถือตั้งแต่สันศควรราชที่ ๑๙ โดยพระเกจิทรงฯ ศาสสูงสุดของสหราชได้กล่าวในคำศัพดินเมื่อวันที่ ๕ ทุบภาคันธ์ ๑๙๓๔ ว่า ทฤษฎีร่องน้ำสักกี่เป็นทฤษฎีที่ให้ความเสมอภาคและยุติธรรม การเดินเรือ อาจจะเป็นประโยชน์แก่รัฐเพียงรัฐเดียว ถ้าหากกำหนดว่าเส้นเขตแคนน์ กึ่งกลางแม่น้ำ ในกรณีที่แม่น้ำมีร่องน้ำสักกิจของร่องน้ำ ก็อาจคงกันให้ถือ เอาร่องที่สักกิจที่สุด ถ้าเป็นช่องแคบที่อยู่ระหว่างรัฐใช้ช่องกลางร่องน้ำ ในกรณี แม่น้ำเปลี่ยนทางเดินโดยปกติการเปลี่ยนเส้นนี้ไม่มีผลในการเปลี่ยนอาณาเขต นอกจจากจะมีการคงกันเป็นศิริเดินให้เส้นเขตแคนน์ตามร่องน้ำ เพื่อ ประโยชน์ในการเดินเรือ ไทยกับพม่า เคยคงปั้นปูรุ่งเขตแคนน์ใหม่ เพราะ แม่น้ำสายและแม่น้ำ ก็เปลี่ยนทางเดิน ถ้าเป็นทางเดินที่อยู่ในแม่น้ำ ไม่ มีอุบัติภัยอย่างอื่นให้กังวลทางเดินเป็นเขตแคน

2. แม่น้ำ แม่น้ำมี 2 ฝั่งมาก คือ แม่น้ำภาคใน และแม่น้ำระหว่างประเทศ

แม่น้ำภายใต้ “ได้แก่ แม่น้ำที่” ในลักษณะประเทคคลอสสาย แม่น้ำที่อยู่ในรัฐโคเก็ตซึ่ว่าเป็นแม่น้ำภายใต้ของรัฐนั้น เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำแม่กลอง ที่อยู่เป็นแม่น้ำภายใต้ของประเทคไทย อยู่ใต้อำนาจของ “ได้” ของไทย แต่แม่น้ำภายใต้อาจจะถูกเปลี่ยนแม่น้ำระหว่างประเทคได้ โดยความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง หรือสภาพความเป็นอยู่ของรัฐ เช่น แม่น้ำ Drave แม่น้ำ Morava ที่ให้เหลื่อมไปในประเทคคลอสเครีย-ชังการ์ ซึ่งเมื่อก่อนเป็นประเทคเดียวกัน แต่ต่อมามาโดยผลของการที่สัญญาสนับสนุนกับวาร์ชายส์ “ได้แยกเป็นประเทคคลอสเครียและชังการ์ ทำให้แม่น้ำตั้งกล่าวมีสภาพเป็นแม่น้ำระหว่างประเทค

แม่น้ำภาคในยุคโบราณได้อ่านจากอธิปไตยของรัฐ รัฐอาจจะมีผู้คนให้รัฐบาลนักเข้ามาเดินเรือหรือไม่ก็ได้ ถ้าเห็นว่าเป็นประทัยน์ในด้านเศรษฐกิจ แก่ตนก็อาจจะอนุญาตและจะถอนการอนุญาตเสียเมื่อใดก็ได้ โดยกฎหมาย

ระหว่างประเทศไม่มีสิทธิเข้าไปบังคับได้ ในกรณีที่ความตกลงกับต่างประเทศ
เกี่ยวกับการให้สิทธิเดินเรือในแม่น้ำภายใน รัฐอาจให้สิทธิแก่รัฐภายนอกที่เข้า
มาเดินเรือในแม่น้ำภายในของตนเหมือนคนตัญชาติของตนเอง หรืออาจ
กำหนดให้สิทธิอย่างเดียวกับที่ได้ให้กับชาติอื่นที่เคยได้รับประโยชน์ เรียกว่า
ชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most favoured nation) หมายถึง ถ้าเคยให้
สิทธิแก่รัฐอื่นเท่าใด ก็จะต้องให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งเท่านั้นด้วย

2. น่านน้ำภายใน (Internal Waters)

น่านน้ำภายใน หมายถึง น่านน้ำที่อยู่ด้านจากเลียนฐาน ซึ่งใช้วัดความ
กว้างของทะเลโดยณาเขตเข้ามาทางแม่น้ำดิน

มาตรา 5 ข้อ 1. ของอนุสัญญาฯ เนื้อหา ว่าด้วยทะเลและอาณาเขต และเขต
ต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 และข้อ 8 อนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล
ค.ศ. 1982 ได้กล่าวไว้ว่า น่านน้ำทางด้านแม่น้ำดินของเลียนฐานแห่งทะเลและอาณาเขต
ประกอบเป็นส่วนหนึ่งของน่านน้ำภายในของรัฐ

ด้วยจะยังคงใช้เดินเรือ แต่จะต้องห้ามเดินเรือในน่านน้ำที่ถูก
ปิดกั้นอยู่ภายใต้ดินน้ำให้ถือว่าเป็นน่านน้ำภายใน

นอกจากนั้นน่านน้ำภายใน อังประกอบด้วย

1. สายน้ำที่อยู่ในดินแดนภาคยืนพื้นดินของรัฐ เช่น ทะเลสาบ แม่น้ำ
2. ท่าเรือ ท่าจอดเรือ และย่าวยะที่ตั้งตระหง่านน้ำ เช่น ท่าเรือที่ Aral
ในรัสเซีย และ Dead Sea ในปาเลสไตน์ หรืออาจเป็นทะเลเดือด
มหาสมุทร แต่อยู่ภายใต้ดินน้ำ เช่น ทะเล Azov ในรัสเซีย
3. ทะเลภายใน หมายถึง พื้นน้ำเดินเดินที่มีน้ำที่ถูกขุดเข้าไปในพื้นดิน
โดยอาจจะเป็นทะเลที่อยู่ในรัฐเดียวและไม่ได้เป็นทางเดื่อมได้ กับทะเลเด่นชัด เช่น
ทะเล Aral ในรัสเซีย และ Dead Sea ในปาเลสไตน์ หรืออาจเป็นทะเลเดือด
มหาสมุทร แต่อยู่ภายใต้ดินน้ำ เช่น ทะเล Azov ในรัสเซีย

น่านน้ำภายในประกอบด้วยอิฐของรัฐยังขยายไปถึง
ท้องอากาศเหนือน่านน้ำ และรวมถึงพื้นดินใต้ทะเล และใต้พื้นดินใต้ท้องทะเล
โดยรัฐมีอำนาจตัดสินใจด้วยตัวเองและตัดสินใจได้ท้องทะเล
เหมือนอำนาจของอิฐของรัฐบนพื้นดิน เพราะเรือที่เข้ามาในน่านน้ำภายในของ
รัฐ อาจได้รับสิทธิคุ้มกัน เช่น เรือรบของรัฐต่างประเทศอีกประการหนึ่ง เป็นที่
ยอมรับกันว่ารัฐเข้าของน่านน้ำต้องอ่อนโยนให้เรือสินค้าของรัฐอื่นเข้ามาใน
น่านน้ำภายในของตนได้ แต่ต้องปฏิบัติตามระเบียบกฎข้อบังคับและอยู่ได้
อย่างดีของรัฐเจ้าของน่านน้ำ เว้นแต่เรือสินค้าที่ใช้กำลังประมาณ อาจต้องมี

ข้อตกลงกับรัฐเจ้าของท่าก่อน และถ้าเคยมีสิ่งทางเดินเรือระหว่างประเทศในน่านน้ำใดซึ่งต้องมาได้ก่อชายเป็นน่านน้ำภายในรัฐยอมมีการเข้ายอมที่จะให้เรือผ่านชาติใช้สิทธิเดินเรือผ่านโดยสุจริต (Innocent Passage) สำหรับประเทศไทยยังไม่มีน่านน้ำภายในลักษณะดังกล่าวอนุสัญญาฉบับนี้ว่า วันที่ 9 ธันวาคม 1923 ได้ให้หลักประกันเสรีภาพในการนำเรือสินค้าเข้าในท่าของรัฐอื่น แต่เรือสินค้านั้นต้องปฏิบัติตามระเบียบและตอกอยู่ภายในได้อำนวยصالของรัฐเจ้าของท่าความผิดที่เกิดขึ้นบนเรือสินค้าจัดในท่าอย่ามตกลอยู่ภายในได้อำนาจศาลของรัฐเจ้าของท่ากฎหมายภายในของบางประเทศ เช่น ฝรั่งเศษยอมยกเว้นความผิดที่เกิดขึ้นระหว่างสูกเรือตัวยันเอง หรือเกี่ยวกับความผิดทางวินัยในเรือนั้น แต่ถ้ากระทำการต่อบุคคลอื่นที่มิใช้สูกเรือ หรือความผิดระหว่างสูกเรือตัวยันเอง แต่ขอร้องให้เข้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าเข้ามาช่วยเหลือ หรือความผิดระหว่างสูกเรือแต่กระทำการบุกและกระทำการกระเทือนความสงบเรียบร้อยของท่าก็ตกลอยู่ภายในได้อำนาจศาลของฝรั่งเศส

สำหรับเรือน รัฐเจ้าของท่ามีสิทธิจะปฏิเสธไม่ให้เข้ามาในน่านน้ำภายในของตนได้ หรืออาจจะกำหนดระยะเวลาที่เรือบรรบุภูมิในน่านน้ำภายในของตนได้ ถ้ารัฐอนุญาตให้เข้ามา เรือรบก็จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายของบังคับเกี่ยวกับต่อรองและการเดินเรือของรัฐเจ้าของน่านน้ำ เรือรบที่เข้ามาอย่อนได้รับสิทธิสภาพนอกอาณาเขต ซึ่งทำให้หลุดพ้นจากอำนาจศาลของรัฐเจ้าของท่า เนื่องแต่ความผิดนั้นจะเกิดขึ้นบนที่นั่นดิน

ถ้ามีผู้กระทำการผิดชอบหรือข่มขู่คนเรือน ผู้บังคับการเรือต้องส่งมอบตัวให้แก่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเมื่อได้รับการร้องขอ แต่ถ้าเป็นการกระทำการความผิดทางการเมือง ผู้บังคับการเรืออาจจะปฏิเสธไม่ส่งมอบตัวได้

สำหรับประเทศไทย ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี วันที่ 11 พฤษภาคม 2513 กำหนดเส้นฐานตรงที่กำหนดน่านน้ำภายในไว้ 3 บริเวณ คือที่เกาะช้าง เกาะพัน และตรงบริเวณเกาะภูเก็ต เกาะลันตาใหญ่ เกาะตราดฯ จังหวัดแต่เดิมไทยมาเลเซีย ต่อมาวันที่ 17 สิงหาคม 2535 สำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกประกาศกำหนดเส้นฐานตรงเพิ่มอีก 1 แห่ง ซึ่งคลุมมาจากจุดสุดท้ายของเส้นทางน้ำของไทยต้านอ่าวไทย ขึ้นมาบรรจบกับขอบเขตของเกาะโลชัน เกาะกระ และเกาะกง

4. ทะเลอาณาเขต (Territorial Sea)

ทะเลอาณาเขต หมายถึง ส่วนหนึ่งของที่น้ำซึ่งอยู่ระหว่างทะเลสอง

กับต้นแคนของรัฐ ทະເລອານາເຫດເວີມກ່ອດ້ວມາຕັ້ງແຕ່ຕອນຈັກຮຽນທີໂຣມັນພິນາສ ໃນສັນຍໂຣມັນ ພວກໂຣມັນມີຄວາມເຫັນວ່າຮູ້ມີອໍານາຈອອືບປີໄທຍ ແນີ້ອໍາພື້ນຕິນເທົ່ານີ້ ໄນມີອໍານາຈເຫັນອໍາທະເລ ທະເລທັ້ງໝາດດີ່ມີເປັນສ່ວນຮັມ (Res Communis) ໄນມີຮູ້ໃດ ສາມາດອ້າງເປັນເຈົ້າຂອງໄດ້ ທະເລອານາເຫດເວີມປາກຢູ່ເປັນຄວາມຈົງໃນສັນຍ ກລາຍຂອງຍຸໂຮປ ໂດຍເຫຼຸດຜົກທາງການມືອງຂອງຮູ້ຮົມຝົ່າທະເລເມຕີເທິວ່າຮົມ ເພື່ອ ຈຸດປະສົງຄີໃນການປັບປຸງກັນໂຈຣສລັດແລະເຫຼຸດຜົກທາງເສຣ່າງກິຈ ໂດຍຕ້ອງກາຮັງວັນ ສີເຫຼີກການຈັບປາໃນທະເລຕິດກັບບໍາຍັດໜີ້ຂອງທັນແກ່ຄົນໃນສັນຍາຕີຂອງຮູ້ຮົມ ໃນຕັນ ຄວາມຮົມທີ 13 ແລະ 14 ຍັງມີຄວາມຕິດວ່າຕິນແຄນຂອງຮູ້ມີອໍາເພາະເພື່ອກິ່ນຕິນ ເທົ່ານີ້ ໄນເຂົ້າຍໄປເຖິງພື້ນໜ້າ ຈຳເປັນກົດຈາກຄວາມຮົມທີ 19 ຈຶ່ງໄດ້ເຮີມມີກາຮັງກິດເກີດ ກັນເຖິງຂ້ອງກູ່ທ່ານຍົດຍື່ນທີ່ກັບຕິນແຄນຂອງຮູ້ຮົມ ນັກນິຕີສຸກສົກທີ່ເຫັນວ່າທະເລອານາເຫດເວີມເປັນສ່ວນ ມີ້ຂອງທະເລທຸລະກີມີ້ໄດ້ອໍານາຈອອືບປີໄທຍຂອງຮູ້ຮົມ ແລະຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ມີ້ສາມາດ ທໍາມເຮືອຂອງຮູ້ຮົມຢືນທີ່ເຮືອເອກະນິ່າໃນທະເລອານາເຫດໄດ້ ເຖິກທີ່ເກີດບັນເຮອື່ອ ອູ້ໃນທະເລອານາເຫດຍ່ອມໄນ້ໄດ້ສັນຍາຕີຂອງຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ ໄດ້ແກ່ A, de la Pradelle ແລະ Fauchille ຕຶ້ງແນວວ່າທະເລອານາເຫດຈະໄນ້ໃຊ້ຕິນແຄນແລະທົກອ່າຍໃດໆເອົານາຈາກຄາດ ແລະຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ມີ້ອໍານາຈບາງອ່າງເຫັນອໍາທະເລອານາເຫດເພື່ອຄວາມປົກອດກັບແລະ ຄວາມຈຳເປັນທາງເສຣ່າງກິຈສັງຄມ ເຊັ່ນ ສາມາດຈະທໍາມເຮືອຂອງຫາຕີຢືນມາກໍ ສົງຄຣາມໃນທະເລອານາເຫດຂອງທັນ ມີສິຫຼັບຄວາມຄຸນດ້ານຄຸລັກກາງແລະດ້ານ ສາດາວັນສຸກ

ນັກນິຕີສຸກສົກອີກພວກທີ່ນີ້ ເຊັ່ນ Gilbert Gidel ມີຄວາມເຫັນວ່າ ທະເລ ອານາເຫດເປັນສ່ວນໜີ້ຂອງຕິນແຄນຂອງຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ທີ່ອໍານາຈອອືບປີໄທຍແລະ ອໍານາຈຄາດຂອງຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ຮູ້ມີ້ອໍານາຈບາງອ່າງເຫັນອໍາທະເລອານາເຫດເພື່ອຄວາມປົກອດກັບແລະ ຄວາມຈຳເປັນທາງເສຣ່າງກິຈສັງຄມ ເຊັ່ນ ສາມາດຈະທໍາມເຮືອຂອງຫາຕີຢືນມາກໍ ສົງຄຣາມໃນທະເລອານາເຫດຂອງທັນ ມີສິຫຼັບຄວາມຄຸນດ້ານຄຸລັກກາງແລະດ້ານ ສາດາວັນສຸກ

ປັຈຊັບນັ້ນເປັນທີ່ອມຮັບກັນວ່າທະເລອານາເຫດຍ້ອງໃດໆເອົານາຈອອືບປີໄທຍຂອງ ຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ ເຊັ່ນເຕີຍກັນນ່າງໜ້າກາຍໃນອ່ານຸສັງຄູາເຈົ້າເຈົ້າວ່າ ວ່າດ້ວຍທະເລອານາເຫດ ແລະເຫດຕ່ອນ໌ເອົານຸສັງຄູາສທປະຊາທິວ່າດ້ວຍກູ່ທ່ານ ທະເລ ດ.ສ. 1958 ຂັ້ນ 1 ແລະອ່ານຸສັງຄູາສທປະຊາທິວ່າດ້ວຍກູ່ທ່ານ ທະເລ ດ.ສ. 1982 ຂັ້ນ 2 ໄດ້ບໍ່ອຸ່ນຕີວ່າ ອໍານາຈອອືບປີໄທຍຂອງຮູ້ບໍາຍັດໜີ້ໄປຈາກ ອານາເຫດພື້ນຕິນ ແລະນ່ານ່າງໜ້າກາຍໃນຂອງຮູ້ຮົມ ຈຳເປັນກົດຈາກຄວາມປົກອດກັບທັງສ່ວນໜີ້ຂອງທະເລ ສິ່ງອ່ານຸສັງຄູານີ້ເຮືອກວ່າ ທະເລອານາເຫດ

ตนซึ่งเรียกว่าทะเบียนพาณิชย์ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศค.ศ. 1982 ได้เพิ่มเติมกรณีของรัฐที่ไม่ใช่จ่าจากผ่านน้ำที่ไม่ใช่เขตของตนจนถึงแนวที่เป็นประชิมชายฝั่ง ซึ่งเรียกว่าทะเบียนพาณิชย์ นอกจากนั้นข้อ 2 ยังกล่าวว่า อำนาจของเป็นโดยของรัฐชายฝั่งขยายไปถึงท้องอากาศเหนือทะเลและอาณาเขตตลอดจนพื้นที่น้ำท้องทะเลและดินใต้มัวดินของทะเลและอาณาเขต

ดังแม้ว่ารัฐจะมีอำนาจของเป็นโดยเหนือทะเลและอาณาเขตแต่กฎหมายระหว่างประเทศก็ยังจำกัดสิทธิของรัฐบางประการ เพื่อประโยชน์ของการเดินเรือ เช่น สิทธิการผ่านโดยสุจริตของรัฐชายฝั่ง

สิทธิการเดินเรือผ่านโดยสุจริต (Right of Innocent Passage)

สิทธิการเดินเรือผ่านโดยสุจริตในทะเลและอาณาเขตถือว่าเป็นเจ้าของเพลนในกฎหมายระหว่างประเทศและได้รับการรับรองโดยสนธิสัญญาหลายฉบับ อนุสัญญาฯ เนี่ว่า ว่าด้วยทะเลและอาณาเขตและเขตต่อเนื่องได้บัญญัติไว้ในข้อ 14-23 และข้อ 17-32 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศค.ศ. 1982 ระบุให้สิทธิการผ่านโดยสุจริตในทะเลและอาณาเขตของเรือของรัฐอื่นหรือรัฐใดฝั่งไม่ว่าจะเป็นเรือเอกชนหรือเรือรบซึ่งมีความประสงค์จะผ่านทะเลและอาณาเขตนั้น หรือจะเดินทางไปยังผ่านน้ำภายในหรือที่จะออกไปสู่ทะเลและจากผ่านน้ำภายใน และมีสิทธิจะหยุดทอดสมอในทะเลและอาณาเขตด้วย ในกรณีที่การหยุดและการทอดสมออาจเกิดขึ้นในการเดินเรือปกติหรือจ้าเป็นต้องกระทำการโดยเหตุสุจริตเท่านั้น การซ้อมเครื่องยนต์ หรือประสมบทกษัย กการผ่านของเรือในทะเลและอาณาเขตจะถือว่าสุจริตถ้าเมื่อการผ่านไม่เป็นการเสื่อมเสียกระบวนการกระทำการที่อนต่อสวัสดิภาพความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของรัฐชายฝั่ง แต่รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะออกกฎหมายหรือข้อบังคับเพื่อรักษาสิทธิบางอย่างได้ เช่น เพื่อความมั่นคง การจับปลา การเดินเรือ การสาธารณสุขและการคุ้มครองในทะเลและอาณาเขตของตนได้ สำหรับเรือประมงต่างชาติการผ่านในทะเลและอาณาเขตจะถือว่าไม่สุจริตถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่งในการที่จะป้องกันมิให้เรือเหล่านั้นทำการประมงในทะเลและอาณาเขตของตน สำหรับเรือได้น้ำที่ผ่านทะเลและอาณาเขตของรัฐอื่นจะต้องเดินบนผิวน้ำและแสดงตัวของตน รัฐชายฝั่งอาจดำเนินการที่จำเป็นในทะเลและอาณาเขตของตนเพื่อป้องกันการผ่านที่ไม่สุจริต และในบางครั้งรัฐชายฝั่งมีสิทธิจะห้ามเรือทุกชนิดผ่านทะเลและอาณาเขตของตนบางส่วนเป็นการชั่วคราวเพื่อความมั่นคงของตนและต้องประกาศให้รัฐอื่นทราบล่วงหน้า แต่ถ้าเป็นการผ่านของคนนานาชาติ ซึ่งเชื่อมระหว่างส่วนหนึ่งของทะเลและ

สองแห่ง หรือซึ่งกับทางเลือกของรัฐ การห้ามชั่วคราวจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของคนและต้องปฏิบัติต่อรัฐอื่นโดยหมายเหตุ สิทธิสำคัญอีกประการหนึ่งของรัฐชาติผู้ คือสิทธิที่จะสงวนการจับปลายนที่ เลือกตามกฎหมายของตน แต่ถ้าอนุญาตให้คนสัญชาติอื่นมาจับปลายนที่ เลือกตามกฎหมายของตนได้ ก็อาจจะทำให้คนสัญชาติอื่นมาจับปลายนที่ เลือกตามกฎหมายของตนได้ ดังนั้น จึงต้องบังคับเกี่ยวกับการจับปลายนที่ อนุญาตเจนิว่า ว่าด้วยทางเลือกของตนและเขตต่อเนื่อง ข้อ 15 ค.ศ. 1958 และอนุญาตประชากาติว่าด้วยกฎหมายทั่วไป ค.ศ. 1982 ข้อ 24 ระบุว่ารัฐชาติผู้ ต้องไม่ขัดขวางการผ่านโดยสุจริตในทางเลือกของตนและเมื่อน้ำที่จะต้องโฆษณา ให้ทราบตามสมควรถึงอันตรายใด ๆ ต่อการเดินเรือที่ตนทราบภายในทันที เลือกตามกฎหมายของตน และรัฐชาติผู้ไม่มีสิทธิจะเรียกเก็บค่าผ่านทางเลือกของตน เว้นเสียแต่ว่าจะเป็นการชำระค่าบริการเดินทางอ่างที่ให้แก่เรือเท่านั้น

ในด้านอำนาจศาลของรัฐบาลฝ่ายเดียวที่จำกัดด้วยกฎหมาย เรื่องต่างชาติที่แล่นอยู่ในประเทศไทยมาเดือนช้อ 19 อนุสัญญาเจนีวา ว่าด้วยประเทศไทยและประเทศต่อเนื่อง ก.ศ. 1958 และช้อ 27 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่าง ก.ศ. 1982 ระบุว่ารัฐบาลฝ่ายเดียวมีอำนาจจับกุมสอบสวนบุคคลใด ๆ เที่ยวกับอาชญากรรมที่ได้กระทำการหรือในระหว่างเรื่องนี้ก้าสังผานแห่งอำนาจนี้อย่างเดียว บันแต่การนี้คือ

- ก. ถ้าผลของอาชญากรรมนั้นขยายไปเพิ่มรั้งชายฝั่ง หรือ

ข. ถ้าอาชญากรรมนั้นเป็นประเภทที่จะรบกวนต่อสันติภาพของประเทศไทยต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือ

ค. ถ้านายเรือหรือกองลุลของประเทศไทยซึ่งเรือนี้ซักดองร้องขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือ

ง. ถ้าเป็นการจำเป็นเพื่อการปราบปรามการค้ายาเสพติดให้โทษโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

แต่ถ้าเป็นกรณีที่อาชญากรรมนั้นได้ประกอบบนเรือก่อนที่เรือจะได้เข้าสู่ท่าเรือตามกำหนดและเรื่องนั้นเพียงแต่เดินผ่านทางเรือโดยไม่ได้เข้าไปในฝั่งน้ำภายใน รัฐชาวยังจะดำเนินการจับกุมหรือสอบสวนได้ไม่ได้

แต่ถ้าการกระทำผิดที่เกิดขึ้นบนเรือต่างชาติ ซึ่งเรือนั้นกำลังแล่นผ่านน่านน้ำอาณาเขตโดยอุบกมาจากน่านน้ำภายใน รัฐชายฝั่งมีอำนาจจับกุมหรือสกัดส่วนใดส่วนหนึ่งของตนในการพิจารณาว่าการจับกุมควรจะกระทำหรือไม่หรือโดยวิธีใด เช่นหน้าที่ท้องถิ่นต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของการเดินเรือประมงรอบด้วย

หลักการตั้งถิ่วข้างต้นใช้บังคับเดพาระเรือของเอกชนและเรือพาณิชย์ของรัฐบาลตัวอย่าง สำหรับเรือรับโดยปกติเมื่อเข้ามาในประเทศไทยอาณาเขตของรัฐจะต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของรัฐชายฝั่งเกี่ยวกับการผ่านทางเลาณาเขตถ้าไม่ปฏิบัติรัฐชายฝั่งอาจบังคับให้เรือน้ำออกจากทะเลอาณาเขตของตนได้ (อนุสัญญาเจนิวา ว่าด้วยทางเลาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ข้อ 23 และข้อ 30 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982) 乍รีตประเพณีระหว่างประเทศไม่ให้สิทธิแก่รัฐชายฝั่งที่จะใช้อำนาจศาลทั้งทางแพ่งและทางอาญาแก่เรือโดยปราศจากความยินยอมของกัปตันเรืออนุสัญญาทั้ง 2 จะบัน ไม่ได้ก่อถ่วงเรื่องนี้ไว้

ในการเมื่อเกี่ยวกับเสรีภาพในการบินเหนือทางเลาณาเขต ยังไม่ได้รับการรับรองโดยสมบูรณ์ โดยหลักการแล้วรัฐมีอำนาจออกกฎหมายบังคับเกี่ยวกับการบินเหนือทางเลาณาเขตเหมือนบันถานคืนยังคงของตน

เกี่ยวกับอำนาจศาลในคดีแพ่ง ข้อ 20 อนุสัญญาเจนิวา ว่าด้วยทางเลาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 และข้อ 28 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ระบุว่ารัฐไม่มีอำนาจหยุดหรือเปลี่ยนทางเดินเรือของต่างชาติ ซึ่งกำลังผ่านทางเลาณาเขตเพื่อแต่ต้องการดำเนินคดีทางแพ่งกับบุคคลบนเรือน้ำ สำหรับการจับกุมเรือบังคับคดีต่อเรือซึ่งกำลังผ่านทางเลาณาเขตเพื่อดำเนินกระบวนการวินิพิจารณาทางแพ่งกิจกรรมทำไม่ได้เช่นเดียวกันเว้นแต่

ก. เกี่ยวกับข้อกฎหมายหรือหนี้สิน ซึ่งเรือน้ำได้เข้ารับหรือได้ก่อขึ้นเองในระหว่างหรือเพื่อความมุ่งประสงค์ของการเดินทางผ่านน้ำของรัฐชายฝั่งหรือ

ข. เรือต่างประเทศที่อยู่ในทางเลาณาเขต หรือกำลังผ่านทางเลาณาเขตเป็นเรือที่ได้ออกมาจากน้ำหน้าภัยใน เช่น เรือไปก่อนหนึ่งหรือข้อกฎหมายทางแพ่งระหว่างอยู่ที่ท่าเรือของรัฐชายฝั่งในการเมื่อน้ำจูกจับกุมดำเนินคดีทางแพ่งได้

ขอบเขตของทางเลาณาเขต

การกำหนดเส้นฐานสำหรับวัดความกว้างของทางเลาณาเขตนั้นได้มีหลักการอยู่ที่ลายไว้ นั่นคือติดศาตร์บางท่านเห็นว่า ควรจะลากเส้นฐานขนาดไปกับชายฝั่ง ซึ่งไม่สูงต่ำชายฝั่งเท่าไหร่มาก บางท่านเห็นว่าควรลากเส้น

คงเชื่อมถูกแหล่งของชายฝั่ง และถือเดินนั้นเป็นเส้นฐานของทะเลอาณาเขต
อนุสัญญาเงนีว่า ว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ข้อ 3 และ
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 5 ระบุว่า เส้น
ฐานตามปกติสำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ได้แก่แนวหน้าถัดคลองตัวฝั่ง
ทะเล ตามที่ได้หมายไว้ในแผนที่ ซึ่งใช้มาตราส่วนขนาดใหญ่ที่รัฐชายฝั่ง ยอม
รับนับถืออย่างเป็นทางการแล้วในท้องถิ่นที่แนวฝั่งทะเลเริ่มห่วงและตัดลึกเข้า
มาหรือถ้ามีเกาะเป็นแนวความผ่านทางในบริเวณที่ใกล้เดิมต่อ กันก็อาจถูก
เส้นฐานตรงเชื่อมถูกที่เหมาะสม แต่การลากเส้นฐานตรงที่ว่านี้จะต้องไม่หักเห
ไปจากแนวฝั่งทะเล โดยทั่วไปจะเกินสมควรและบริเวณทะเล ซึ่งอยู่ภายนอกเส้น
ต้องมีความสัมพันธ์กับผืนแผ่นดินอย่างใกล้ชิดเพียงพอจะให้อยู่ภายนอกระบบ
น่านน้ำภายในได้ หลักการดังกล่าวท้องถิ่นติดต่อสื่อสารยังคงรวมระหว่าง
ประเทศในคติพิพากษาเกี่ยวกับการจับปลาระหว่างอังกฤษกับนอร์เวย์ เมื่อวันที่ 18
ธันวาคม 1951 ข้อตัดแห้งระหว่างอังกฤษกับนอร์เวย์ เรื่องมีอยู่ว่าชาวประมง
อังกฤษไปจับปลาในระยะเกิน 3 ไมล์ทะเลจากชายฝั่งของนอร์เวย์ น้องจากชาย
ฝั่งของนอร์เวย์คดเดียวเริ่มห่วงและประกอบไปด้วยโอลทิน และเบาะเล็ก เกาะ
น้อย และแต่ละเบาะที่มีอ่าวการวัดทะเลอาณาเขตเป็นการยก ตั้งนั้นนอร์เวย์จึง
ใช้วิธีลากเส้นฐานตรงจากส่วนหน้าสุดของเบาะเล็กออกจากนั้นเป็นหลักใน
การวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ซึ่งนอร์เวย์ได้ประกาศพระบรม
ราชโองการวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1935 กำหนดให้วิธีดังกล่าว กำหนดเขต
การจับปลาที่ 4 ในส่วนของนอร์เวย์ 3 ในส่วนของนอร์เวย์ 3 ในส่วนของนอร์เวย์ 3
ต่อมาโลกคัดค้านการลากเส้นฐานตรงของนอร์เวย์ และเขตจับปลา 4 ในส่วน
ตามหลักของนอร์เวย์ ทั้งสองให้ศาลสั่งให้นอร์เวย์ลดให้ค่าเสียหายแก่ชาว
ประมงอังกฤษที่ถูกจับภัยหลังวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1948 ในเขตทะเลที่
เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นทะเลหลวง ศาลโลกได้ตัดสินว่า การลากเส้นฐานตรง
ของนอร์เวย์เพื่อกำหนดเขตการจับปลาซึ่งศาสพิจารณาว่าเป็นเหมือนทะเล
อาณาเขต ตามพระราชบัญญัติของนอร์เวย์ เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1935 ไม่ขัดกับ
หลักกฎหมายระหว่างประเทศ โดยมติ 8-4 เสียง และ 10 ต่อ 2 เสียง เห็นว่าบริส
ที่ใช้ในการกำหนดเขตการจับปลา โดยพระบรมราชโองการดังกล่าวไม่ขัดกับ
หลักกฎหมายระหว่างประเทศ และตลอดเวลา 60 ปีที่ผ่านมา อังกฤษไม่เคย
คัดค้านแต่อย่างใด

ศาลได้วางหลักเกณฑ์การถกเล่นฐานตรงว่าเมื่อชายผู้ใดสักยันตะเว้า
แห่งวิถีเข้าไปในแผ่นดินมาก หรือเป็น geleที่มีความสัมพันธ์กับพื้นดินอย่าง
ใกล้ชิด เพียงพอจะอยู่ในระบบพ่านนำภายในได้ ก็อาจจะถูกกล่าวเส้นฐานตรงแต่
จะต้องไม่ลากหักเหไปจากที่คุกทางของผู้ทางเดียวกันทั่วไปจนเกินสมควร

คำพิพากษาของศาลโลกตั้งกล่าวทำให้เกิดทฤษฎีเส้นฐานตรงขึ้นโดย
ได้นำมาบัญญัติไว้ในอนุสัญญาเจนีวา ว่าด้วยทะเบียนอาเขตและเขตต่อเนื่อง
ค.ศ. 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 แต่
อนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับไม่ได้กำหนดความหมายสูงสุดของเส้นฐานตรงว่าควรอย่าง
เท่าใดแต่ศาลโลกในคดีตั้งกล่าวยอมรับการที่นอร์เวย์ถูกกล่าวเส้นฐานตรงถึง 44 ไมล์
ซึ่งอังกฤษเห็นว่าควรจะยาวเพียง 10 ไมล์ นอกจบที่เหตุผลทางประวัติศาสตร์
อนึ่ง การถกเล่นฐานตรงจะต้องไม่เป็นการปิดกั้นทางเดือนอาเขตมิกรัฐหนึ่ง
จากทางเดือนอื่น

สำหรับการแบ่งอาณาเขตระหว่างรัฐ ที่มีผู้ทางเดียวกันหรือ
ประมิดกัน ถ้าไม่มีความตกลงกันเป็นอย่างอื่น มาตรา 12 อนุสัญญาเจนีวา ว่า
ด้วยทะเบียนอาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ข้อ 15 อนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ระบุว่าหากไม่มีการตกลงเป็น
อย่างอื่น รัฐใดรัฐหนึ่งของสองรัฐย่อมไม่มีสิทธิใช้อาณาเขตของตนเสียเลี้ยง
มือยะซึ่งเป็นเส้นกลางลำน้ำด้วยกماจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเล
อาณาเขตของรัฐรายผู้ในระยะเท่า ๆ กัน

น่านน้ำทางด้านแผ่นดินของเส้นฐานแห่งทะเลเดือนอาเขตประกอบ
เป็นส่วนหนึ่งของน่านน้ำภายในของรัฐ หลักการในการกำหนดเส้นฐานสำหรับ
วัดความกว้างของทะเลเดือนอาเขตนั้นมีอยู่ก่อน กล่าวคือ สำหรับทะเลเดือนน้ำ
ท่าเรือ ถ้าท่าเรือมีสิ่งก่อสร้างถาวรส่วนบนออกสูดของท่าเรือไม่เกินแนวน้ำลด
แนวน้ำลดถือเป็นจุดเริ่มต้นของทะเลเดือนอาเขต แต่ถ้าสิ่งก่อสร้างถาวรตั้งกล่าว
เกินแนวน้ำลดถือสิ่งก่อสร้างนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของทะเลเดือนอาเขต

ความกว้างของทะเลเดือนอาเขต

ระหว่างศตวรรษที่ 16-18 ยังดีอกันว่า ความกว้างของทะเลเดือนอาเขต
เท่ากับระยะยิงปืนใหญ่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากนักนิติศาสตร์ เช่น
Bynkershoek ในปี ค.ศ. 1703 และ Galiani ในปี ค.ศ. 1772 โดยกำหนด
ความกว้างของทะเลเดือนอาเขตไว้ 3 ไมล์ทะเล ซึ่งเท่ากับระยะยิงปืนใหญ่

ในเวลาเดือนที่ตั้งนี้เพื่อศูนย์กันคืนแผนของรัฐบาลฝ่ายพระเป็นไห้ถูกจงใจไว้ใน
ข้อบังคับที่องค์ ๓ ในสัปดาห์ที่หนึ่ง หลังจาก ๓ ในสัปดาห์แล้วได้รับการรับรองอย่างแท้จริง
ในการการทุต เมื่อสหราชอาณาจักรได้ลงมือที่ก้าวที่ ๘ พฤษภาคม ๑๗๙๓ ไปให้ช่องทาง
และมีร่องรอยของความรับทราบเรื่องความก้าว ๓ ในสัปดาห์เดือนของทางเดือนใน
เดือนที่ ๑๙ หลังจาก ๓ ในสัปดาห์แล้วได้รับการยืดหยุ่นจากมหาอำนาจทางตะวันออกใน
เดือนนั้น และก้าวหน้าอยู่ในสันนิษัยอย่างต่อเนื่องเป็น เช่น ตนนิษัยอยู่เกี่ยวกับ
การซึ่งปักในทางเดือนนี้ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๑๘๘๖

ภายหลังสัปดาห์ที่ ๑ หลังความก้าว ๓ ในสัปดาห์เดือนของ
ทางเดือนนี้แล้วเริ่มได้รับการศึกษาจากประเทศต่าง ๆ ที่ต้องการขยายเขต
ฝ่ายน้ำของตนให้ก้าวอีกหนึ่ง

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ รัฐเชียได้เรียกร้องให้ขยายความก้าวของทางเดือน
อาณาเขตของไปเป็น ๑๒ ในสัปดาห์ ในการประชุมภายในประเทศได้ความอุปถัมภ์ของสันนิ
บาตชาติในปี ค.ศ. ๑๙๓๐ มีประเทศเข้าร่วมประชุม ๓๖ ประเทศ ๑๘ ประเทศ
เป็นมหาอำนาจทางตะวันออกที่มีกิจการเดินเรือทางทะเล ติดต่อ ๘๐% (นับจำนวน
เป็นสิบ) ของเรือเดินทางเดือนทั้งหมด มีความเห็นว่าควรจะยืดหยุ่นให้ความก้าว
ของทางเดือนนี้เป็นระดับ ๓ ในสัปดาห์เดือน ทำให้ที่ประชุมในครั้งนี้ไม่
สามารถตกลงกันได้ ช่องทางและสหราชอาณาจักรได้ยืดหยุ่นความก้าวของ
ทางเดือนนี้ ๓ ในสัปดาห์ หลังจาก ๓ ในสัปดาห์แล้วได้เป็นพื้นฐานในการท่าสันนิ
ษัยอย่างฉบับ เช่น อันดับสัญญากรุงเทพฯ วันที่ ๖ พฤษภาคม ๑๘๘๒ เกี่ยวกับ
การตรวจสอบการซึ่งปักในทางเดือนนี้ อันดับสัญญากรุงคอนแวนต์ในปี
วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๑๙๘๘ เกี่ยวกับการซึ่งปักในทางเดือนนี้ วันที่ ๒๐ ตุลาคม
๑๙๒๑ เกี่ยวกับเอกสารอ้างอิง

นักศาสตร์ชาวสหราชอาณาจักร W. Boggs ได้บันทึกไว้ว่าใน ปี ค.ศ.
๑๙๕๑ ประเทศที่ยังมีคือหัวใจความก้าวของทางเดือนนี้ ๓ ในสัปดาห์ เป็น
ประเทศมหาอำนาจทางตะวันออกที่มีเรือเดินเรือ ๗๙% (คิดเป็นจำนวนสิบ) ของ
เรือทั้งหมด

หลังจาก ๓ ในสัปดาห์ ของทางเดือนนี้เป็นหลักการที่ประเทศมหา
อำนาจทางตะวันออกที่มีอยู่ จนถึง ค.ศ. ๑๙๕๘ แม้ว่าจะได้รับการศึกษาจาก

ประเทครีสเซิล ประเทคค่าอคอมมูนิเคช์ ประเทคในทวีปอาหริกา ประเทค
ที่กำลังพัฒนาและไอย์แคนต์ ประเทคเหล่านี้ ต้องการให้ข่ายหะເຄານເຫດ
ออกไปให้กว้างกว่า 3 ไม้ส' เพื่อประโภชน์ในการประมง เพราะเป็นที่ยอม
รับกันว่า ภายในหะເຄານເຫດ ถือว่าเป็นเขตประมงสำหรับของรัฐชาติฝั่ง
ดังนั้น จึงเกิดความตัดแย้งทางเศรษฐกิจระหว่างประเทคที่มีเรือประมงที่
ทันสมัย สามารถหาปลาได้ในระยะไกล เช่น ประเทคฟร์งเศส อังกฤษ
นอร์เวย์ สุบุน ซอตแคนต์ ประเทคเหล่านี้ไม่ต้องการให้ขอนบเขตของหะເຄ
ਆນເຫດกว้างมากเกินไป เพื่อประโภชน์ในการเดินเรือ และการประมงของ
คนในหะເຄาณ์ ขณะเดียวกันประเทคที่ไม่มีเรือประมงทำการซับปลาใน
ระยะไกลต้องในทางเทคโนโลยีจึงเป็นต้องส่วนหันกุบปลาเพื่อประโภชน์ของ
ประชาชนของคน ที่ต้องการข่ายหะເຄານເຫດของคนให้กว้างที่สุด เช่น
ประเทคไอย์แคนต์ อาเบนติน่า เปรู เม็กซิโก ชิลี มอร์็อกโค เอบานอน
คูนีเชีย และอินโคลินิเชีย นอกจากนั้นยังมีเหตุผลทางการเมือง โดยประเทค^{ในโลกที่ 3} ที่กำลังพัฒนาอ้างว่า การที่หะເຄານເຫດกว้าง 3 ไม้ส' หรือแม้
แต่ 6 ไม้ส' ทำให้ประเทคที่มีแผนฯลฯทางหะເຄານสามารถกระทำการเป็น
คืนทางการเมืองต่อรัฐชาติฝั่งโดยไม่รู้ของคนมาจดจ่ออยู่นอกหะເຄານເຫດ
ซึ่งระยะ 3 ไม้ส'หรือ 6 ไม้ส' ยังอยู่ในระยะที่ห้องปืนเรือบน ที่จะกระทำ
การได้

แต่ก่อน ค.ศ. 1958 ก็ยังมีประเทคอื่นประการข่ายความกว้าง
ของหะເຄານເຫດของคนเกินกว่า 3 ไม้ส' เช่น นอร์เวย์ เคนمار์ค ฟรีเดน
และไอย์แคนต์ ขยายเป็น 4 ไม้ส' ประเทคโคลอมเบีย อิสปาร์ สะปูร์ กีซ
อินเดีย อิตาลี มอร์็อกโค ปอร์ตุเกส ตูร์กี ญี่โภสโลวาเกีย ขยายเป็น 6 ไม้ส'
เม็กซิโก 9 ไม้ส' รัสเซีย บัลแกเรีย รูมาเนีย 12 ไม้ส'

หลังจากที่บริษัทนำมันอเมริกันชื่อ Magnolia petroleum สามารถ
ขุดพบนำมันในไฮส์ทวีปให้หะເຄในบริเวณห่างจากฝั่งรัฐหุบเชียนฯ 28 ไม้ส'
ในวันที่ 28 กันยายน 1945 ประธานาธิบดีกรูแมน ได้ออกประกาศสิทธิ์ที่จะ
แสวงหาประโภชน์จากทรัพยากรบริเวณไฮส์ทวีปให้หะເຄที่มีอาณาเขตต่อ

12 ไม่ต่อเนื่อง เช่นประเทศคิวบา โคลอมเบีย กัวดิมาดา ไฮตี อันดูร์ส
ชาไม่ต่อ เม็กซิโก ทรินิตี้ และเวเนซูเอล่า นอกจากนั้นบางประเทศใน
ทวีปอเมริกา ซึ่งเพิ่งได้รับเอกราชก็ได้ขยายเขตหน้าของตนไปถึง 30 ไมล์
กีล

ตามที่มีในเดือนปี ค.ศ. 1975 บีประเทศส่วนๆ มีคือความกว้าง
ของทะเลและอาณาเขตดังนี้¹

22 รัฐ รวมทั้งอังกฤษและสหรัฐอเมริกายังคงความกว้าง
3 ไมล์

4 รัฐ มีคุณสมบัติความกว้าง 4 ไมล์

11 รัฐ มีคุณสมบัติความกว้าง 6 ไมล์

2 รัฐ มีคุณสมบัติความกว้าง 10 ไมล์

53 รัฐ มีคุณสมบัติความกว้าง 12 ไมล์

10 รัฐ มีคุณสมบัติความกว้างเกิน 12 ไมล์ แต่ไม่ถึง 200 ไมล์

8 รัฐ ขยายเขตหน้าไปจนถึง 200 ไมล์

ญี่ปุ่นประการอย่างเดียวของทะเลและเป็น 12 ไมล์ ในเดือน
มีนาคม 1977 ประเทศไทยได้ออก พ.ร.บ.กำหนดความกว้างของทะเลและ
อาณาเขตของตนเกิน 3 ไมล์ และ 53 ประเทศ มีคุณสมบัติความกว้างของทะเลและ
อาณาเขต 12 ไมล์ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และประเทศที่ยังใช้คุณสมบัติ 3 ไมล์
อยู่ไม่เห็นชอบในการขยายทะเลและอาณาเขตออกไปเกิน 3 ไมล์ การขยายอาณาจ
ของรัฐเหล่านี้พื้นที่ในทะเลระหว่าง บางครั้งอาจเกิดกรณีพิพาทได้ เช่น ในปี
ค.ศ. 1972 อังกฤษและเยอรมันตะวันตก ให้ยืนคำว่าของท้องทะเลที่บรรมาระห่วง
ประเทศ กรณีประเทศไทยและเยอรมันขยายเขตประมงเข้าเพาะของตนไปถึง 50
ไมล์ แต่ไม่ยอมรับอำนาจศาลอังกฤษและเยอรมันตะวันตกขอให้

¹ Philippe Manin, Droit international public p. 279

ศาสตร์จารย์ณั่ว่า การขยายเขตประมงจำเพาะของไอซ์แลนด์ไปถึง 50' ไม่จะชัดกับกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ และไอซ์แลนด์มีสิทธิที่จะข้างสิทธิในเขตทะเล 50' ไม่ต้องคำนึงถึงสิทธิของอังกฤษและเยอรมันตะวันตกที่มีมา ก่อนหรือไม่ ศาลยุติธรรมได้ปฏิเสธที่จะชี้ว่า การขยายเขตประมงจำเพาะไปในทะเล 50' ไม่นั้น จะชัดต่อกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ แต่ได้พิพากษาว่าการข้างสิทธิของไอซ์แลนด์ในทะเล 50' ไม่เป็นการขัดต่อสิทธิทางประวัติศาสตร์ในการประมาณของอังกฤษและเยอรมันตะวันตก

คณะกรรมการขึ้นกฏหมายระหว่างประเทศขององค์กรสหประชาชาติได้ยอมรับว่าความทางปฏิบัติระหว่างประเทศเกี่ยวกับขอบเขตของทะเลอาจนาเขตตัวไม่มีหลักการที่แน่นอน แต่กฎหมายระหว่างประเทศไม่ยอมรับการขยายทะเลออกนอกแนวเทือกเขากว่า 12' ไม่ต้องกำหนดความกว้างของทะเลออกนอกแนวต่อไปนี้

การประชุมกฏหมายทะเลที่กรุงเจนีวา สวิตเซอร์แลนด์ในปี ก.ศ. 1958 และ 1960

การประชุมกฏหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลครั้งที่ 1 ภายใต้การอำนวยการขององค์กรสหประชาชาติครั้งแรก จัดขึ้นระหว่างวันที่ 24 ถุนายน - 27 เมษายน 1958 ณ ที่ทำการขององค์กรสหประชาชาติในยุโรปที่นครเจนีวาประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งมีประเทศต่างๆ เข้าร่วมประชุมถึง 86 ประเทศรวมทั้งประเทศไทย

ที่ประชุมครั้งนี้ไม่สามารถตอกย้ำได้ในการกำหนดขอบเขตความกว้างของทะเลออกนอกแนว เพื่อระความติดเทื้นและผลประโยชน์ที่ชัดแจ้งในทางเศรษฐกิจและการเมือง ดังได้กล่าวแล้วว่าด้านของรัฐที่เข้าร่วมประชุมรัสเซีย และประเทศไทยที่กำลังพัฒนาหลายประเทศ ต้องการขยายความกว้างของทะเลออกนอกไปเป็น 12' ไม่ต้องรัฐอเมริกาและประเทศฝ่ายตะวันตกที่ต้องการให้อยู่ระดับเดิม 3' ไม่ต้องมีความสามารถตอกย้ำได้ในที่ประชุม ทั้งรัฐอเมริกาในนามของประเทศไทย ฝ่ายตะวันตกได้เสนอหลัก 6 + 6 หมา里的ความกว้างของทะเลออกนอกอยู่ใน 6' ไม้สัก 3' ไม้สัก 6' ไม้สัก 3' ไม้สัก 6'

ทะเบียนพาณิชย์เป็นเขตประมงจ้าเพาะของรัฐรายสั่ง ซึ่งรัฐรายสั่งมีสิทธิเข้าบ้านและประตูอื่นที่เคยขึ้นป้ายในเขตดังกล่าวมาแล้วกว่า 5 ปี ก่อนวันที่ 1 มกราคม 1958 ที่มีสิทธิเข้าบ้านได้ในเขตนั้นเช่นกัน ข้อเสนอของสหรัฐอเมริกาตั้งกล่าวไม่สามารถถูกกลั่นໄล์ได้ในที่ประชุม โดยขาดเสียงสนับสนุนซึ่งกำหนดไว้ 2 ใน 3 "ไปเพียง 7 เสียง ตั้งนี้อนุสัญญาเจนิวา ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับทะเบียนพาณิชย์มีให้กำหนดขอบเขตของทะเบียนพาณิชย์ไว้ ซึ่งแม้จะถูกกลั่นໄล์ไม่ได้ แต่ประเทศส่วนใหญ่ในที่ประชุมก็มีความเห็นพ้องกันว่า หลักความร่วง 3 ไม่ดีของทะเบียนพาณิชย์ เป็นหลักที่สำคัญเสียแล้ว ควรจะขยายกว้างกว่านั้น

ในการประชุมครั้งที่ 2 ที่กรุงเจนิวา สวิตเซอร์แลนด์ เช่นเดียวกัน มีประเทศต่างๆ เข้าร่วมประชุม 88 ประเทศ รวมทั้งประเทศไทย ในการประชุมครั้งนี้ สหรัฐอเมริกา และคานาดาโดยการสนับสนุนของฝ่ายตะวันตก ได้เสนอหลัก 6 + 6 เป้าหมาย แต่ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขเล็กน้อย โดยกำหนดว่า รัฐที่เคยขึ้นป้ายในเขตประมงจ้าเพาะ (6 ในสัดส่วนจาก ทะเบียนพาณิชย์) สามารถขึ้นป้ายอีก ได้เพียง 10 ปีเท่านั้น หลังจากนั้นรัฐรายสั่งแต่ผู้เดียวมีสิทธิในการขึ้นป้ายในบริเวณนั้น ข้อเสนอตั้งกล่าวไว้รับความเห็นชอบจากที่ประชุม 54 เสียง ซึ่งมติที่ประชุมกำหนดไว้ 55 เสียง (2 ใน 3) จึงมีความเห็นชอบไปเพียง 1 เสียงเท่านั้น

ความตั้งเหตุในการประชุมที่เจนิวาใน ปี ค.ศ. 1958 และ ค.ศ. 1960 ท้าให้รัฐทั้งหลายเชื่อว่า เมื่อยังไม่มีหลักการที่สามารถตักแต่งกันได้ในเรื่องขอบเขตความกว้างของทะเบียนพาณิชย์ รัฐก็มีสิทธิที่จะกำหนดขอบเขตทะเบียนพาณิชย์ของตนเองได้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวไม่ดีกว่าเป็นการขัดกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ถึงกระนั้นก็ต้องพยายามขับเคลื่อนทางทะเบียนพาณิชย์มากเท่านั้นไป ก็อาจไม่ได้รับการยอมรับ ประเทศมหาอำนาจทางทางทะเลมีความเห็นโน้มเอียงว่าขอบเขตของทะเบียนพาณิชย์ไม่ควรเกิน 12 ไมล์

ความวิจัยในการของกฎหมายระหว่างประเทศสังปี ค.ศ. 1960¹

ภาพทั่วไปการประชุมที่เจนีวา เกี่ยวกับกฎหมายระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1958 และ ค.ศ. 1960 ซึ่งที่ประชุมไม่สามารถตกลงกันได้ในการกำหนดความกว้างของทะเบียนทางเดิน ก่อให้เกิดความต่อรองและการปฏิบัติของรัฐต่างๆ เกี่ยวกับข้อกำหนดความกว้างของทะเบียนทางเดินที่ในรูปต่างๆ กัน ซึ่งอาจแปลงได้ลังนี้

1. ประเทศที่เห็นด้วยกับหลัก 6 + 6 ซึ่งเคยเสนอในที่ประชุมกฎหมายระหว่างประเทศที่เจนีวา ปี ค.ศ. 1960 ได้มีการตัดทำอนุสัญญาหลายฉบับ โดยมีคณิตศาสตร์ เช่น อนุสัญญาระหว่างอังกฤษและนอร์เวย์วันที่ 17 พฤษภาคม 1960 อังกฤษ-ไอร์แลนด์ วันที่ 11 มีนาคม 1961 ฝรั่งเศส-สเปน วันที่ 20 มีนาคม 1967 และสนธิสัญญาที่สำคัญที่สุดได้แก่อนุสัญญาฯ ไปร่วมกับการเข้ามา วันที่ 9 มีนาคม 1964 ซึ่งประกอบด้วย อังกฤษ และ ประเทศภาคพื้นดินไปร่วมกับประเทศรวมทั้งไอร์แลนด์ อนุสัญญาฉบับนี้ได้ข้อตกลงว่าจะเข้ามาในราชอาณาจักรในวันที่ 1 มกราคม 1967 แต่ต้องรอให้ได้รับการอนุมัติจากสภานิติบัญญัติในประเทศนั้น ยกเว้นสหราชอาณาจักรและเยอรมนีที่ต้องรอให้ได้รับการอนุมัติจากสภานิติบัญญัติในวันที่ 1 มกราคม 1968 จึงจะเข้ามาในราชอาณาจักรในวันที่ 1 มกราคม 1969 ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันถัดไป

2. ภายหลัง ค.ศ. 1960 รัฐหลายรัฐโดยเฉพาะรัฐในทวีปอเมริกาใต้ ได้ประกาศเหตุทางเดินทางเดินของตนเอง ตามที่ตนเห็นสมควร และรัฐเหล่านั้นก็มีได้คณิตศาสตร์ในทางกฎหมายไปในแนวเดียวกัน ซึ่งจะแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

รัฐประเภทแรก ประกอบด้วยประเทศที่ต้องห้ามเดินทางเดินมากกว่า 200 ไมล์ และห้ามเดินทางเดินน้ำส่วนนี้เดินที่เหมือนทางเดินทางเดิน เช่น ประเทศอิควADOR (อุตุภูมิวันที่ 10 พฤษภาคม 1966) ปานามา (กฎหมายวันที่ 2 ตุลาคม 1967) บราซิล (พระราชบัญญัติวันที่ 25 มีนาคม 1970) และเปรู กฎหมายเกี่ยวกับการบินพอดีกับวันที่ 11 พฤษภาคม 1965 กำหนดว่าเปรูมีอัตราเรือที่ต้องห้ามเดินทางเดินที่น้ำตื้นกว่า 200 ไมล์

¹ Hubert Thierry. Droit international public. P. 315

รัฐประภากที่ 2 ประกอบด้วยรัฐที่ขยายทางเสือตามเขคของตนไป 200 ไมล์ แต่ยังยอมรับเสรีภาพในการเดินเรือ และการบินผ่านในทะเลและอาณาเขตหรือในส่วนหนึ่งของทะเลเสือตามเขคประเทศเหล่านี้ได้แก่ประเทศอาเยนติฟ์ ชีฟ์ คอสตาริกา นิการา瓜 เอกซิวติวอร์ และอุรุกวัย

รัฐธรรมนูญของเอกซิวติวอร์ ค.ศ. 1962 ระบุว่าคืนแคนของชาชารณรัฐขยายออกไปในทะเลเป็นระยะ 200 ไมล์ ซึ่งจะนับถือว่าเป็นเขตประเทศทั้ง 6 ก่อนรับสิทธิเสรีภาพในการเดินเรือและการบินฝ่าแนวอนุฯ มากกว่าสิทธิการฝ่าแนวอยุธริตในทะเลเสือตามเขค

ได้มีการพิจารณาแก้ไขที่ประชุมของคณะกรรมการเตรียมร่างการประชุมกฎหมายทะเลครั้งที่ 3 กรรมการบางท่านเห็นว่าในเมืองมีกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดให้ต้องใช้หลักกฎหมายเดียวกันในเขตทะเลเสือตามเขค ซึ่งเป็นไปได้ใหม่ที่จะกำหนดให้รัฐขยายฝ่ายมีอำนาจขอรับปีกขึ้นต่อข้าศึกในระยะหนึ่งของทะเลเสือตามเขคเป็น 12 ไมล์แรก และในระยะต่อไปที่เกินกว่านั้น รัฐจะคงมีเพียงสิทธิบ้างอย่าง แต่ต้องให้เสรีภาพในการเดินเรือ การบินฝ่าทางเดินสาย และห้ามให้ทะเล เผรัวจุดประสงค์ที่รัฐขยายทะเลเสือตามเขคของตนไปถึง 200 ไมล์ ก่อนลงงานทรัพยากรธรรมชาติในทะเล ซึ่งได้แก่ ปูด แหะ น้ำมัน ให้ทะเล เท่านั้น

รัฐประภากที่ 3 เป็นรัฐในกลุ่มลาตินอเมริกัน ซึ่งเห็นพ้องที่จะขยายความกว้างของทะเลเสือตามเขคของตนออกไปเพิ่ง 12 ไมล์ ประเทศเหล่านี้ได้แก่ ประเทศโคลอมเบีย ศิลวา ติมิมาตา ไอติ อนุรุส จามีก้า เม็กซิโก โคลินิกัน ทรินิตี้ และเวเนซูเอล่า

3. ในปี ค.ศ. 1970 ประเทศในอเมริกาใต้ (ยกเว้นประเทศศิลวา และไอติ) ได้ซัดการประชุมขึ้นที่สิมา เพื่อจะหาข้อตกลงในแนวเดียวกันกับข้อบัญญัติความกว้างของทะเลเสือตามเขค ภายหลังการประชุมได้มีผลของการเรียกว่า “สำประกาศกรุงสิมา” มีสาระสำคัญพอสรุปได้ว่าประเทศกลุ่มลาตินอเมริกันไม่ได้จำกัดที่จะเรียกกว้างความกว้างของทะเลเสือตามเขคไปถึง 200 ไมล์ แต่ต้องการสิทธิที่จะกำหนดอ่านจากปีกและอ่านจากกฎหมายในทะเลในสักษณะที่สมเหตุสมผล โดยคำนึงถึงสภาพทางภูมิศาสตร์ ธรรมชาติฯ

และชีววิทยา และความจำเป็นในการใช้ทรัพยากรอย่างมีเหตุผล แต่การปฏิบัติตั้งก่อไว้จะไม่เป็นการขัดขวางหรือก้าพในการเดินเรือและการบินผ่านของทุกชาติ

ความต้องการของประเทศไทยต่อที่จะมีสิทธิ์กำหนดขอบเขตทางเส้นทางเดินของคนสอง จะมีผลอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อสหคติองค์กรกูญามะระหว่างประเทศไทย และได้รับการรับรองจากชาติอื่น คณะกรรมการธารากูญามะระหว่างประเทศไทยของสหประชาชาติได้เสนอหลักการที่ใช้ประกอบเป็นแนวทางของที่ประชุมกูญามะระหว่างประเทศที่เจนัวว่า กูญามะระหว่างประเทศไทยไม่ยอมรับการขยายทางเส้นทางเดินไปเกินกว่า 12 ไมล์ (An. C.D.I. 1956 Vol 2 P. 265)

ประเทศไทยเป็นประเทศไทยโดยรวมเมือง เมืองโกะ และเวนดูออลส์ ยอมรับความก้าวหน้าของทางเส้นทางเดินกว่า 12 ไมล์ แต่ยังไม่ได้รับสิทธิ์ที่ต้องการมีสิทธิ์เดินทางอย่างในทางเดินระหว่างที่สักไปจากทางเส้นทางเดินที่ระยะ 200 ไมล์ เพื่อประโยชน์ในการส่งงานทรัพยากรชราบที่ เป็นปัจจัยและแพร่กระจายในท้องทะเลให้แก่ชนเผ่าภูเขาที่อยู่อาศัย ซึ่งสามารถประชานเจ็น และศิริบันทึกเดินทางกับหลักการตั้งก่อไว้ จึงพอสรุปได้ว่าชาติที่ก้าสั่งพัฒนาจะไม่ยอมรับหลักการใดที่ขัดแย้งกับทางเส้นทางเดินที่ไม่ได้สิทธิ์เดินไปในระยะ 200 ไมล์

จากการที่ไม่สามารถตอกย้ำได้ว่าข้อบ่งบอกทางความก้าวหน้าของทางเดินทางเดิน ในการประชุมที่เจนัวกับกูญามะระหว่างที่กรุงเจนัวประเทศไทยสหประชาชาติฯ ลงนามในปี ค.ศ. 1958 และ 1960 ปัญหาภูเขากูญามะระหว่างที่มีความแน่นอนและสมบูรณ์ หลังจาก ค.ศ. 1960 ได้มีประเทศไทยเดินเข้าใหม่หลายประเทศ และส่วนใหญ่ไม่ยอมเข้าเป็นภาคีของอนุสหภูมายูโรเปี้ยน ค.ศ. 1958 ตัวอย่างเช่นที่ว่าด้วยไม่ได้เข้าร่วมการพิจารณาภูเขากูญามะระหว่างในครั้งนั้นด้วย และเนื่องจากของอนุสหภูมายูโรเปี้ยน ค.ศ. 1958 ทั้ง 4 ฉบับ มีสังกัดที่ปูงจะรักษาระบบประชานเจ็นในทางเดินของประเทศไทยเป็นประชานเจ็นที่ต้องการก้าวหน้า และสามารถรักษาภูเขากูญามะระหว่างในครั้งนั้นด้วย ประชานเจ็น ๆ หลายประชานเจ็นมีความเห็นว่าองค์การสหประชาชาติควรจะได้พิจารณาภูเขากูญามะระหว่างโดยการจัดการประชุมระหว่างประเทศไทยเข้ามือ

ในปี ค.ศ. 1967 ผู้แทนของมอสโกในสหประชาชาติ นายอาร์วิด พาร์ได้ ได้เรียกร้องให่องค์การสหประชาชาติทำการประชุมเพื่อบรรลุปัญหา เกี่ยวกับกฎหมายทะเลโดยเสนอหัวข้อการที่ว่าที่รัฐบาลธรรมชาติในบริเวณ ที่น้ำทะเล หรือใต้ดินของพื้นทะเลนั้น เป็น “มรดกร่วมของมวลมนุษยชาติ” (The Common Heritage of Mankind)

หลังการของพาร์ได้ได้รับการรับรองโดยมติ 2749 (XXV) ของ สมัชชาสหประชาชาติ และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเกี่ยวกับพื้นทะเล (sea bed committee) เพื่อกำหนดที่ร่างหลักกฎหมายทะเลเสนอต่อที่ประชุม ระหว่างประเทศเกี่ยวกับกฎหมายทะเลที่จะมีขึ้นในครั้งต่อไป ในที่สุดที่ ประชุมมัชชาใหญ่ก็ได้ออกงบประมาณการประชุมระหว่างประเทศกฎหมายทะเล ครั้งที่ 3 ขึ้นที่กรุงการาจประเทศเวเนซูเอลลา ระหว่างวันที่ 21 มิถุนายน - 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1974

ในการประชุมที่กรุงการาจ ที่ประชุมยังไม่ลงมติเห็นชอบยอมรับ หลักการใด ๆ จึงจำเป็นจะต้องทำการประชุมระหว่างประเทศในครั้งต่อไป อีกที่กรุงเจนีวาประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในปี ค.ศ. 1975 สำนักพิจารณาทึ่ง การอภิปรายในที่ประชุมที่จะประกอบด้วยผู้แทนของรัฐทั่ว ๆ 150 คันจะ จะ เก็บความโน้มเอียงของที่ประชุมต่อหลักการของประเทศที่กำลังพัฒนา โดย เฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งที่ประชุมเห็นชอบในหลัก การว่า การสร้างเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะต้องไม่มีข้อวางการเดินเรือ การบิน ฝ่าน การวางสาย หรือห้อใต้ทะเลในเขตนั้น รัฐชาติที่จะมีอำนาจขอรับใบอนุญาตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเพียงสองหน้าประโยชน์จากทรัพยากรในเขตนั้น และ การใช้อธิบัติถังกล่าวจะต้องคำนึงถึงประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งไม่มีทะเล และรัฐชาติที่อยู่ในสหภาพทางภูมิศาสตร์ที่เสื่อมเปรี้ยบด้วย ที่ประชุมได้ย้ำถึง ความจำเป็นในการสร้างความเสมอภาคเกี่ยวกับการและทางทรัพยากรธรรมชาติ ของทะเล

ขอบเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ประชุมเห็นชอบให้มีระยะ 200 ไมล์ จากฝั่ง รัฐบางรัฐได้ให้ข้อสังเกตว่า การกำหนดขอบเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นหลักเดียวที่น่าจะไม่เหมาะสม จะต้องคำนึงถึงสภาพทางภูมิศาสตร์

ประกอบด้วย ฉะนั้นจึงควรกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้มีระยะไกลเท่ากับ เขตของไทยทั่วไป ซึ่งจะทำให้รัฐชาติมีอำนาจสำรวจนและส่วงทางทรัพยากร ธรรมชาติทุกชนิด ทั้งในน้ำ ในพื้นดิน ห้องทรายและดินได้ผ้าดินของบริเวณได้ทั่วถึง มีอำนาจป้องกันและส่วนหัวทรัพยากรธรรมชาติ กำจัดผลภาวะและทำการ ค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์

ประเทศไทยอ่านจากทางทราย หรือประเทศที่มีเทคโนโลยีก้าวหน้าใน การจับปลา ไม่เห็นด้วยกับหลักการเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เพราะเห็นว่า ประเทศที่ไม่มีเครื่องมือเครื่องใช้ในการท่าประมงที่ทันสมัยแต่ไม่ให้ประเทศที่มี ความสามารถจับปลาได้เข้าไปจับปลา ปลาที่ถึงอายุก็จะตายไปเป็นส่วน ๆ ทำให้ สูญเสียทรัพยากรธรรมชาติไปโดยไม่มีประโยชน์

สมัชชาสหประชาชาติ ได้มีการจัดตั้งกรรมการชั้นพิจารณาเกี่ยวกับ กฎหมายทราย 3 คณะ

คณะที่ 1 พิจารณาปัญหาเฉพาะทรายส่วนที่อยู่นอกเขตอำนาจของรัฐ โดยพิจารณาถึงการมาหากอย่างที่เกี่ยวข้องกับการส่วงหาประโยชน์จากพื้นดิน และดินได้ผ้าดินในทะเลล้วง

คณะที่ 2 พิจารณาปัญหาในทะเลส่วนที่อยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจของ รัฐ ปัญหาทะเลและอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ช่องแคบ ที่ใช้ในการเดินเรือระหว่าง ประเทศ เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไทยทั่วไป ทะเลล้วง รัฐมุ่งทาง เกาะประเทศที่ ให้ผ่านทางเดส

คณะที่ 3 พิจารณาเรื่องเกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมในทะเลและ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์

การประชุมกฎหมายทรายครั้งที่ 3 ขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งมี สมัยการประชุมทั้งสิ้น 11 สมัย เริ่มประชุมในปี ค.ศ. 1973-1982 และได้มี การลงนามในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทราย ค.ศ. 1982 ที่เมือง มองเตโกเป็นประเทศเจ้าภาพ ซึ่งมีประเทศต่าง ๆ ร่วมลงนาม 119 ประเทศรวม ทั้งประเทศไทย แต่มีประเทศไทยอ่านจากอุดสាងรวมทั้งประเทศที่มิได้ร่วม ลงนาม เช่น สาธารณรัฐเชิงกานา อังกฤษ เยอรมันตะวันตก ในการประชุมครั้งนี้ เป็น ชัยชนะของกลุ่ม 77 หรือที่เรียกว่ากลุ่มประเทศในโลกที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย ประเทศต้องพัฒนา และประเทศกำลังพัฒนาที่เรียกร้องให้มีการควบรวมกฎหมาย ทางทะเลไว้ในเอกสารฉบับเดียว ซึ่งประเทศไทยอ่านจากไม่ชัดช่อง เพรา สองคดีของกับผลประโยชน์ของตน ร่างกฎหมายได้ถูกจัดเตรียมโดยประเทศ

สมาชิกขององค์การสหประชาชาติทั้งหมดแผนที่จะจัดทำโดยคณะกรรมการมาซึ่การกฏหมายระหว่างประเทศของสหประชาชาติแต่หลักกฎหมายส่วนใหญ่ ถึง 80% เป็นหลักการของอนุสัญญาเดียว ค.ศ. 1985

อนุสัญญาฉบับนี้มีลักษณะเป็นการรวมใจร่วมกันเพื่อให้ความสงบเรียบร้อยและปกป้องทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งที่สำคัญต่อโลก ไม่ได้เป็นการกำหนดกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในทุกประเทศ แต่เป็นการกำหนดแนวทางความคิดและทางปฏิบัติของรัฐต่างๆ ในปัจจุบันอีกทั้งให้เพิ่มเติมหลักการใหม่ๆ อีกด้วยเช่นพอกจะสรุปหลักการใหญ่ๆ โดยสังเขปได้ดังต่อไปนี้

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับทะเลและชายฝั่ง ข้อ 3 ของอนุสัญญาระบุว่าความก้าวหน้าทางทะเลและชายฝั่งจะต้องไม่เกิน 12 ไมล์ทะเล ในอนุสัญญาเดียว ค.ศ. 1958 ไม่ได้กำหนดความก้าวหน้าไว้ชัดเจน ผู้ใดสามารถท้ามการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติ รวมทั้งเรือรบ เรือตำรวจน้ำต้องแต่งตัวเป็นน้ำ และแสดงตัวตน หันหน้า รัฐบาลผู้ใดอาจจัดทำมาตรการผ่านโดยสุจริตเป็นการชั่วคราวในเขตที่กำหนดถ้าการผ่านนั้นกระทบกระเทือนต่อบ่อน้ำท้องทะเลทั้งการฝึกซ้อมอาวุธแต่ต้องประกาศให้ทราบ (ข้อ 25)

สำหรับเส้นฐานที่ใช้วัดความก้าวหน้าทางทะเลและชายฝั่ง ชื่อตามอนุสัญญาเดียวว่าตัวอย่างทะเลและชายฝั่ง และเขตต่อเนื่องกำหนดให้มีเส้นฐานปกติ และเส้นฐานตรง แต่กฏหมายทะเล ป. ค.ศ. 1982 ได้กล่าวถึงรัฐหมู่เกาะซึ่งได้มีการกำหนดเส้นฐานตรงหมู่เกาะ (Straight archipelagic baselines) ขึ้น

เส้นฐานปกติและเส้นฐานตรงของอนุสัญญาเดียวว่าตัวอย่างทะเลและชายฝั่ง และเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าตัวอย่างกฏหมายทะเล ค.ศ. 1982 กล่าวไว้ในลักษณะเดียวกัน

ข้อ 5 กฏหมายทะเล ค.ศ. 1982 ระบุว่าเส้นฐานปกติ (Normal baselines) ได้แก่ แนวน้ำลาดต่ำตามที่รัฐบาลผู้ใดกำหนดไว้ในแผนที่ ซึ่งใช้มาตราส่วนขนาดใหญ่ที่รัฐบาลผู้ใดบอร์ดอ่อนต่ำกว่าเส้นทางการ สำหรับรัฐที่มีชายฝั่งลาดชัน แนวน้ำลาดต่ำอยู่ใกล้ฝั่ง ส่วนรัฐที่ชายฝั่งมีลักษณะค่อนข้างราบลงสู่ทะเล เส้นแนวน้ำลาดต่ำอาจจากผิวน้ำมาก ทำให้รัฐนั้นมีอาณาเขตทางทะเลกว้างกว่าในการกำหนดอุตสาหกรรม รัฐบาลผู้ใดสามารถกำหนดได้ตามสมควร ซึ่งวิธีกำหนดจุดน้ำลาดต่ำไม่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญา ค.ศ. 1958 และ ค.ศ. 1982

เส้นฐานตรง (straight baselines) ข้อ 7 ของอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าตัวอย่างกฏหมายทะเล ค.ศ. 1982 กำหนดว่า ในท้องที่น้ำที่แนวผืนทางทะเลกว้างและ

ตัดสิ่งเข้ามาหากหรือถ้ามีเกาเรียงราย ตามฝั่งทะเลในบริเวณใกล้ชิดกับฝั่งทะเลนั้น อาจนำไปใช้การลากเส้นฐานครองเชื่อมจุดที่เหมาะสมมาใช้ในการลากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขตที่ได้

เส้นฐานตรงหมู่เกาะ เป็นของใหม่ซึ่งอนุสัญญาเจนิวา ค.ศ. 1958 ให้ได้ก่อสร้างถึง แต่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดเกี่ยวกับน่านน้ำหมู่เกาะ ตามข้อเรียกร้องของรัฐหมู่เกาะ ข้อ 47 (1) ได้กำหนดว่า รัฐหมู่เกาะอาจลากเส้นฐานครองเชื่อมต่อจุดของสุดของเกาะที่ตั้งอยู่นอกสุดกับโดยทันทีที่ไม่พ้นน้ำของหมู่เกาะ โดยล้อมหมู่เกาะไว้ หากภายในเส้นฐานมีเกาะใหญ่อยู่และบริเวณที่ซึ่งอันตรายส่วน ของบริเวณที่เป็นพื้นน้ำต่อบริเวณที่เป็นพื้นดิน รวมทั้งเกาะປะการังอยู่ในระหว่างอัตรา 1 ต่อ 1 และ 9 ต่อ 1

เรือต่างชาติที่ใช้พลังงานนิวเคลียร์และเรือซึ่งบรรทุกนิวเคลียร์หรือวัสดุที่มีอันตรายหรือเป็นพิษอื่นใดต้องมีเอกสารและปฏิบัติตามมาตรการป้องกันพิเศษที่กำหนดขึ้นสำหรับเรือเพื่อป้องกันโดยความตกลงระหว่างประเทศ

การขยายทางเลือกทางเดินไป 12 ไมล์ ทำให้พื้นที่ทางเดินของแคบหลายแห่งตกเป็นทางเลือกทางเดินของรัฐ ซึ่งแคบรวมถึง 106 ซองแคบ ซองแคบที่สำคัญได้แก่ ซองแคบ Gibraltar, Malacca, Hormus, Bab EL, Mandebo และ Bosporus

เขตต่อเนื่องมีความกว้างไม่เกิน 24 ไมล์ นับจากเส้นฐานที่วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขต (ข้อ 33) ตามอนุสัญญาเจนิวา ค.ศ. 1958 เขตต่อเนื่องจะมีความกว้างอยู่ภายใน 12 ไมล์ นับจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขตในเขตต่อเนื่อง รัฐมีสิทธิอ้างอ่ายที่จำกัดเพียงเพื่อป้องกันการผ่านกุญแจหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร วัสดุการ การเข้าเมืองหรือการสุขาภิบาลภายในอาณาเขตหรือทางเลือกทางเดินและลงโทษการผ่านกุญแจหมายและข้อบังคับข้างต้น ซึ่งได้กระทำการในอาณาเขตหรือทางเลือกทางเดินของตน

ทุกชาติมีเสรีภาพในการเดินเรือ และบินผ่านในเขตต่อเนื่อง

2) ในส่วนเกี่ยวกับซองแคบระหว่างประเทศ อนุสัญญาได้ยอมรับหลักสิทธิ์การผ่านชั่วคราว (Transit Passage) ซึ่งเป็นหลักการใหม่แทนการผ่านโดยสูจิริต เป็นการผ่านซองแคบที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศ จากส่วนหนึ่งของทะเลหลวงหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะไปยังอีกส่วนหนึ่งของทะเลหลวงหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (ข้อ 37) การผ่านชั่วคราว หมายถึง การใช้เสรีภาพในการเดินเรือและบินผ่านอย่างต่อเนื่อง และเร่งรีบเพื่อผ่านซอง

แผนระหว่างส่วนหนึ่งของทะเบียนห้องเรียนเขตเศรษฐกิจจำเพาะไปยังอีกส่วนหนึ่งของทะเบียนห้องเรียนเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ข้อ 38 “ได้ยินขันธ์สักการเสริภพในการฝ่าฝืนข้อความของการเดินเรือ และเป็นฝ่าฝืนข้อห้ามทุกชั้นในช่องแคบตามข้อ 37 เว้นแต่ว่าซ่องแคบนั้นประกอบด้วยเกณฑ์ของรัฐที่อยู่ติดกับซ่องแคบ และศัลยแพทย์คิดไม่ถูกของรัฐนั้นจะไม่มีลักษณะเป็นลักษณะฝ่าฝืนข้อความ หากมิเสื่อมทางออกสู่ทะเบียนห้องเรือทางฝ่าฝืนห้องเรือตามที่กำหนดไว้ในสักข์ฉบับการเดินเรือและทางอุทกศาสตร์ และข้อ 44 ยังได้ห้ามรัฐที่อยู่ติดกับซ่องแคบขัดขวางหรืองดสิทธิ์การฝ่าฝืนข้อความด้วย อีกทั้งการใช้สิทธิ์คงคล่องยังไม่ใช่เป็นต้องขออนุญาตถ้วนหน้า เนื่องด้วยคำนี้ไม่ต้องขออนุญาตคำนี้เมื่อฝ่าฝืนซ่องแคบไม่เหมือนในทะเบียนมาเขต แต่เว่อห้องเรือเครื่องบินที่ฝ่าฝืนมีหน้าที่ตามข้อ 39 จะดัง

ก. เดินทางหรือป่านฝ่าฝืนโดยไม่ซักข้า

ข. งดเว้นการถูกความไม่ดี หรือการใช้กำลังต่อต้านไปโดยบุราณภาพอาณาเขตหรือเอกสารทางการเมืองของรัฐที่อยู่ติดกับซ่องแคบ หรือกระทำการโดยสักข์ฉบับการอื่นใดอื่นเป็นการละเมิดห้องน้ำข้าราชการระหว่างประเทศที่บัญญัติไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ

ค. ละเว้นจากกิจกรรมใด ๆ นอกราชอาณาจักรที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการฝ่าฝืนข้อในสักข์ฉบับปักต์กับการฝ่าฝืนอย่างต่อเนื่องและเร่งรีบ เว้นแต่เกิดความจำเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือภัยพิบัติ

ง. ปฏิบัติตามบทบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

รัฐที่อยู่ติดต่อ กับซ่องแคบ มีอำนาจออกกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการฝ่าฝืนซ่องแคบในเรื่องความปลอดภัยในการเดินเรือ ป้องกัน ลดและกำจัดความเสียหาย เป็นพิษ ห้ามการจมน้ำ ชนถ่าย หรือบรรทุกสิ่งของ หรือบุคคลอื่นเป็นการละเมิดกฎหมายและข้อบังคับ เกี่ยวกับการศูนย์การ การก่อสร้าง การสุขาภิบาล และการเข้าเมืองของรัฐที่อยู่ติดกับซ่องแคบ รัฐที่อยู่ติดกับซ่องแคบมีหน้าที่ต้องประกาศให้ทราบถึงข้อควรปฏิ ฯ ที่ต้องการเดินเรือ หรือการปันภัยในหรือเหนือซ่องแคบที่ตนทราบระบบของการฝ่าฝืนโดยสุจริต

ก็ยังคงใช้รุ่งกันซ่องแคนในการเดินเรือระหว่างประเทศซึ่งไม่เข้ากับสิทธิการ
ผ่านช่องครัวหรือที่เขื่อนทະເລອາດາເທດຂອງຮຽນນິ້ນກັບສ່ວນທີ່ຂອງທະເລ
ທະວາງຫົວໜ້າກົມເຄຣຍຮຽນກົດຈຳພາວະຂອງຮຽນ (ເຊື່ອ 45)

๓) ในส່ວນທີ່ເກີ່ມກັນໄໝນໍາຫຼຸງເກະ ການປະຊຸມກຸມໝາຍທະເລອົງທີ່ ๑
ໄດ້ອ່ອນຮັບຮັດການໃໝ່ເກີ່ມກັນໄໝນໍາຫຼຸງເກະຊື່ຮຽນຫຼຸງເກະ ເຊັ່ນ ພຶສີປັນສີ
ອັນໄຄນີ້ເຊື່ບ ແລະພົມ ໄດ້ເກີຍເຊີກຮູ້ໃນການປະຊຸມກຸມໝາຍທະເລອົງທີ່ ๑
ແລະກົງທີ່ ๒ ແຕ່ໄຟປະສົບຮູ້ສ່າເໝີ ນໍາໄໝນໍາຫຼຸງເກະໄຟໄໝນໍາກາຍີ່ໃນຫົວໜ້າ
ທະເລອາດາເທດ ເພວະຮຽນຫຼຸງເກະສາມາດນີ້ນໍາໄໝນໍາກາຍີ່ໃນ ແລະທະເລອາດາເທດ
ຂອງທີ່ເອົ້າໄຟ ແຕ່ເປັນນໍາໄໝນໍາທີ່ອຸ່ສົດຈາກໄໝນໍາກາຍີ່ໃນ

ຮຽນຫຼຸງເກະຕ້ອງການມີສິຖິຕິໃນນໍາໄໝນໍາຮອບຫຼຸງເກະ ເພື່ອຫຼັດແທນຄວາມ
ເສີມເປົ້າຫຼຸງທີ່ເກະນີ້ພື້ນທີ່ເສັກແລະອຸ່ສົດຈະຈາຍອົກທີ່ໃໝ່ເພື່ອຄວາມນັ້ນຄົງ
ຂອງທີ່ເອົ້າໄຟ ເຊື່ອໄຟກ້າວົກຄວາມຂອງຮຽນຫຼຸງເກະວ່າ

ຮຽນຫຼຸງເກະໝາຍດີ່ງ ຮູ່ຊົ່ງປະກອບທຶນຄົວຫຼຸງເກະນີ້ຫົວໜ້າ
ຫຼາຍຫຼຸງເກະ ຫຼຸງເກະເຫັນໄໝນໍາປະກອບຕົວກຸ່ມຂອງກາຮ່າມທຶນກ່າວົນຕ່າງໆ
ຂອງເກະ ນໍາໄໝນໍາທີ່ເຊື່ອນຕົດຕ່ອງຫົວໜ້າກົມແລະກົມແລະສົກນະການຮ່າມຫາຕີ
ອື່ນຊື່ເກີ່ມກັນອໜ່າງປົກລົງຂອງກະທົງກະທົງກະກະກະກະກະກະກະກະກະ
ອື່ນເຊັ່ນວ່ານີ້ປະກອບກົມເປັນອົງກໍກວາກາທາງກຸມປົກສອງຄ່ອງຮຽນກົດແລະກາ
ມີອົງຫຼັນທີ່ເຕີບກົນຫົວໜ້າຊື່ຕາມປະວັດຄາສຕ່ວິດົກກົນວ່າເປັນເຊັ່ນນີ້

ສ່າຫວັນປະເທດທີ່ມີພື້ນດັນສ່ວນທີ່ອຸ່ສົດທີ່ໄປ ອີກສ່ວນທີ່ເປັນ
ເກະເສັກເກະນີ້ຍີ່ໄມ້ດີ່ວ່າເປັນຮຽນຫຼຸງເກະ ການລາກເສັນຖານຂອງເສັນຫຼຸງເກະ
ເຊື່ອ 47 ກ່າວໜົກວ່າ ຮູ່ຫຼຸງເກະອາງລາກເສັນຖານທຸນເຊື່ອນທ່ອງຈຸດອົກຫຼຸດຂອງ
ເກະທີ່ເປັນອຸ່ສົດກົບໄຟດ້ານທີ່ໄຫດ້ພັນນໍາຂອງຫຼຸງເກະ ໂດຍເສັນຫຼຸງເກະໄຟ
ໄຫຍນເຈື່ອນໃໝ່ວ່າ ກາຍີ່ໃນເສັນຖານທີ່ວ່ານີ້ຈະຕ້ອງຮ່າມເກະໃຫ້ຢູ່ແລະຄວາມ
ສົມພັນຮ່າງວ່າງນີ້ເກີນທີ່ເປັນພື້ນນໍາຫຼຸດກົມທີ່ເປັນພື້ນດັນ ອານທຶນປະກາຮີ
ອຸ່ສົດຫົວໜ້າຍົກ 1 ຕ່ອ 1 ແລະ 9 ຕ່ອ 1 ການຍາວຂອງເສັນຖານເຊັ່ນວ່ານີ້ຈະ
ຄືອນໄມ້ເກີນ 100 ໃນສົກເລ ພົກເວັນໄມ້ເກີນຮູ້ຍະດະ 9 ຂອງຈ້ານວັນທຶນຂອງ
ເສັນຖານທີ່ປັດເສັນຫຼຸງເກະໄຟ ງາງເກີນການຍາວນີ້ໄຟ ຈົນກະທົງດີ່ກວາມ

ขานมากที่สุดเพียง 126 ในสหดิล การลากเส้นฐานเข่นว่ามีอะไรต้องไม่เดินไปมากจนเกินสมควรจากภูปัสดุณต์ที่ไปปะของหมู่เกาะและเส้นฐานเข่นว่าจะต้องไม่ลากไปปะนั้นมาจากพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำทะเลศีบนาขะน้ำดด เงินแต่จะได้สร้างประภาคราชหรือสิ่งที่คิดตั้งก็ถูกคลังกัน จึงอยู่เหนือน้ำทะเลศีบนาขะดอปั้งด้าวไว้บนนั้น หรือ ณ ที่ซึ่งพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำทะเลศีบนาขะน้ำดดที่ไม่หนดหรือบางส่วนที่อยู่ในราชยะที่ไม่เกินความกว้างของทะเลเอตจากเกาะที่ใกล้ที่สุด อนึ่ง รัฐหมู่เกาะจะต้องไม่ไปรบบนเส้นฐานเข่นว่ามีใช้ในสักณณะที่จะตัดทะเลเอตของอีกรัฐหนึ่งขาดออกจากทะเลเอตกลางหรือเขตเควนสูกิจชาแพะ ถ้าส่วนหนึ่งของน่านน้ำหมู่เกาะของรัฐหมู่เกาะอยู่ระหว่างสองส่วนของรัฐเพื่อนบ้านรัฐหนึ่งที่ประชิดติดต่อกันใช้สักณะต่าง ๆ และผลประโยชน์โดยชอบธรรมอันทั้งหมดที่มีอยู่ซึ่งรัฐเพื่อนบ้านนั้นได้ใช้มาแต่เดิมในน่านน้ำเช่นว่า และสักณะทั้งหมดที่ก่อให้เกิดความตกลงระหว่างรัฐเหล่านั้นยังคงมีอยู่แล้วได้รับการคุ้มครองโดยไปและรัฐหมู่เกาะจะต้องประกาศให้ทราบโดยชอบด้วยแผนที่หรือรายการจุดติดต่อทางกฎหมายคือสิ่งที่ต้องการต่อไปนี้ ฉะนั้นสิ่งที่ต้องการต่อไปนี้จะเป็นสิ่งที่ต้องการต่อไปนี้

ความกว้างของทะเลเอต เอตต่อเนื่อง เอตเควนสูกิจชาแพะและให้สักณะรัฐอาณาจักรเส้นฐานหมู่เกาะศักดิ์สิทธิ์ด้วย

สภาวะทางกฎหมายของน่านน้ำหมู่เกาะ

จุดประสงค์ของรัฐหมู่เกาะ (Archipelagic States) ที่ต้องการให้มีการรับรองหลักการของน่านน้ำหมู่เกาะนี้ในด้านกฎหมายศาสตร์ การเมืองและเศรษฐกิจ แม้ว่าจะได้มีการยอมรับหลักการของเขตเควนสูกิจชาแพะแล้วก็ตามรัฐหมู่เกาะก็ยังต้องการอำนาจอธิปไตยในน่านน้ำหมู่เกาะให้เกิดกับบ้านของตัวเอง ของรัฐในทะเลเอตหรือน่านน้ำภายใน

ขอ ๔๙ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลเรียบอ่านใจ อธิปไตยของรัฐหมู่เกาะในพื้นน้ำ พื้นดินท้องทะเล ดินใต้ดินหัวใจอาหาศเหนือหมู่เกาะและทรัพยากรที่มีอยู่โดยระบุว่า อธิปไตยของรัฐหมู่เกาะของชาบีฟังได้ในน่านน้ำซึ่งถูกปิดด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามที่ ๔๗ ที่นี้เรียกว่า น่านน้ำหมู่เกาะ โดยไม่คำนึงถึงความสักดิ์สิทธิ์ของชาบีฟังของน่านน้ำ

ทุกชาติมีเสรีภาพในการเดินเรือโดยใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริตในน่านน้ำ
หมู่เกาะแต่รัฐปูเกะก้าสามารถกระงับสิทธิการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติ
ให้ช้าลงในบริเวณที่ระบุไว้ในน่านน้ำหมู่เกาะของตน หากการระงับเช่นนี้
เน้นมีความจำเป็นยังต้องการรักษาความมั่นคงของตนการระงับดังกล่าวจะมีผล
หลังจากที่ได้ประกาศให้ทราบโดยชอบเห็นนี้ การห้ามเรือต่างชาติเดินทาง
รัฐปูเกะจะต้องไม่เกิดขึ้นตั้งแต่ในรูปแบบหรือตามข้อเท็จจริงระหว่าง
เรือต่างชาติ ดัง ๖๒ (๒) การผ่านช่องทางทะเลปูเกะของเรือและอากาศยาน

ต้องเดินทางตามวิธีการปกติโดยมีรัฐอุปราชลงที่เพื่อการฝ่าหนือซ่างต่อ
เนื่อง เก่งรับและไม่ถูกกีดขวางระหว่างส่วนหนึ่งของท่าเดินทางหรือเขต
กรุงศรีฯ ตามแพะกันอีกส่วนหนึ่งของท่าเดินทางหรือเขตกรุงศรีฯ แพะ

เพื่อตอบแทนค่าใช้จ่ายที่ได้รับมา ให้มีการใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริต
อนุสัญญาอย่างมายท่าเดินทางไม่ให้รัฐหนุ่มเกะเป็นสิทธิ์ก้าหนนคเดินทางเดินเรือ
และเดินอากาศเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือและเดินอากาศ การก้าหนนค
เดินทางสังกัล่า ข้อ ๖๙ ระบุว่า เดินทางท่าเดินทางและเดินทางบินสังกัล่าจะต้อง
ศักดิ์ผ่านน่านน้ำหมู่เกาะและอ่าวเด่นที่ประชิดติดกัน และจะต้องรวม
ดังเดินทางผ่านตามปกติท่องปวงที่ใช้เป็นเดินทางในการเดินเรือหรือการบิน
ผ่านระหว่างประเทศผ่านหรือเหนือนอนผ่านน้ำหมู่เกาะ และภายในเดินทางสัง^ก
กัล่าในส่วนที่เกี่ยวกันเรื่องร่องน้ำในการเดินเรือตามปกติท่องปวง โดยมีเงื่อน
ไข่ว่าความชันซึ่งกันของเดินทางที่มีความสูงต่ำ ทำนองเดียวกันระหว่าง
จุดเข้าและจุดออกเดียวกันจะต้องไม่เป็นสิ่งใดเป็น สิ่งทางท่าเดินทางบินสังกัล่าจะต้อง
ของเดินทางผ่านไปปัจจุบันออก เรือและอากาศบนน้ำในการผ่านช่องทางท่าเดิน
ทางบินสังกัล่าจะถูกก้าหนนโดยอนุกรรมของเดินแยกต่อเนื่องจากจุดเข้า
ของเดินทางผ่านไปปัจจุบันออก เรือและอากาศบนน้ำในการผ่านช่องทางท่าเดิน
ทางบินสังกัล่าจะถูกก้าหนนโดยอนุกรรมของเดินแยกต่อเนื่องจากจุดเข้า
เดินกว่า ๒๕ ไมล์ทะเล ในระหว่างการผ่านโดยมีเงื่อนไขว่า เรือและอากาศบน
เดินกว่าจะต้องไม่เข้าไปใกล้กันเป็นระยะทางเดินกว่าเรือละ ๑๐ ช่องระหว่างทาง
ระหว่างจุดที่ใกล้กันที่สุดบนเดินทางท่าเดินทางท่าเดิน

รัฐหนุ่มเกะซึ่งก้าหนนคช่องทางท่าเดินทางได้ขอนี้อาจระบุแผนแม่
แนวราษ สำหรับการฝ่าหนนโดยป้องกันเรือซึ่งฝ่าหนนซึ่งที่แอบเป็นช่อง
ทางเดินช่วงว่ากันได้ ข้อ ๖๙ (๖)

เมื่อพฤติการณ์บังเกิดเหตุจากที่ได้มีการประกาศให้ทราบโดยชอบด้วย
รัฐหนุ่มเกะอาจให้ใช้ช่องทางท่าเดินทางหรือแผนแม่แนวราษอื่น ๆ แทนช่อง
ทางท่าเดินหรือแผนแม่แนวราษใด ๆ ที่คนได้ระบุหรือก้าหนนคไว้ก่อนหน้า
นั้นได้ ข้อ ๖๙ (๗)

ช่องทางท่าเดินและแผนแม่แนวราษเดินกว่าจะต้องสอดคล้องกับข้อ
บังเกิดระหว่างประเทศซึ่งยอมรับกันโดยทั่วไป ข้อ ๖๙ (๘)

ในการระบุให้ใช้ช่องทางท่าเดินอื่นแทนหรือในการก้าหนนหรือให้ใช้แผน
แม่แนวราษอื่นแทน รัฐหนุ่มเกะจะต้องยื่นข้อเสนอไปปัจจุบันที่การระหว่าง

ประเทศที่มีอำนาจเพื่อให้การยอมรับ องค์กรฯ อาจยอมรับเดพะแต่ช่องทาง
ทะเบียนและแผนแม่แบบรายงานที่อาจคล้องกับรัฐมนุญเอกสารนี้ หลังจากนั้นรัฐ
มนุญเอกสารซึ่งอาจระบุกำหนดหรือให้ใช้ช่องทางทะเบียนและแผนแม่แบบแผนแม่แบบรายงาน
นั้นแทนได้ ข้อ ๖๙ (๙)

รัฐมนุญเอกสารจะต้องแสดงโดยชัดแจ้งชื่อแกนของช่องทางทะเบียนและแผน
แม่แบบรายงานที่บ่งป่าวว่าตนได้ระบุหรือกำหนดไว้ในแผนที่ซึ่งจะต้องประกาศ
ให้ทราบโดยชอบ ข้อ ๖๙ (๑๐)

เมื่อที่อยู่ในระหว่างการฝ่ายช่องทางทะเบียนมุ่งเอกสารจะต้องการพิจารณา
ทะเบียนและแผนแม่แบบรายงานที่มีผลให้บังคับใช้กำหนดคืนตามข้อนี้ ข้อ ๖๙ (๑๑)

ถ้ารัฐมนุญเอกสารไม่ได้กำหนดช่องทางทะเบียนหรือเส้นทางบิน การใช้สิทธิ
การฝ่ายช่องทางทะเบียนมุ่งเอกสารอาจจะกระทำการใดๆ ในการฝ่ายเส้นทางซึ่งใช้กัน
เป็นปกติในการเดินเรือระหว่างประเทศ ข้อ ๖๙ (๑๒)

พอสรุปได้ว่าเส้นทางที่รัฐมนุญเอกสารกำหนดในการเดินเรือหรือการบิน
จะต้องสอดคล้องกับเส้นทางปกติในการเดินเรือและเดินอากาศระหว่าง
ประเทศซึ่งจะแก้ไขได้ที่ต้องเสนอให้องค์กรระหว่างประเทศที่มีอำนาจของตนรับ
เช่นองค์การที่ปรึกษาการเดินเรือระหว่างรัฐบาล ถ้ารัฐมนุญเอกสารไม่ได้กำหนด
เส้นทางให้ก่ออาชีวเส้นทางปกติในการเดินเรือระหว่างประเทศ

สถานภาพทางกฎหมายในการฝ่ายน่านน้ำหนึ่งมุ่งเอกสารมีสกุณย์ไกส์เกียง
กับสิทธิการฝ่ายน่านน้ำภายในซึ่งแกนระหว่างประเทศ

- 4) ให้ล่าทวีป (Continental Shelf) อันสัญญาตามประชุมตัวว่าด้วยกฎหมายทะเบียน ค.ศ. 1982
ได้แก้ไขสิทธิการกำหนดขอบเขตให้ล่าทวีป ข้อ ๗๖(๑) ของอนุสัญญาฉบับนี้ตัวว่า
ให้ล่าทวีปประกอบด้วยพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวน้ำดินของบริเวณใต้ทะเลซึ่ง
ขยายออกไปเลียทะเล อาณาเขตของรัฐตลอดส่วนต่อออกไปตามธรรมชาติของ
ดินแดนทางนักของตน จนถึงริมฝายของขอบทวีป หรืออัตราละ 200 ไมล์ทะเล
จากเส้นฐานซึ่งใช้គัดความกว้างของทะเลอาณาเขตในการเดินเรือนอกของขอบทวีป
ขยายไปไม่ถึงระยะนี้

อนุสัญญาฉบับนี้ได้ยกเลิกวิธีการกำหนดขอบเขตของให้ล่าทวีปซึ่ง
ตามอนุสัญญา ค.ศ. 1968 ให้ขึ้นมาใหม่ได้ถึงความลึก 200 เมตร หรือเดินก่อไว้ก่อนได้
ถ้ารัฐชาติซึ่งมีความสามารถและสามารถประทัยชนชาติในให้ล่าทวีป

ซึ่งเป็นประโยชน์แก่รัฐที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แต่อนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 กำหนดให้รัฐชาติผู้จัดทุกรัฐมี สิทธิในไฟล์ทวีปเป็นอย่างต่ำถึงระยะ 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความ ก้าวของทะเลและอาณาเขต แม้ว่าขอบเขตสุดของไฟล์ทวีปจะขยายไปไม่ถึงกีต้าม แต่รัฐที่มีขอบเขตสุดของไฟล์ทวีปเกิน 200 ไมล์ อาณาเขตบริเวณไฟล์ทวีปก็ขยาย ไปถึงขอบเขตสุดของไฟล์ทวีป ซึ่งเกิน 200 ไมล์ ได้ แต่ต้องไม่เกิน 350 ไมล์ จากเส้นฐานที่ใช้วัดความก้าวของทะเลและอาณาเขต หรือจะต้องห่างไม่เกิน 100 ไมล์ทะเล จากแนวนำสิก 2,500 เมตร ซึ่งเป็นเส้นเขื่อนที่ความสูง 2,500 เมตร นั้น ข้อ 76 (5) แล้วในการนี้ที่มีแนวสันเข้าใต้ทับเล เขตขอบเขตของไฟล์ทวีปจะห่าง ไม่เกิน 350 ไมล์ทะเล จากเส้นฐานที่ใช้วัดความก้าวของทะเลและอาณาเขต เน้น แต่ขั้นความสูงใต้ทับเล ซึ่งเป็นส่วนประกอบตามธรรมชาติของขอบไฟล์ ยัง ส่วนขั้น ที่ราบสูง ชั้นดอน ดันดอน และยอดสูงใต้ทับเล ในกรณีนี้ ก็อาจขยาย เกิน 350 ไมล์ ได้ ข้อ 76 (6)

การกำหนดเขตของไฟล์ทวีปที่มีความก้าวเกิน 200 ไมล์ทะเล นั้นอนุสัญญา ค.ศ. 1982 ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดการกำหนด เขตไฟล์ทวีป ซึ่งรัฐชาติจะจะต้องมอบอ้อมูลช้าสารเกี่ยวกับขอบเขตไฟล์ทวีป ของตน คณะกรรมการจัดการจะให้ข้อเสนอแนะแก่รัฐชาติผู้เกี่ยวข้องกับการกำหนด ขอบเขตของไฟล์ทวีปของรัฐนั้น เขตของไฟล์ทวีปที่รัฐชาติผู้จัดกำหนดตามข้อ เสนอของคณะกรรมการจัดการถือว่าสิ่งสุด และมีผลอยู่ทันที

สำหรับการกำหนดเขตไฟล์ทวีประหว่างรัฐ ซึ่งผังทะเลโดยปีประชิดกัน หรืออยู่ติดกัน อนุสัญญาเจนัว ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับไฟล์ทวีปมาตรา 6 กำหนดให้ทำความตกลงกัน ถ้าไม่มีการตกลงกันก็ให้ใช้เส้นมติจะเป็นเขตแดน ในกรณีไฟล์ทวีปเดียวกันตั้งอยู่ปะซิดกับอาณาเขตของรัฐ 2 รัฐ หรือมากกว่าซึ่ง มีผังทะเลโดยติดข้าง และในกรณีที่ไฟล์ทวีปเดียวกัน ตั้งอยู่ปะซิดอาณาเขตของ รัฐ 2 รัฐ ซึ่งปะซิดกันหากไม่มีการตกลงกันเขตแดนจะกำหนดขึ้นโดยการใช้ หลักภัยระหว่างเท่ากัน จากอุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐานที่ใช้วัดความก้าวของ ทะเลและอาณาเขตของแต่ละรัฐแต่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การกำหนดเขตไฟล์ทวีประหว่างรัฐที่มีผังทะเล ปะซิดกันหรืออยู่ติดกัน มาตรา 83 ระบุแต่เพียงว่าให้กระทำการโดยความตกลง บนมูลฐานของกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในข้อ 38 แห่งธรรมนูญ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ยั่งยืน การที่กฎหมายไม่ ได้บัญญัติวิธีการแบ่งเขตไฟล์ทวีปไว้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้รัฐที่มีปัญหาข้อพิพาท ทางการเจรจาตกลงระหว่างกัน

ในปี ค.ศ. 1969 ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้ตัดสินคดีพิพาทระหว่างเยอรมันตะวันตก ซึ่งไม่ได้เป็นภาคีของอนุสัญญาเจนิว่า ค.ศ. 1958 กับเดนมาร์ก และเนเธอร์แลนด์ เกี่ยวกับการแบ่งให้ล่าทวีปในทะเลเหนือ ซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้ตัดสินเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1969 โดยให้หลักเกณฑ์ว่า อนุสัญญาเจนิว่า ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับการแบ่งเขตให้ล่าทวีปโดยหลักเส้นมัธย (Equidistance Line) ยังไม่เป็นจารึกประเพณีระหว่างประเทศ การแบ่งให้ล่าทวีปโดยคำนึงถึงความตกลงระหว่างรัฐบาลนารากรุานความยุติธรรม จึงถือว่าเป็นจารึกประเพณีระหว่างประเทศ และการเข้าใจจะต้องคำนึงถึงสภาพการณ์ที่ถูกต้อง เช่น กฎลักษณะของชายฝั่ง หรือลักษณะพิเศษลักษณะทางพิสิกส์ ธรรมชาติ วิทยา และทรัพยากรธรรมชาติของให้ล่าทวีป ความสมมัพันธ์ที่สมควรระหว่างความก้าวหน้าของให้ล่าทวีปและความพยายามของชายฝั่งและให้ล่าทวีปจะจะต้องเป็นส่วนต่อเนื่องทางธรรมชาติของดินแดนของตนจะไปสู่ล้ำส่วนต่อเนื่องทางธรรมชาติของรัฐอื่นไม่ได้ นอกจากนี้ ในคดีระหว่างฝรั่งเศสกับอังกฤษกับให้ล่าทวีป ในมหาสมุทรแอตแลนติก ค่าตัดสินอนุญาโตตุลาการวันที่ 30 มิถุนายน 1977 ได้ยืนยันหลักการเดียวกับศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ คือ ให้ยึดหลักความยุติธรรมในการทำข้อตกลงระหว่างรัฐในการแบ่งให้ล่าทวีป

คดีให้ล่าทวีปของทะเลเหนือระหว่างเดนมาร์ก เยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก เนเธอร์แลนด์

ข้อเท็จจริง

เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1967 ได้มีการทำความตกลง 2 ฉบับระหว่างเดนมาร์ก เยอรมันตะวันตกและเยอรมันตะวันออก เนเธอร์แลนด์ ตกลงนำข้อพิพาทเกี่ยวกับให้ล่าทวีปในทะเลเหนือของประเทศไทยคู่กรณีซึ่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ตามสภาพภูมิประเทศของให้ล่าทวีปในทะเลเหนือความลึกของน้ำไม่เกิน 200 เมตร ก่อนหน้านี้เคยมีข้อตกลงกำหนดเขตให้ล่าทวีประหว่างอังกฤษกับนอร์เวย์ เดนมาร์กกับเนเธอร์แลนด์ ซึ่งกำหนดเขตให้ล่าทวีป โดยถือเส้นกึ่งกลางของให้ล่าทวีปส่วนละเอ่ากันเป็นเส้นแบ่งเขตเยอรมันกับเดนมาร์ก ได้ทำข้อตกลงเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1965 และเยอรมันทำกับเนเธอร์แลนด์ วันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1964 สามารถตกลงกำหนดเขตให้ล่าทวีปได้เพียงส่วนหนึ่ง โดยใช้หลักเส้นมัธย แต่ส่วนที่เหลือยังตกลงกันไม่ได้ ศาลจึงมีหน้าที่พิจารณาหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่จะใช้ในการกำหนดเขตให้ล่าทวีปของคู่กรณี เนเธอร์แลนด์ และเดนมาร์ก อ้างมาตรา 6 อนุสัญญาเจนิว่าว่าด้วยให้ล่าทวีป ค.ศ. 1958 ที่ระบุว่า ในกรณีให้ล่าทวีปเดียวกัน ต้องอยู่ประชิดกับอาณาเขตของรัฐ 2 รัฐ ซึ่งประชิดกับเขตแดนของให้ล่าทวีปจะกำหนดโดยความตกลงระหว่างกัน

หากไม่มีการตอกย้ำและนออกจากว่าพฤติกรรมนี้พิเศษจะทำให้เป็นการสมควรที่จะใช้สิ่งเดียวกันนี้ เนื่องจากนั้นได้แก่สิ่งมหอยชีงจุดทุกจุดบนเส้นนั้นจะ ระยะห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดของเส้นฐาน ซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเล อาณาเขตของแต่ละรัฐ เมื่อรัฐบาลได้รับรัฐลักษณะนี้ก็กำหนดให้ไว้ปัจจุบันนี้ ตั้งแต่นั้นมาไม่มีสิทธิ์ใช้บังคับกับตนได้ทุกรัฐควรจะมีสิทธิ์ในส่วนของตน ทว่าปัจจุบันนี้ไม่ได้เป็นภาคีของอนุสัญญาฉบับนี้ แม้ว่าเยอรมันจะมี ท่าทีบางอย่างที่ยอมรับอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ติดตามและเดินต่อ ดังนั้นศาลจึงเห็นว่า มาตรา 6 อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ใช่บังคับแก่เยอรมัน ศาลเห็นว่ามาตรา 6 ของ อนุสัญญาฉบับนี้ คือถือมาจากว่าของคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเสนอให้ลักษณะนี้โดยรัฐสามารถทำข้อส่วนได้ในกรณีดังกล่าว ซึ่งตัดกับหลักกฎหมายเจ้าตัวประเทศนี้ ฉะนั้น มาตรา 6 จึงไม่เป็นกฎหมายเจ้าตัวประเทศนี้ที่เกิดขึ้นก่อนหรืออยู่ในระหว่างก่อตัวเป็นกฎหมายเจ้าตัวประเทศนี้ การ ที่อนุสัญญาฉบับนี้ว่ากำหนดให้ถูกกฎหมายเจ้าตัวประเทศนี้โดยใช้สิ่งมหอยชีง ระยะห่างกัน การกำหนดให้ทำข้อส่วนได้ตามข้อ 12 ของอนุสัญญาและอนุสัญญา ฉบับนี้ก็ใช้บังคับได้ไม่นานจึงทำให้ไม่มีลักษณะเป็นกฎหมายเจ้าตัวประเทศนี้ ศาลเห็นว่าคู่กรณีต้องตรวจสอบความถูกต้องระหว่างกัน โดยยึดหลักความ ยุติธรรมด้วยการเจรจา ศาลตัดสินด้วยคะแนน 11 ต่อ 6 เมื่อวันที่ 20 อันวากม ค.ศ. 1969 ต่อมาในปี ค.ศ. 1971 เยอรมันเดินมาตรกและเนื้อเรื่องแลนด์ได้ ตอกย้ำกำหนดให้ไว้สำเร็จ อนุสัญญาฉบับใหม่ ค.ศ. 1982 ในใบอนุญาต ทางเดียวที่ว่ากับคำตัดสินดังกล่าวข้างต้น ข้อ 83 ของอนุสัญญานี้ได้ว่าการ กำหนดเขตให้ทุกประเทวัติวัสดุที่สามารถใช้ได้ในกระบวนการนี้ ให้กระทำ โดยการตอกย้ำที่สองต่อไปนี้ ตามที่อ้างถึงในข้อ 38 ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพื่อที่จะบรรลุถึงการแก้ปัญหาที่ ยุติธรรม ด้วยวิธีที่สามารถตอกย้ำได้ในเวลาอันสมควร วัสดุที่เกี่ยวข้องจะตอกย้ำ กันโดยสันติวิธีสองครั้งกับมาตรา 2(3) ของกฎหมายประชานิติ และหากทาง ระบุข้อพิพาทตามวิธีที่กำหนดไว้ในมาตรา 33(1) ของกฎหมายประชานิติ รัฐที่ลงนามหรือให้สัตยาบัน หรือเข้าร่วมในอนุสัญญานี้ มีสิทธิ์ที่จะเลือกในการ ระบุข้อข้อด้วยอันเกี่ยวกับการแปลงคืนให้สันติสัญญาโดยให้ศาล

ระหว่างประเทศ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศศาลอนุญาโตตุลาการหรือศาลอนุญาโตตุลาการพิเศษ ศาลมีนี่ค่าด้วยเป็นกฎหมายนาก็ได้

สภาวะทางกฎหมายของไทยทวีป

อนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทะเลปี ค.ศ. 1982 ข้อ 77 ว่าด้วยสิทธิของรัฐชาติผู้ให้ทวีปเพื่อกันบอนุสัญญาเจนิวาว่าด้วยไทยทวีปปี ค.ศ. 1958 ข้อ 2 ซึ่งบัญญัติว่า รัฐชาติผู้มีสิทธิอยู่ในไทยทวีป เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสำรวจไทยทวีป และการสำรวจหาประโยชน์จากการหัตถกรรมชาติของไทยทวีป สิทธิอยู่ในไทยตั้งแต่ว่าเป็นสิทธิจำเพาะ ก่อตัวคือ ถ้ารัฐชาติผู้ไม่สำรวจไทยทวีป หรือสำรวจประโยชน์จากการหัตถกรรมชาติของไทยทวีป ถูกใจจะเข้าดำเนินกิจกรรมเหล่านี้ โดยมิได้รับความยินยอมอย่างชัดแจ้งจากรัฐชาติผู้ไม่ได้ หัตถกรรมชาติประกอบด้วย แล้ว และหัตถกรรมที่ไม่มีชีวิตอย่างยืนของพื้นดิน ท้องทะเล และใต้ผิวน้ำ รวมทั้งอินทรียภาพมีชีวิตซึ่งเป็นประโยชน์ติดอยู่กับที่

สิทธิของรัฐชาติผู้ให้ทวีปจะไม่กระทำกราบท่อนต่อสถานภาพทางกฎหมายของน่านน้ำที่อยู่เหนือไทยทวีปหรือของหัวงอาณาเขตเหนือน่านน้ำทวีปนั้น

พื้นน้ำที่อยู่เหนือไทยทวีป ตามอนุสัญญาเจนิวาว ค.ศ. 1958 บัญญัติให้ขัดแย้งว่าเป็นทะเลหลวง แต่อนุสัญญาปี ค.ศ. 1982 ไม่ได้กล่าวถึง ทั้งนี้เพราะพื้นน้ำเหนือไทยทวีป อาจจะกลายเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะไปแล้ว

การใช้สิทธิเหนือไทยทวีปของรัฐชาติผู้ ต้องไม่กระทำกราบท่อนต่อการเดินเรือ หรือสิทธิและเสรีภาพของฝ่ายอื่น อันเป็นที่ยอมรับแก่รัฐอื่นโดยอนุสัญญาที่ออกหักจะต้องไม่รุนแรงการใช้สิทธิในลักษณะที่ไม่มีเหตุผล (ข้อ 78 (2)) นอกจากนั้นทุกรัฐมีสิทธิที่จะวางแผนทางการท่องเที่ยวได้ในน่านน้ำไทยทวีป (ข้อ 79)

เนื่องจากขอบเขตของไทยทวีปบางแห่งอาจจำกัดมาก เพื่อความเป็นธรรม อนุสัญญาฉบับปัจจุบันจึงได้เพิ่มหลักการใหม่ โดยกำหนดในข้อ 82 ว่า ในกรณีที่ไทยทวีปกว้างเกิน 200 ไมล์ ถ้ารัฐชาติผู้สำรวจหาประโยชน์ได้จากหัตถกรรมที่ไม่มีชีวิตอยู่ไทยทวีปในระยะกว้างกว่า 200 ไมล์ จนถึงขอบเขตของไทยทวีปรัฐชาติผู้จะต้องแบ่งรายได้ส่วนหนึ่งจะเป็นเงินสดหรือสิ่งของก็ได้แก่องค์การพื้นทะเลระหว่างประเทศ (The International Sea bed Authority) เพื่อนำไปแบ่งให้แก่ประเทศไทย ที่เป็นภาคีตามหลักการแบ่งที่ยุติธรรม โดยคำนึงถึงผลประโยชน์และความต้องการของประเทศไทยที่กำลังพัฒนา หรือด้วยพัฒนาหรือริสั่ง

หลักการสำรวจหาผลประโยชน์และขอบเขตของไทยทวีป แม้ว่าจะผิด

ผลงานไปกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ แต่ข้อกำหนดเกี่ยวกับให้ส่วนที่เป็นมีสิทธิ์ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน หรืออาจประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนน้อยกว่า 200 ไมล์ก็ได้ ด้วยเขตเศรษฐกิจจำเพาะน้อยกว่าเขตของไทยที่ริบก็ต้องใช้หลักการเกี่ยวกับไทยทั่วไปมาบังคับใช้ในเขตที่เหลืออยู่

5. เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive economic zone) แนวคิดในเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้ถูกจุดประกายเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1971 เมื่อตัวแทนจากประเทศเนเธอร์แลนด์ในคณะกรรมการที่ปรึกษาทางกฎหมายแห่ง อัฟริกาและเอเชียได้เสนอแนวคิดในเรื่องเขตประมงในน่านน้ำซึ่งประชุมกับ รัฐชายฝั่ง ซึ่งรัฐชายฝั่งสามารถถอนออกในอนุญาตทำการประมงได้ แนวคิดดังกล่าวได้ถูกเสนอให้คณะกรรมการห้องทะเบียนพิจารณาในปี ค.ศ. 1972 และประเทศสมาชิกขององค์การสหภาพอัฟริกันเห็นชอบด้วยได้ถูกเสนอต่อที่ประชุมกฎหมายระหว่างประเทศที่ 3 นอกจานั้นในคติพิพากษาว่าด้วยอังกฤษ-ไอซ์แลนด์ และเยอร์มันตะวันตกในเรื่องเขตอ่านใจในการประมง ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้พิพากษา เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 1974 ว่ามีกฎหมาย จริยธรรมเดียวกันที่เกิดขึ้นสำหรับแนวคิดในเรื่องเขตประมงและเรื่องสิทธิพิเศษทางการประมง ในน่านน้ำซึ่งประชุมกับรัฐชายฝั่งที่มีพื้นที่ทำการเกษตรน้อยต้องพึงพิจารณาได้จากการประมงเป็นหลัก และความโน้มเอียงของความคิดในการขยายเขตการประมง ในคติเรียกว่าสหกรณ์ปลาคอด (The Cod war) เรื่อง มีอยู่ว่า ในปี ค.ศ. 1948 รัฐสภាឍอลทิงค์ (Althing) ของไอซ์แลนด์ ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการส่วนการจับปลาในอาณาเขตให้ส่วนที่โดยจุดประสงค์ที่จะป้องกันการจับปลาที่ถูกคุกคามจากอุปกรณ์ที่หันสมัยในการจับปลาของประเทศอื่น กฎหมายกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงประมงมีสิทธิที่จะออกกฎหมายบังคับเกี่ยวกับการประมงในเขตให้ส่วนที่โดยไม่ได้ขยายความกว้างของน่านน้ำอาณาเขตแต่อย่างใด ในปี ค.ศ. 1952 รัฐบาลไอซ์แลนด์บังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว โดยประกาศเขตการประมงของตนไป 4 ไมล์ จากเดิม ฐานะเดิม เยอรมันไม่ได้คัดค้านแต่อย่างใดแต่อังกฤษคัดค้าน ภายหลังการประชุมว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ในปี ค.ศ. 1958 ไอซ์แลนด์ ได้ประกาศขยายเขตการประมงออกไปเป็น 12 ไมล์ และเปลี่ยนแปลงแนวเส้นฐาน ซึ่งอังกฤษและเยอรมันคัดค้าน เนื่องประมงของอังกฤษและเยอรมัน ได้เข้าไปทำการประมงในเขตดังกล่าวมาเป็นเวลาข้านานแล้ว การกระทบกระเทือนระหว่างเรือประมงอังกฤษกับเจ้าหน้าที่ไอซ์แลนด์จึงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ต่อมารัฐสภाइลดิงค์ (Althing) ได้ลงมติเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 1959 ยืนยันสิทธิของไอซ์แลนด์

ในเขตไทยวิปความแนวทางของกฎหมายปี พ.ศ. 1948 ภายหลังการประชุมครั้งที่ 2 ขององค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับกฎหมายระหว่างประเทศใน พ.ศ. 1960 ได้มีการเรียกสาระว่าด้วยเรื่องสันนิษฐานนี้ ข้ออ้างถูกและชอบได้มีการทำหนังสือแลกเปลี่ยนวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 1961 กับอังกฤษ หนังสือแลกเปลี่ยนวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 1961 กับเยอรมันตะวันตกซึ่งได้บรรลุข้อตกลงโดยอังกฤษและเยอรมันตะวันตกยอมรับการจับปลากวาง 12 ไมล์ทะเลและแนวเส้นฐานใหม่ของเรื่องสันนิษฐานนี้ ข้อดังเดียวกันในเรื่องสันนิษฐานให้ประเทศไทยทั้งสองเข้าไปทำการประมงในเขตการจับปลาของเรื่องสันนิษណ์ได้มีการกำหนดระยะเวลา 3 ปี และต้องทำข้อตกลงใหม่ทุก 3 ปี แต่เป็นที่เข้าใจกันว่าในอนาคตเรื่องสันนิษណ์ ก็ยังมีคดีของสภารัฐทั้งคืนที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 1959 เกี่ยวกับการขยายเขตการจับปลาของเรื่องสันนิษណ์ แต่จะบอกแก่รัฐบาลอังกฤษและเยอรมัน ก่อนลงหน้า 6 เดือนและคู่กรณียอมรับที่จะนำข้อพิพาทหากมีขึ้นให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิจารณาในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 1971 รัฐบาลเรื่องสันนิษណ์ ประกาศขยายเขตการประมงของตนเป็น 50 ไมล์ และบอกเลิกข้อตกลงกับประเทศไทยทั้งสอง อังกฤษและเยอรมันตะวันตกคัดค้านการประกาศดังกล่าว โดยถือว่าขัดต่อหลักกฎหมายระหว่างประเทศการเจรจาระหว่างคู่กรณีไม่ประสบผลสำเร็จ ในวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 1972 รัฐบาลเรื่องสันนิษណ์ประกาศให้คำประการเดตดังกล่าวมีผลบังคับใช้อังกฤษและเยอรมันตะวันตก ซึ่งนำเรื่องขึ้นสู่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 1972 และวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 1972 แต่เรื่องสันนิษណ์ปฏิเสธไม่ยอมรับอำนาจศาลโดยอ้างว่าข้อตกลงปี พ.ศ. 1961 ได้สิ้นสุดลงแล้วศาลไม่มีอำนาจพิจารณาคดี และมาตรการของรัฐบาลเรื่องสันนิษណ์ เป็นความอยู่ร่วมของประเทศเพราระมีพื้นที่ทำการเกษตรน้อยมากเรื่องสันนิษណ์เห็นว่ากรณีที่ศาลจะมีอำนาจพิจารณาคดีได้ ก็ต่อเมื่อเรื่องสันนิษណ์ไม่ได้บังกลาด่าว่าด้วยหน้า 6 เดือนตามที่ตกลงไว้ แต่ศาลเห็นว่าศาลมีอำนาจพิจารณาคดีนี้ แม้ว่าเรื่องสันนิษណ์จะไม่เข้าร่วมการพิจารณาคดี และปฏิเสธอำนาจศาลที่ด้าน อังกฤษขอให้ศาลมีคดีนิติความชั้นเสนอก่อนของอังกฤษ 4 ข้อ ข้อ 1 ข้ออ้างสิทธิในเขตทำการประมง 50 ไมล์ ขัดกับกฎหมายระหว่างประเทศ ข้อ 2 การประกาศเขตจับปลาโดยจำกัดที่ก่อหนี้ไว้ในข้อตกลงปี พ.ศ. 1961 (12 ไมล์) เป็นการกระทำที่ขาดสิทธิอันชอบธรรม ข้อ 3 เรื่องสันนิษណ์ ต้องไม่มีข้อความทางการจับปลาของอังกฤษในบริเวณทะเลสองซึ่งอยู่ด้านจากเขต 12 ไมล์ ข้อ 4 อังกฤษและเรื่องสันนิษណ์ ต้องดำเนินการเจรจาเพื่อส่วนสัตว์น้ำ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการจับปลาของเรื่องสันนิษណ์ และสิทธิของอังกฤษที่มีแต่โบราณกาล ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้พิพากษา โดยมติ 10 ต่อ 4 เสียง ว่า

ศาสตร์ยุติธรรมระหว่างประเทศได้พิพากษา โดยมติ 10 ต่อ 4 เสียง ว่า

การอ้างสิทธิในเขตประมง 50 ไมล์ไม่อาจอ้างต่ออังกฤษและเยอรมันตะวันตกได้ และไอซ์แลนด์ไม่สามารถห้ามไม่ให้เรือของทั้งสองประเทศเข้ามาในฝั่นน้ำที่พิพากหรือขัดขวางการปฏิบัติงานของเรือเหล่านั้น พร้อมทั้งให้รัฐบาลไอซ์แลนด์อังกฤษและเยอรมันตะวันตก เจรจาหาข้อตกลงที่เป็นธรรมเกี่ยวกับสิทธิ การจับปลา เป็นที่น่าสังเกตว่าศาสูตริธรรมระหว่างประเทศไม่ได้ข้าค่าว่าการขยายเขตประมงของไอซ์แลนด์ไป 50 ไมล์นั้นขัดต่อหลักกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่

เขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัดไว้ในอนุสัญญาเจนัว ค.ศ. 1958 เพ่งปราภรขึ้นเป็นครั้งแรกในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งประเทศไทยไม่เห็นชอบในหลักการของเขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัด เพราะทำให้ไทยเสียพื้นที่ทางทะเลที่ชาวประมงไทย ซึ่งมีอยู่ถึงประมาณกว่า 150,000 คน ไม่สามารถทำการจับปลาได้ถึงรวม 300,000 ตารางกิโลเมตร และเหตุอพื้นที่ทำการประมงเพียง 1 ใน 10 ของพื้นที่จับปลาเดิม แต่ก็ไม่สามารถต่อต้านกับมติส่วนใหญ่ของที่ประชุมได้

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลได้ยอมรับหลักการ กีดขวางกับเขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัด แม้ว่าประเทศไทยยังคงต้องห้ามใช้เครื่องโนโลยสูง ในการประมงไม่เทินตัวในตอนแรก แต่ภายใต้ความกดดันของประเทศในโลกที่ 3 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศต้องพัฒนาหรือกำลังพัฒนา จึงเกิดข้อตกลง ประนีประนอม โดยที่ประชุมยอมรับหลักการกีดขวางกับทะเลเสนอแนะ ให้จัดตั้ง ความกว้างเพียง 12 ไมล์ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการยอมรับหลักการของเขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัด

เขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัดเป็นเขตที่อยู่ติดกับทางเดือน้ำเดดไปจนถึง ทางเดือน้ำมีความกว้างไม่เกิน 200 ไมล์ทะเล วัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความ กว้างของทะเลเดือน้ำเดด ถ้ารัฐกำหนดเขตทะเลเดือน้ำเดด 12 ไมล์ ก็ต้อง 188 ไมล์ต่อจากทางเดือน้ำเดด

เขตเศรษฐกิจซึ่งจำกัดมีสถานะทางกฎหมายของตนเอง ข้อ 86 ของ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 บัญญัติว่าสถานะ ทางกฎหมายของทะเลเดือน้ำเดดใช้บังคับกับส่วนของทะเลที่ไม่วร์มอยู่ในเขต เศรษฐกิจซึ่งจำกัด ทะเลเดือน้ำเดด ฝั่นน้ำหมุนกาด หรือฝั่นน้ำภายใน ในเขต เศรษฐกิจซึ่งจำกัด รัฐรายผู้มีสิทธิอธิปไตยในการแสวงหาประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติในทะเลเท่านั้น ไม่มีอำนาจอธิปไตยเหมือนในทะเลเดือน้ำเดด สิทธิอธิปไตยเป็นสิทธิเฉพาะ (Sovereign right) ในบางเรื่องบางสถานที่ที่ กฎหมายระหว่างประเทศรับรองซึ่งผิดกับอำนาจอธิปไตย ซึ่งรัฐมีอำนาจโดย สมบูรณ์ทุกเรื่องทุกสถานที่เว้นแต่กฎหมายระหว่างประเทศระบุห้ามไว้

การแปลงบทเคราะห์กิจจาระระหว่างรัฐ ก่อให้เกิดปัญหาเพราะบูรณาภรณ์และเคราะห์กิจจาระ เมื่อก่อนเป็นที่น่าเด้อหวัง อนุสัญญาข้อ 74(1) กำหนดว่า การแปลงบทเคราะห์กิจจาระระหว่างรัฐที่ชายฝั่งอยู่ประจำติดกัน หรืออยู่ตรงกันข้าม ให้เขียนสักเพียงกับการแปลงในลักษณะ ถือการท่าโภค การออกกองที่ดินคลองท้องกับกฎหมายระหว่างประเทศตามที่อ้างถึงในข้อ 38 ของธรรมบัญญัติธรรมราษฎรระหว่างประเทศ เพื่อบรรดุการแห่งปัญหาที่ติดรวมกันทางกฎหมายของบทเคราะห์กิจจาระ

ในเบตเคราะห์กิจจาระ รัฐมีสิทธิขอปี้โทษในการสำรวจและตรวจสอบประโภตน์การอนุรักษ์ และสักการที่พยากรณ์ธรรมชาติที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตบนพื้นน้ำ ดินดิน ห้องห้องและดินใต้ดิน และดินบนดิน และกิจกรรมอย่างใดที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจและตรวจสอบประโภตน์เพื่อจุดประสงค์ทางเคราะห์กิจ เช่น การผลิตพืชผักจากน้ำ กระแสน้ำ และลม รัฐขายสั่งมีสิทธิที่จะตรวจสอบประโภตน์จากที่พยากรณ์ธรรมชาติในเบตเคราะห์กิจจาระ นอกจานั้นยังมีอำนาจทางกฎหมายในการก่อตั้งและใช้ประโภตน์แก้ไขเพิ่ม ตั้งศักดิ์ตั้งและตั้งก่อตั้งในห้องห้อง เช่น สถานบุคคลเฉพาะน้ำมันดิน ปิลาราชที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า วิจัยวิทยาศาสตร์ทางห้องห้อง ศึกษา และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในห้องห้อง เกาะ จ้าวของหรือตั้งก่อตั้งในห้องห้องไม่ปิดสถานะภายนอก เป็นทางเลือกทางเดียวของคนเอง และไม่มีผลกระทบเที่ยวกับการกำหนดห้องห้องของเขตเคราะห์กิจจาระ หรือในลักษณะ

การใช้สิทธิและดำเนินการตามหน้าที่ของรัฐขายสั่งในเบตเคราะห์กิจจาระ รัฐขายสั่งจะต้องคำนึงถึงความสมควรถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่น ในเบตเคราะห์กิจจาระ รัฐขายสั่งมีสิทธิขอปี้โทษหนี้ตั้งอันเพียงให้ทางเคราะห์กิจจากห้องห้องในเบตคันน์ แต่เป็นสิทธิที่ไม่ได้ครอบไปทุกเรื่อง บิดกับในนานน้ำใจอื่น หรือในห้องห้องของเขต แต่ถ้ากระนั้นก็ต้องสิทธิของรัฐขายสั่ง ไม่ได้กษัตริย์ครอบคลุมกันไว้ ข้อ ๓๙ ของอนุสัญญาที่ไว้ว่า ในกรณีที่อนุสัญญาไม่ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับสิทธิหรืออำนาจทางกฎหมายของรัฐขายสั่ง หรือรัฐอื่น ในเบตเคราะห์กิจจาระ การณ์พิพาระระหว่างรัฐขายสั่งกับรัฐอื่น จะต้องมีการหารือออกกองที่นฐานของความยุติธรรม โดยพิจารณาถึงสภาพการณ์ที่

ถูกห้อง และสำนึกรู้สึกความสำราญของผลประโยชน์ที่คิดพากษ่องฝ่ายซ้าย ๆ และของผู้คนระหว่างประเทศในส่วนรวม

ติกธิรัชปีโภของรัฐชาติผู้ร่วมในเขตเศรษฐกิจอาเซียนที่สำราญ เช่น การซื้อขาย รัฐชาติผู้ร่วมมีอำนาจกำหนดปริมาณสัตห์นำ้าที่อนุญาตให้สูบได้ ที่งด นี้ เพื่อระรักษาสมดุลน้ำที่ต้องรักษากลางภาวะคงที่ของทรัพยากริมแม่น้ำ เศรษฐกิจอาเซียน โดยการวางแผนการที่เหมาะสมในการอนุรักษ์และดูแล การเพื่อป้องกันการครอบครองที่เกิดจากการซื้อขายสัตห์นำ้า เก็บกัก ก่อการ ปฏิปักษ์การซื้อกลับรัฐชาติผู้ร่วมมือกันของกรรมการระหว่างประเทศที่มีอำนาจ หนื้นฟื้นศักยภาพทั้งนี้เพื่อรักษาสันฐานสัตห์นำ้าให้อยู่ในสภาพภาวะคงที่ ของกำลังผลิตที่สูงสุดของทรัพยากริมแม่น้ำ โดยสำนึกรู้สึกความสำราญเป็นทาง เศรษฐกิจของรัฐชาติผู้ร่วมที่ต้องอาศัยเพื่อพัฒนาการซื้อขาย การซื้อขาย เป็น ศิรเดษของรัฐชาติผู้ร่วม

รัฐชาติผู้ร่วมจะกำหนดโดยสนับสนุนร่วมกัน การวางแผนของตนเอง สำ สนับสนุนร่วมกันในการแสวงหาประโยชน์ของตนสำหรับว่าด้านสัตห์นำ้าที่อนุญาต ให้สูบได้ ก็ให้อนุญาตให้รัฐอื่นเข้ามาทำการประเมินได้ โดยท่าความคงดังกัน แต่รัฐชาติผู้ร่วมก็มีสิทธิที่จะสำนึกรู้สึกเชิงซ้าย ๆ เช่น ความสำราญของสัตห์นำ้า ที่อยู่ในเขตเศรษฐกิจของประเทศไทยและผลประโยชน์ของชาติคุณ ผลประโยชน์ของ ประเทศไทยใช้สิ่ง และประเทศไทยที่มีสักข์และทางกฎหมายมีความสำคัญเพียงเบื้องต้น ความสำราญ ของการของรัฐที่กำลังพัฒนาในภูมิภาค และรัฐที่ประชาชัชน์เคยทำการประเมิน อย่างพอเพียงในเขตเศรษฐกิจอาเซียน เนื่องประณีตของรัฐอื่นที่ซื้อขายใน เศรษฐกิจอาเซียนต้องเคราะห์กันอย่างมีปัจจัยและระเบียบสืบ ฯ และ มาตรการอนุรักษ์สัตห์นำ้าของรัฐชาติผู้ร่วม มีสำนึกรู้สึกความสำราญของ ชาวน้ำที่เรียบง่าย หรือเครื่องมือการซื้อขายและมีสิทธิเรียกเก็บค่า ธรรมเนียม ทั้งมีอำนาจกำหนดค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระให้กับได้ ด้านน ที่ซื้อ และตุลูกาติให้ซื้อบรรเวททั้งเบ็ดการซื้อขาย การอนุญาตให้รัฐใช้สิ่ง หรือรัฐที่มีสักข์และทางกฎหมายมีความสำคัญเพียงเบื้องต้นในเขตเศรษฐกิจของตน รัฐชาติผู้ร่วมอาจไม่มีนัยสอนได้ ด้านการซื้อขายในเขตเศรษฐกิจอาเซียน มีความ สำราญอย่างมีมาตรฐานได้ ด้านการซื้อขายในเขตเศรษฐกิจของตน (ข้อ 71) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากร ให้กับและดูแลให้ความดีดีกับด้านที่ต้องห้ามก่อการซื้อขายในเขตเศรษฐกิจอาเซียน

อนุสัญญาอ้างให้เสรีภาพในการเดินเรือและการบินผ่าน การวางแผนและท่อใต้ทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเช่นเดียวกับเสรีภาพในทะเลหลวงแต่เรือและเครื่องบินจะต้องเคราพกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐชายฝั่งที่สองคล่องตัวอนุสัญญาและบทบัญญัติอื่นของกฎหมายระหว่างประเทศรัฐชายฝั่งไม่อาจจะจำกัดเสรีภาพในการเดินเรือ เว้นแต่ในกรณีที่กำหนดไว้ เช่น เพื่อการอนุรักษ์สัตว์น้ำและการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม

ในการใช้สิทธิอิสระเพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งอาจดำเนินมาตรการทุกอย่างรวมทั้งการขอขึ้นตรวจศัลย์ หยุดเรือ ยึดเรือและจับกุมลูกเรือดำเนินคดี แต่ทั้งนี้ความผิดฐานจะเมตกฎหมายและข้อบังคับในการจับปักจะไม่มีโทษจำคุก เว้นแต่ประเทศไทยที่เกี่ยวข้องจะคล่องเป็นอย่างอื่นประเทศไทยได้ประกาศพระบรมโองการกำหนดเขตเศรษฐกิจจำเพาะเมื่อวันที่ 23 ถุนภาพันธ์ 2524 ออกไป 200 ไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้สำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต และออกประกาศพระบรมราชโองการ เรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านอ่าวไทย ที่วันที่ประชุมกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย ลงวันที่ 16 ถุนภาพันธ์ 2531 และเขตเศรษฐกิจจำเพาะของไทย ทางด้านทะเลอันดามันลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2531 สมภพุโรป กิ่งประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทยยกออกเป็น 200 ไมล์ทะเลเช่นกัน เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1976

๖. เขตทะเลที่อยู่นอกเขตอันดับของรัฐ เขตทะเลที่อยู่นอกเขตอันดับของรัฐ คือทะเลหลวงซึ่งก่อนอนุสัญญากฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 พื้นที่นี้พื้นดินและดินใต้ผิวน้ำของท้องทะเลถืออยู่ภายใต้กฏเกณฑ์เดียวกัน แต่อนุสัญญาฉบับใหม่ได้กำหนดให้พื้นดินและดินใต้ผิวน้ำของท้องทะเลอยู่ภายใต้กฏเกณฑ์พิเศษ ส่วนกิจกรรมบนพื้นที่น้ำของทะเลหลวง ยังคงใช้หลักเกณฑ์ของทะเลหลวง

ทะเลหลวงเป็นทะเลที่ไม่อยู่ภายใต้อิสระของรัฐใด รัฐทุกรัฐไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือไร้ผืนก็มีสิทธิใช้ทะเลหลวงได้ มาตรา 1 ของอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 บัญญัติว่า คำว่า “ทะเลหลวง” หมายถึงส่วนทึ่งหมดของทะเล ซึ่งไม่รวมอยู่ในทะเลอาณาเขต หรือในฝั่งน้ำภายในของรัฐแต่ในอนุสัญญา ค.ศ. 1982 ได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำจำกัดความเดิม เพราะมีเขตเศรษฐกิจจำเพาะและน่านน้ำหมุนเวียนที่เป็นเขตทะเลเพิ่มขึ้น อนุสัญญาฉบับใหม่จึงบัญญัติในข้อ ๘๖ ว่า “ทะเลบัญญัติของหมวดนี้ (หมวด ๗) ใช้กับทุกส่วนของทะเลที่ไม่ใช่เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ทะเลอาณาเขตหรือน่านน้ำภายในของรัฐ ทั้งมิใช่น่านน้ำหมุนเวียน”

หลังจากเกิดกฤษฎีของพ่อไก่ที่เรียกว่าทักษิณนั้นก็มีการกล่าวว่าของมวลมนุษยชาติ (The Common Heritage of Mankind) ซึ่งต่อมาสัมภาษณ์ใหญ่ได้แสดงบุณกฤษฎีดังกล่าวในข้อมูลการประชุมหมายเหตุ 2749 (XXV) โดยประกาศว่ากันทั้งหมดจะห้องทະเพื่อรวมทั้งคืนให้บำเพ็ญภารกิจสำราญ เช่นเดียวกับ แต่ก็พยายามทั้งมวลในบริเวณดังกล่าวนี้เป็นภารกิจของมวลมนุษยชาติ อนุสัญญาฉบับใหม่ปัจจุบันถือให้เป็นคืนและคืนให้คืนของห้องทະเพื่อภารกิจให้กับภูมิศาสตร์พิเศษ แต่ก็จัดการบนบริเวณเดิมน้ำและห้องน้ำ อย่างไรก็ตามมนุษย์ทั้งสอง

ເຊື່ອກາພໃນການໄຫ້ທະເຫດຄວາມເປັນທີ່ຂອນກັນກົນມາເປັນເວລານາ
ອນຸສ້າງຢູ່ແຈ້ງວ່າ ຕ.ຕ. 1958 ບໍ່ມີຢູ່ໃຫ້ວ່າ ເຊື່ອກາພແຫ່ງທະເຫດຄວາມ 4 ປະກອບ
ໂດຍ ເຊື່ອກາພໃນການເຕີມເຮືອ ດາວໂຫຼນ ດາວວິກາຍ ແລະ ທ່ອໄຫ້ທະເຫດ ແລະ
ການປິນເນັນອທະເຫດຄວາມ ອຸນຸສ້າງຢູ່ອັນບັນໄຫມໄດ້ເຕີມເຮືອກາພໃໝ່ຢູ່ 2
ປະກອບ ໂດຍ ເຊື່ອກາພທີ່ຈະສ່ຽງເກະເທີຍ ແລະ ການດີຄົກຕົກໆທີ່ອ່ານທີ່ກົງຫມາຍ
ຮະຫວ່າງປະເທດອຸນຸກາດ ແລະ ເຊື່ອກາພເຖິງວ່າກັບການສ່ວຽນຫາງກົງຫາຄາສົກ

ในทะเบียนธงชัย มีอ่านว่า เนื่องเรื่องที่ซักถามของคนแพ้ผู้เสียหัว หรือ
รบชาติคือนี้ไม่สามารถขับถมหรือทราบด้านใด อนุสัญญาฯไว้ ค.ศ.1958 ให้
กำหนดชื่อยกเว้นกือ หากสงสัยว่าเรื่องนั้นกระทำการใจร้ายสืบหรือบรรยายหาด
หรือแม้ว่าจะซักถามต่างชาติ แต่เรื่องนั้นตามความเป็นจริงมีสัญชาติเดียวกัน
ก็ต้อง อนุสัญญาฉบับใหม่ได้เพิ่มเติมให้ยกเว้นเพิ่มอีกในเรื่องที่อาจเกี่ยวกับการ
ดำเนินการทางการเมืองที่บังคับประมวลกฎหมายหรือโกรกค์ จากเรื่องหรือกิจกรรมในทะเบียนธง
ซึ่งเป็นการละเมิดหรือบังคับประมวลกฎหมาย แต่เรื่องที่ไม่สัญชาติ

ກົມຄົມແດນຕົມໃຫ້ຄົວຄົມໃນກອງທະເລອດ

ก่อนอนุสัญญาฉบับใหม่ ศัลต์กินและกินได้ด้วยตัวเองท้องทะเลเป็นส่วนหนึ่งของทะเลหลวงไม่มีรัฐให้อ้างอธิปไตยหรือเข้าครอบครองได้ ทุกสัญญาเรื่องภาพที่จะแสวงหาประਯานมาจากทรัพยากรธรรมชาติของท้องทะเลด้วย ด้วยมาตว่าชาติหนึ่งจะพยายามได้ถอนรับฟังการของหาร์โค ที่ต้องว่าบดกท้องทะเลเป็นและทรัพยากรธรรมชาติในเบื้องหลังกล่าว เป็นมารคกร่วมของมาตรฐานมุชชูชาติ

หลักการสังกส่าวมความหมายว่ารัฐหนึ่งรัฐใดไม่สามารถอ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของ
เหนือส่วนหนึ่งส่วนใดของท้องทะเลและน้ำพื้นที่ทางใต้ของรัฐนั้นได้ แต่ต้องมีความตกลงกับรัฐอื่นๆ ที่ต้องมีการดำเนินการในท้องทะเลและน้ำพื้นที่ดังกล่าว ให้ระบบที่ต้องมีการดำเนินการร่วมกันของทุก
รัฐ ต้องมีการแบ่งผลประโยชน์ที่จะได้รับจากท้องทะเลและน้ำพื้นที่ดังกล่าวให้ต่อไปในทางสันติ
กิจกรรมที่ดำเนินการจะต้องจำกัดเพียงการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจ
หรือการวิจัยวิทยาศาสตร์ การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ส่องไม่หมุดไปใน
ช่วงฤดูฝนเท่านั้น

ขอบเขตท้องทะเลลึก

ข้อ 1 ของอนุสัญญา ก.ศ. 1982 บัญญัติว่าบัวเรอโนฟ์นั้นที่หมายถึงพื้นดิน
ท้องทะเลและที่ดินห้าสมุทรและคืนให้ผู้ดินที่อยู่นอกเขตอันนาของรัฐ
เขตท้องทะเลที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐได้แก่พื้นดินใต้ท้องทะเลอันนาเขต เขต
เศรษฐกิจจำเพาะและให้ล่าทวีป จะนั้น ท้องทะเลลึกจะอยู่ท่าก้าวให้ล่าทวีป
รัฐทุกรัฐจะแบ่งต่อองค์การฟื้นฟูทะเลระหว่างประเทศ (the International Seabed
Authority) ดังขอบเขตให้ล่าทวีปป้องกัน ถ้าให้ล่าทวีปเกิน 200 ไมล์ คณะกรรมการ
จะการกำหนดเขตให้ล่าทวีปจะให้คำแนะนำแก่รัฐชาติซึ่งเกี่ยวกับขอบเขต
ของให้ล่าทวีป ถ้ารัฐชาติซึ่งปฏิบัติตามจะมีผลบังคับใช้อย่างเด็ดขาดซึ่งอาจ
นำไปสู่การต่อรัฐอื่นหรือต่อองค์การฟื้นฟูทะเลระหว่างประเทศ

การจัดตั้งระบบเขตท้องทะเลลึกให้เพื่อการสำรวจพื้นดินท้องทะเล
และชุดที่น้ำทรัพยากรธรรมชาติซึ่งอาจ แม่ชีต่างๆ เช่น แมงกานิสในคุณ แม่
นิเก็ต หอยแครง พอสฟอร์ต และ ฯลฯ ส่วนที่น้ำทรัพยากร่มีชีวิตนั้นไม่ได้ก่อสร้าง
ให้ เพราะอุปสรรคเกี่ยวกับความถูกอิ่มมากของห้องน้ำ การจัดตั้งระบบดัง
กล่าวจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสถานะภาพของห้องน้ำที่อยู่เหนือและอย่าง
เหนือพื้นน้ำรวมทั้งสิทธิ์ของรัฐชาติซึ่ง ส่วนใหญ่ก้าวในการเดินเรือ และการ
วิจัยวิทยาศาสตร์ในทะเลและล่วงผ่านมือผู้เช่นเดิม ซึ่งบางครั้งอาจจะกระทบกระเทือน
กับการแสวงหาประโยชน์จากท้องทะเลลึก เพื่อการแสวงหาประโยชน์อาจ
จะต้องสร้างตึ้งก่อสร้าง ซึ่งก่อให้เกิดความไม่สงบใน การเดินเรือได้

กิจกรรมในท้องทะเลลึกจะต้องการท่าเพื่อผลประโยชน์ของมนุษย์
ชาติ โดยส่วนรวมและต้องการนี้มีผลประโยชน์และความเข้าเป็นของประเทศไทย
ที่กำลังพัฒนาด้วย

การนำทรัพยากรัฐมนตรีในห้องทะเบียนใช้ประโยชน์อย่างไรให้การดำเนินการขององค์กรระหว่างประเทศ เนี่ยกว่า องค์กรพันธะระหว่างประเทศ มีหน้าที่บริหารห้องทะเบียนโดยออกกฎหมาย และควบคุมการดำเนินงานในเขต และแจกจ่ายผลประโยชน์ที่ได้รับให้แก่รัฐต่างๆ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์และความเจ้าเป็นของรัฐที่กำลังพัฒนา และประชาชานที่ยังไม่ได้รับเอกสารโดยสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังอาจดำเนินการวิชาทางวิทยาศาสตร์ทางทะเบียนรัฐบาลและภารกิจ แต่ที่พิเศษกว่านั้น อาจเข้าทำสัญญาเพื่อความมุ่งประสงค์นั้น ดำเนินมาตรการทางเทคโนโลยีและความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และด้วยทดสอบความรู้แก่รัฐที่กำลังพัฒนาด้วยเพื่อให้รัฐภาคีทึ่งปวงได้รับประโยชน์จากความรู้นั้น และดำเนินมาตรการที่เจ้าเป็นในการป้องกันภัยภาวะ

การแสวงหาประโยชน์ในเขต องค์กรอาจจะเป็นผู้ลงทุนในการชุดทรัพยากรูปแบบส่วนและเจ้าหน้าที่ของในรัฐบาลธุรกิจ (The Enterprise) ซึ่งเป็นองค์กรย่อยขององค์กรอุตสาหกรรมในความคุ้มของคณะกรรมการ หรือให้รัฐหรือเอกชนบริษัทเอกชนของรัฐที่เป็นภาคีอนุสัญญา มีสิทธิในการดำเนินการขุดกันทรัพยากรในรัฐการขอสัมปทานจากองค์การ หรือในรัฐการแบบรายได้ให้แก่องค์การ

องค์กรพันธะระหว่างประเทศมีสภาพบุคคลระหว่างประเทศ ประกอบด้วยรัฐที่เป็นภาคีตน มีสิทธิ์ที่จะมีหน้าที่ทำการตั้งอยู่ที่ใดก็ได้ องค์กรที่สำคัญขององค์การได้แก่ สมัชชา คณะกรรมการและสำนักงานเลขานุการ

สมัชชาประจำรอบตัวอยู่แทน 1 คนของรัฐภาคีทุกรัฐ และอาจจะมีผู้ช่วยหรือที่ปรึกษา สมัชชาเป็นองค์กรสูงสุดขององค์การ มีหน้าที่กำหนดนโยบายทั่วไปขององค์การ เป็นผู้เดิมก่อคณะกรรมการและเลขานุการของสำนักงานเลขานุการ

คณะกรรมการเป็นฝ่ายบริหารขององค์การ องค์ประกอบของคณะกรรมการเป็นที่ออกเป็นกันมากในที่ประชุมกฎหมายและ ประเทศส่วนอุตสาหกรรม ท่องการได้สิทธิ์พิเศษ เพราะถือว่าตนเป็นผู้จัดทำทุนทรัพย์ และเทคโนโลยีและก่อตุ้นประเทศไทย ซึ่งเป็นตัวแทนของประเทศไทยกำลังพัฒนาหรือต้องพัฒนา ที่มีสิ้นในหลักการให้ทุกประเทศมีผู้แทนอยู่ในคณะกรรมการโดยทั่วถึงทุกภาคเช่นเดียวกัน ในที่สุดจึงได้ลงคะแนนให้คณะกรรมการประกอบตัวแทนที่ 36 คน เมื่อ

โดยสมมัชชา 18 คน โดยแบ่งจากเบตงมีศาสตร์อย่างเท็จธรรม เช่น อาพาริกา ชาตินอเมริกัน อาเซี่ยน ถ้าไปปะรังวันออก ถ้าไปปะรังวันตก โดยอยู่ต่างประเทศ 1 คน และราชวงศ์อื่น ๆ ส่วนอีก 18 คนที่เหลือเป็นโดยอาสาสมัคเกอนซ์ทั้งนี้

4 คน เป็นจากประเทศที่บราโภคหรือน้ำเข้าทัวร์พยากรณ์ฯ พวกนี้ เป็นกว่า 2% ของชาวบราโภค

หรือน้ำเข้าของโลก และอย่างน้อยต้องเป็นประเทศในถ้าไปปะรังวันออก 1 คน รวมทั้งรัฐสูงบริโภคที่ใหญ่ที่สุด (ข้อ 161)

4 คน เป็นจาก 8 ประเทศภาคที่ได้ทำการลงทุนจำนวนมากในการดำเนินการในเขตโดยรัฐภาคที่ทำการลงทุนโดยตรงหรือโดยเอกสารสัญญาด้วยรัฐนั้น และอย่างน้อยต้องมีประเทศในถ้าไปปะรังวันออก 1 คน

4 คน เป็นจากประเทศผู้ส่งออกน้ำเข้ากับที่มีอยู่ในเขตและต้องมีประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างน้อย 2 คน ซึ่งการตั้งของน้ำเข้าก่อให้ความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศ

6 คน จากประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งมีผลประโยชน์ดีเด่น น้ำ พลเมืองมาก รัฐใช้ดึง หรือมีสักษณะทางภูมิศาสตร์ที่เสื่อมเปรี้ยว รัฐที่อยู่ในฯ พวกรัฐที่ไม่เข้ารายใหญ่ของแร่ชนิดเดียวกับที่มีอยู่ในเขต รัฐที่เป็นผู้ผลิตแร่ดังกล่าว และรัฐต้องพัฒนา

สำนักงานเลขานุการขององค์การประจำกองตัวยเลขาธิการ และเจ้าหน้าที่ขององค์การ เลขานุการได้รับเดือนโดยสมมัชชาจากผู้สมัคร ซึ่งเสนอโดยคณะกรรมการรัฐบาลเวลา 4 ปี และอาจได้รับเดือนใหม่ได้ในกรณีเกิดข้อพิพาทในการตัดความหรือปัจจัยให้อนุสัญญา ข้อ 279 กำหนดให้รัฐผู้พำนกถ่อง กันโดยส่วนตัว ตามมาตรา 2 (3) ของกฎหมายประชาธิรัฐและแนวทาง ข้อดังต่อไปนี้ที่กำหนดในมาตรา 99 (1) ของกฎหมายประชาธิรัฐ คือ การ เจรจา การไกล่เกลี่ย ให้ส่วน ประนีประนอมอนุญาติคุณลักษณะ หรืออักษรให้ สาธารณะห่วงประมาณการ หรือค่าตอบแทนห่วงประมาณการ หรือค่าตอบแทนที่ต้องการให้ หรือค่าตอบแทนที่ต้องการให้ หรือค่าตอบแทนที่ต้องการให้ ที่ดังที่เป็นสิ่งที่

อนุสัญญาฉบับนี้ แม้จะมีประเทศร่วมลงนามเป็นจำนวนมาก แต่ ประเทศมหาอำนาจ เช่น สหรัฐอเมริกา และประเทศอื่น ๆ อีกจำนวนมาก ไม่ ได้ร่วมลงนามด้วย แม้ว่าจะเป็นประเทศจำนวนน้อย แต่เป็นประเทศที่มี อิทธิพลทางเศรษฐกิจ จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาถูกยกในอนาคต

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 จะผล บังคับเมื่อครบเวลา 1 ปี ภายหลังจากประเทศต่าง ๆ 60 ประเทศให้สัตยาบัน ประเทศไทยแม้จะได้ร่วมลงนามด้วย แต่ปัจจุบันยังไม่ได้ให้สัตยาบันในวันที่ 16 พฤศจิกายน 2536 ได้มีประเทศต่าง ๆ ให้สัตยาบันหรือภาคยาอนุวัติครบ 60 รายแล้ว ตั้งแต่นั้นอนุสัญญาจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2537 จนถึงปี พ.ศ. 2538 ที่ประเทศไทย ฯ เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว 81 ประเทศ

อ่าว (Bay)

อ่าวเป็นส่วนหนึ่งของน่านน้ำภายในอนุสัญญาเจนัว ค.ศ. 1958 ข้อ 7 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ข้อ 10 (2) ได้ ให้คำจำกัดความของอ่าวว่า อ่าวคือส่วนเว้าที่เห็นได้ชัดชึ่งส่วนที่เว้าเข้ามา ได้ สัดส่วนกับความกว้างของปากอ่าวจนทำให้มีน่านน้ำที่ส่องรอบด้วยแม่น้ำ และมีได้ประกอบเป็นแต่เพียงความโคลงของฝั่งทะเล อย่างไรก็ตี มิให้ส่วนเว้า เป็นอ่าวเว้นแต่เนื้อที่ของส่วนเว้านั้นจะกว้างกว่าพื้นที่ครึ่งวงกลม ซึ่งมีเส้นผ่า ศูนย์กลางเป็นเส้นที่ลากพาดปากทางเข้าของส่วนเว้านั้น

ในการวัดพื้นที่ของอ่าว พื้นที่ของส่วนเว้าได้แก่ พื้นที่ซึ่งอยู่ระหว่าง แนวน้ำลดรุ่บฝั่งของส่วนเว้าและเส้นซึ่งเชื่อมแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตาม ธรรมชาติของส่วนเว้านั้น ในกรณีที่ส่วนเว้ามีปากทางเข้ามากกว่าแห่งหนึ่ง เนื่องจากมีเกาะอยู่ให้ลากกรุปเครื่องวงกลมบนเส้นซึ่งอาจเท่ากับผลรวมของความ ยาวของเส้นที่ลากพาดปากทางเข้าต่าง ๆ นั้น ภาระภัยในส่วนเว้าให้ถือเสมอ เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่น้ำของส่วนเว้า

ถ้าจะระบุห่างระหว่างแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตามธรรมชาติของอ่าว ไม่เกิน 24 ไมล์ อาจลากเส้นปีกระหว่างแนวน้ำลดทั้งสองนี้ได้ และน่านน้ำที่ถูก ปิดกั้นอยู่ภัยในเส้นนี้ให้ถือว่าเป็นน่านน้ำภัยใน

ในกรณีที่ระบุห่างระหว่างแนวน้ำลดของจุดทางเข้าตามธรรมชาติ ของอ่าวเกินกว่า 24 ไมล์ ให้ลากเส้นฐานครึ่งวง 24 ไมล์ภัยในอ่าวในท่านอน ที่จะปิดกั้นพื้นที่น้ำอย่างมากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้ ด้วยเส้นที่มีความยาวเช่นนั้น

หลักดังกล่าวไม่ใช้บังคับแก่อ่าวประวัติศาสตร์ (Historic Bays) อ่าวประวัติศาสตร์ หมายถึงอ่าวที่ถือสมอันดินแคนของรัฐ มีสภาพทางกฎหมายเหมือนกันน้ำภายในซึ่งรัฐมีสิทธิห้ามการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติได้โดยสิทธิของรัฐชายฝั่งเห็นอ่าวได้รับการจับรองและยินยอมจากรัฐอื่นมาแต่ในรายกาล แต่อ่าวนั้นต้องไม่เป็นทางเดินเรือสำคัญ อ่าวประวัติศาสตร์ ได้แก่อ่าวไทยซึ่งมีความกว้างประมาณ 50 ไมล์ทะเล โดยลักษณะเด่นตรงปิดปากอ่าวทำให้หันหน้าในอ่าวประวัติศาสตร์กลอยเป็นน่านน้ำภายในของไทย ซึ่งรัฐบาลได้ประกาศ เมื่อ 22 กันยายน 2502 ย่า Shesapeake อ่าว Conception อ่าว Fonseca อ่าว Granville และอ่าว Hudson

เกาะ

เกี่ยวกับเกาะหรือพื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยทะเลและอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ข้อ 10 และอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ข้อ 121 ค.ศ. 1982 ได้ให้คำจำกัดความว่า เกาะหมายถึงพื้นดินที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติต้องรอบด้วยน้ำและอยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำขึ้น เกาะมีทะเบียนเขตและไม่ล้ำกว่าปีกของตนเอง สำหรับโดยทั่วไป ซึ่งโดยสภาพแล้วไม่สามารถเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์หรือยังคงพำนกษาไว้ได้ ไม่สามารถมีเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือใกล้ทวีปได้ การวัดทะเลและอาณาเขตของเกาะที่เป็นไปตามหลักการดังนี้

1. พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด ได้แก่พื้นดินที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติซึ่งต้องรอบด้วยน้ำและอยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลด แต่จะอยู่ใต้ระดับน้ำขณะน้ำขึ้น ในการนับที่พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลดต้องหมดทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนตั้งอยู่ในระยะห่างจากผืนแผ่นดินหรือเกาะไม่เกินความกว้างของทะเลและอาณาเขต แนวน้ำลดของพื้นที่ที่ เช่นว่านั้น อาจใช้เป็นเส้นฐานสำหรับวัดความกว้างของทะเลและอาณาเขตได้

2. ในกรณีที่พื้นที่ที่อยู่เหนือระดับน้ำขณะน้ำลดทั้งหมด ตั้งอยู่ในระยะห่างจากผืนแผ่นดินหรือเกาะเกินกว่าความกว้างของทะเลและอาณาเขต พื้นที่นั้นย่อมไม่มีทะเบียนเขตของตนเอง

ด้านเกาะถูกส้อมรอบด้วยน้ำในขณะที่น้ำขึ้นเท่านั้น แต่น้ำไม่ส้อมรอบในขณะน้ำลด เกาะนั้นก็ไม่ใช้เกาะตามเจตนาหมายของกฎหมาย เช่น ขณะน้ำลดมีพื้นที่ติดกับผื้นดินได้

เขตต่อเนื่อง (Contiguous Zone)¹

¹ M. Bourquin Les Baies Historiques Neuchâtel 1952 p. 37

² G. Gidel La mer territoriale et la zone continue Recueil Des cours 1934 p. 241-273

เขตต่อเนื่องเกิดจากความรู้สึกของรัฐที่เห็นว่าอำนาจของรัฐในด้านการศุลกากรเพื่อป้องกันการลักลอบนำเข้าสินค้า หนี้ภาษี การเข้าเมือง โดยผิดกฎหมาย การค้ายา และการสาธารณสุข จำกัดอยู่แต่เพียงภายในประเทศเดียวของตน ไม่เพียงพอที่จะป้องกันการละเมิด กฎหมายซึ่งพยายามขยายเขตอำนาจของตนออกไปอีกซึ่งอนุสัญญาเจนิวา ว่าด้วยประเทศและอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ได้ยอมรับว่าสิทธิของรัฐในเขตต่อเนื่องโดยไม่ได้ให้คำจำกัดความแต่อย่างใด

เขตต่อเนื่องหมายถึง ส่วนของประเทศไทยซึ่งอยู่ด้วยด้วยกันเดียวกัน ตามอาณาเขตจนถึงระยะหนึ่งซึ่งรัฐสามารถใช้อำนาจบางอย่าง เช่น เพื่อป้องกันการละเมิดในด้านการสาธารณสุข การเข้าเมืองและศุลกากร อนุสัญญาเจนิวา ค.ศ. 1958 ได้ยอมรับว่าสิทธิของรัฐในเขตต่อเนื่องโดยไม่ได้ให้คำจำกัดความแต่อย่างใด

เขตต่อเนื่องแยกต่างหากทางอาณาเขต 2 ประการ คือ

1. เขตต่อเนื่องเป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทย แต่ทางอาณาเขตเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนของรัฐ

2. เขตต่อเนื่องนั้น รัฐจะใช้อำนาจบางอย่างได้เท่านั้น โดยไม่มีอำนาจอย่างสมบูรณ์ แต่ในทางอาณาเขต รัฐมีอำนาจอย่างเป็นพิเศษเพื่อว่าเป็นดินแดนของรัฐ

เหตุผลในการกำหนดเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง ก็เพื่อผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งในทางเศรษฐกิจและศุลกากร เขตต่อเนื่องทำให้รัฐชายฝั่งสามารถตรวจสอบเรื่องต่างประเทศที่เข้ามาในบริเวณเขตต่อเนื่องได้ ซึ่งถ้าไม่มีเขตตั้งกล่าว รัฐก็ไม่สามารถใช้อำนาจอย่างใดได้ เพราะเป็นทางเดียว

ในประวัติศาสตร์ ในปี ค.ศ. 1718 อังกฤษได้เคยออกกฎหมาย hoverling Acts ให้สิทธิที่จะจับยึดเรือสินค้า ที่ส่งสัมภาระหลบหนีภาษีศุลกากร ในเขตต่อเนื่อง และในปี ค.ศ. 1826 ได้ให้สิทธิในการตรวจค้นเรือซึ่งอยู่ภายในระยะ 12 ไมล์จากฝั่ง การกระทำของอังกฤษได้รับการคัดค้านจากประเทศต่าง ๆ กฎหมายฉบับตั้งกล่าวซึ่งถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1876 อังกฤษจึงยอมให้อำนาจในระยะเพียง 3 ไมล์ทะเล ซึ่งเป็นระยะเท่ากับความกว้างทางอาณาเขตเช่นเดิม

สำหรับสหราชอาณาจักรได้ออกกฎหมายยึดหลักเช่นเดียวกับกฎหมายของอังกฤษ โดยในปี ค.ศ. 1922 ได้ออกกฎหมายลงโทษเรื่องต่างประเทศ ซึ่งละเมิดกฎหมายศุลกากรของสหราชอาณาจักร ภายในระยะ 3-12 ไมล์จากฝั่งโดยกฎหมายตั้งกล่าวให้สิทธิแก่หนังงานศุลกากรตรวจสินค้าของเรือต่างประเทศในระยะ

ตั้งกล่าวได้ และในระหว่างปี ค.ศ. 1924-1928 สหราชอาณาจักรกับประเทศไทยต่าง ๆ เช่น อังกฤษ เยอรมัน ช็อตแลนด์ อิสราเอล ฝรั่งเศส และ สเปน เรียกว่า Liquor treaties¹ อนุญาตให้เรือสหราชอาณาจักรนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในท่าช่องสหราชอาณาจักรได้ตั้งแต่ปี 1791 ในระหว่างห้าจากฝ่ายที่เรือที่จะเดินทางกลับมาอย่างการค้าสุราจะต้องได้ภาระใน 1 ชั่วโมง แต่จะเกิน 12 ไมล์ไม่ได้ ห้ามน้ำที่ป้องกันการค้าสุรา ซึ่งในขณะนั้นกฎหมายสหราชอาณาจักรต้องห้ามการค้าสุรา แต่เนื่องด้วยมีเรือบรรทุกสุราไปจอดท่าจากฝั่ง 3 ไมล์ทะเล ซึ่งอยู่นอกเขตและบรรทุกสุราเข้ามาขายในเมือง สหราชอาณาจักรต้องกระทำการเดินทางกลับประเทศต่าง ๆ และกำหนดเขตต่อเนื่องเพื่อสามารถที่จะปราบปรามการค้าสุราได้ ในฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1791 และ 1817 ได้มีกฎหมายกำหนดเขตควบคุมด้านภาษีศุลกากร "ซึ่งกำหนดระยะเวลาห้าจากฝั่ง 20 ไมล์ และให้อำนาจเจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจค้น เรือต่างประเทศในระยะดังกล่าวได้"

เขตต่อเนื่องที่อ่าวเป็นส่วนหนึ่งของทะเลหลวง ซึ่งรัฐมีอำนาจจ้างบังอย่างที่จำกัด จะนั้นเสริมภาพในการเดินเรือในเขตต่อเนื่อง จะต้องไม่ถูกกรอบกวน เพื่อการกระทำของรัฐ อนุสัญญาเกี่ยวกับเขตต่อเนื่อง ค.ศ. 1958 ข้อ 24 ระบุว่ารัฐชายฝั่งจะขยายเขตต่อเนื่องเกินกว่า 12 ไมล์นับจากเส้นฐาน ซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขตไม่ได้ในการณ์ที่รัฐขยายความกว้างของทะเลและอาณาเขตออกไปเป็น 12 ไมล์ตามอนุสัญญานี้ก็เท่ากับไม่มีเขตต่อเนื่องในกรณีที่ผ่านทะเลของรัฐ 2 รัฐอยู่ตรงข้ามหรือประชิดกัน ถ้าไม่มีความตกลงระหว่างกันเป็นอย่างอื่น รัฐใดรัฐหนึ่งของทั้งสองรัฐไม่มีสิทธิที่จะขยายเขตต่อเนื่องของตนโดยเส้นน้ำระยะซึ่งจุดทุกจุดบนเส้นนั้นมีระยะห่างเท่ากัน จากอุดหนักที่ใกล้ที่สุดบนเส้นฐาน ซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขตของรัฐทั้งสอง อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 33 ได้ขยายเขตต่อเนื่องไปถึง 24 ไมล์ทะเลโดยระบุว่าเขตต่อเนื่องมีอักษรไทยเกินกว่า 24 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างของทะเลและอาณาเขต ถ้าความกว้างของทะเลและอาณาเขตเป็น 12 ไมล์ทะเล เขตต่อเนื่องที่ขยายไปอย่างมากถึง 12 ไมล์ นอกจากนั้นอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับ ยังกำหนดวัดดูประسنศ์ของการใช้อำนาจของรัฐชายฝั่งอนุสัญญาเจ้า ค.ศ. 1958 ข้อ 24 และข้อ 33 อนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กล่าวว่าในเขตทะเลหลวง ซึ่งต่อเนื่องกับทะเลและอาณาเขตของรัฐชายฝั่งอาจดำเนินการควบคุมความที่เข้าเป็นพื้น

¹ G. Gidel, La mer territoriale et la zone contiguë Paris 1934 p. 434

- ก. ป้องกันการละเมิดข้อบังคับเกี่ยวกับการศุลกากร รัฐภูมิ ฯ การเข้าเมืองหรือการอนามัยภายในอาณาเขต หรือทะเบียนอาณาเขตของตน
 ข. ลงโทษการละเมิดข้อบังคับข้างต้นซึ่งได้กระทำการในอาณาเขต หรือทะเบียนอาณาเขตของตน

แต่ปัจจุบันเขตต่อเนื่องเป็นส่วนหนึ่งของเขตเศรษฐกิจอาเพาะรัฐบาล ผู้ซึ่งอาจออกกฎหมายคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต และเกี่ยวกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การสร้าง gelege เที่ยม การสำรวจวิจัย วิทยาศาสตร์ทางทะเลและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การออกกฎหมายข้อบังคับตั้งกล่าวอย่างกระกระเทือนต่อเสรีภาพในการเดินเรือในเขตต่อเนื่องของรัฐอื่นได้ซึ่งรัฐบาลผู้ดูแลต้องคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐอื่นด้วย

ไฮส์ทวีป (Continental Shelf)

ไฮส์ทวีปคือพื้นที่สำคัญของการค้าซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่ห่างไกล จนถึงความต้องการที่จะตัดต่อให้สั้นนั้นจะทำให้บุนเดส์ส์ฟอร์มไปสู่ท้องทะเล ภูมิประเทศระหว่างประเทศ ให้ก่อสร้างที่สูงกว่าในไฮส์ทวีปเมื่อไม่นานมานี้เอง ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทำให้สามารถหาประไชรชน์จากทรัพยากรธรรมชาติจากพื้นที่นี้และต้นให้คุณภาพในทะเล โดยเฉพาะการตรวจสอบน้ำมันดิบและแก๊สธรรมชาติในทะเล ซึ่งเพิ่งถูกยกตั้งขึ้นโดยคณะกรรมการโลกครั้งที่ 2 บุคคลในนานาชาติได้มีการค้านวนกันกว่า 26% ของบริษัทที่ต้องการใช้ในทะเล และขณะนี้ 20% ของน้ำมันดิบและ 10% ของแก๊สธรรมชาติได้ถูกขุดให้จากบริเวณไฮส์ทวีป ซึ่งได้มีการกำหนดตั้งแต่ต้นมาทางกฎหมายที่จะให้รัฐบาลผู้ดูแลมีสิทธิเห็นด้วยในไฮส์ทวีปในการตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติ⁽¹⁾ ในระยะแรกรัฐต่าง ๆ นักจะอ้างว่าตนมีสิทธิในการขุดหาทรัพยากรธรรมชาติเห็นด้วยในไฮส์ทวีปโดยการประกากแต่ฝ่ายเดียว เพราะถือว่าไฮส์ทวีปเป็นการขยายโดยธรรมชาติของพื้นที่และของรัฐบาลผู้ดูแล เช่น ประเทศไทยของประธานาธิบดีทักษิณ ของสหราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 28 กันยายน 1945 ยังคงต่อและประทับใจในที่ที่ต้องการที่จะดำเนินการตามกฎหมาย ด้วย แต่ก็ยอมรับสัญญาระหว่างรัฐที่ก่อตัวกันในไฮส์ทวีป เช่น สนธิสัญญาระหว่างสหภาพกับเวนเซียเอลล่า ในปี ค.ศ. 1942 เกี่ยวกับการกันหน้ามันดิบระหว่างเวนเซียเอลล่า และภาคบรินเดสี การประกากแต่ฝ่ายเดียวของรัฐก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างรัฐต่าง ๆ ที่มีผลประไชรชน์ซึ่งได้มีการประชุมระหว่างประเทศและตั้งแต่ต้นถูกมองว่าการท่ามกลางสัญญาเงินไว ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับไฮส์

⁽¹⁾O. Scelle. Plateau continental et D.I. in Rev. D.I.P. 1955 p. 5

ทวีป ประการใช้เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 1984 แต่ประเทศเยอรมันไม่ยอมให้สักขยาบัน

ข้อ 1 ของอนุสัญญาฯ เนื้อหาว่าด้วยไทยทวีป ค.ศ. 1958 ได้ให้คำว่าด้วยความของไทยทวีป ไม่ส่งทวีปไปใช้ยังอีกต่อไป

ก. ที่นัดเดินทางเดส และเดินให้คำศินของบริเวณให้เหมาะสมที่ประเทศ กับชายฝั่ง แต่อยู่ภายนอกบริเวณทะเลอาณาเขตจนถึงความกว้าง 200 เมตร หรือเกินขึ้นมาจากรั้วหน้าที่สูงความสูงของผู้คนน้ำหนักติดตัวน้ำหนักตัวนั้นได้

ก. ที่นัดเดินทางเดสและเดินให้คำศินของบริเวณให้เหมาะสมเช่นเดียว กันที่ประเทศกับชายฝั่งของทะเล

สำหรับพื้นที่นัดเดินทางเดสและเดินให้คำศินของทะเลเดือนเดียวกัน ไม่ต้องร่วมในไทยทวีป โดยรัฐบาลมีอำนาจออกเป็นกฎหมายบูรณาภรณ์เพื่อระงับในทะเลเดือนเดียวกัน

ในระหว่างการประชุมอนุสัญญาฯ เนื้อหาว่าด้วยไทยทวีป ค.ศ. 1958 ประเทศที่ได้เข้าร่วมประชุมได้ศึกษาด้านเรื่องค่าใช้จ่ายความที่ไม่กระซิ่งของไทยทวีปเป็นไปตามความต้องการของอนุสัญญาให้รัฐบาลฝั่งนี้มีอำนาจแห่งอำนาจประโยชน์ จากทรัพยากรธรรมชาติ แม้ว่าความต้องการจะเกิน 200 เมตรก็ตาม สำหรับการออก หมายประโยชน์ให้ห้ามให้ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้เปรียบกว่าประเทศอื่น เพื่อระดับมาตรฐานและสวัสดิภาพประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในทะเล ที่เกินกว่า 200 เมตร ได้แต่ผู้เดียว

ลักษณะของรัฐบาลฝั่งหน้าอีหร่านทวีป

ข้อ 2 ของอนุสัญญาฯ เนื้อหา ค.ศ. 1958 ว่าด้วยไทยทวีปและอนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 77 ระบุว่า รัฐบาลฝั่งนี้มีสิทธิ ออกเป็นกฎหมายให้ห้ามให้ประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสำรวจไทยทวีปและการ แสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของไทยทวีป แต่สิทธิออกเป็นกฎหมายดังกล่าว ผิดกับสิทธิออกเป็นกฎหมายของรัฐบาลฝั่งนี้ดินแดนของตนเพื่อรักษาสิ่งที่สิทธิออกเป็นกฎหมาย จำกัดโดยมีเงื่อนไขเพียงมุ่งประสงค์ที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติของไทยทวีปเท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตาม รัฐบาลฝั่งนี้จะเป็นผู้ ที่จารณาเองว่าการกระทำของตนเป็นการสำรวจและแสวงประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติหรือไม่ สิทธิในอำนาจของอนุสัญญาให้ห้ามให้ประเทศเป็นสิทธิ จำกัด โดยแม้ว่ารัฐบาลฝั่งนี้ไม่สำรวจไทยทวีปหรือแสวงประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติของไทยทวีป รัฐบาลฝั่งนี้จะเข้าดำเนินกิจกรรมเหล่านั้นหรือ เรียกร้องสิทธิในไทยทวีป โดยมิได้รับความยินยอมอย่างชัดแจ้งจากรัฐบาลฝั่งนี้ได้

สิทธิ์ดังกล่าวมีได้ขึ้นอยู่กับการครอบครองหรือการออกประกาศได้

เนื่องจากสิทธิ์ของรัฐชาติซึ่งจำกัดโดยเพียงพื้นดินท้องที่และดินใต้ผืนดินเท่านั้น ฉะนั้น รัฐชาติซึ่งไม่มีสิทธิ์ที่จะขัดขวางเรื่องภาพใน การเดินเรือ ของทุกชาติในบริเวณใกล้ทวีปหรือในการบินในท้องอากาศเหนือน้ำใกล้ทวีป ข้อ 5 ของอนุสัญญาเจนีวา และข้อ 78 อนุสัญญาสหประชาชาติกล่าวว่า การสำรวจใกล้ทวีปและการตรวจสอบประโภชน์จากทรัพยากรจากใกล้ทวีปต้องไม่ยั่งผล อันเป็นการแทรกแซงโดยไม่มีเหตุผลสมควรต่อการเดินเรือ การประมงหรือ การอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหรืออันเป็นผลให้เป็นการแทรกแซงต่อการ วิจัยทางสมุนไพรศาสตร์ หลักมูล หรือทางวิทยาศาสตร์อื่น ๆ ซึ่งกระทำโดยมีเจตนา จะพิมพ์เผยแพร่ย่อส่วนเปิดเผย และข้อ 3 อนุสัญญาเจนีวา และข้อ 78 อนุสัญญา สหประชาชาติระบุว่า สิทธิ์ของรัฐชาติซึ่งเหนือน้ำใกล้ทวีปจะไม่กระทบกระเทือน ต่อสถานภาพทางกฎหมายของผ่านฟ้าที่อยู่เหนือน้ำในฐานะที่เป็นทะเลหลวง หรือของท้องอากาศเหนือน้ำแห่งน้ำเหล่านั้น

อ้าง การสำรวจใกล้ทวีปและการตรวจสอบประโภชน์จากทรัพยากร ธรรมชาติของใกล้ทวีป รัฐชาติซึ่งไม่อ้างอิงข้อความการวางแผนหรือการบำรุงรักษาสายน้ำ หรือท่อใต้ดินบนใกล้ทวีป (ข้ออนุสัญญาเจนีวา และข้อ 79 (2) อนุสัญญา สหประชาชาติ)

รัฐชาติซึ่งมีสิทธิ์ที่จะสร้างและบำรุงรักษาหรือดำเนินงานเกี่ยวกับ ตั้งตึกตั้งและก่ออุปกรณ์อื่น ๆ บนใกล้ทวีปอันจำเป็นเพื่อการสำรวจใกล้ทวีป และการตรวจสอบประโภชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของใกล้ทวีป และที่จะจัด ตั้งเขตปลอดภัยรอบตั้งตึกตั้งและก่ออุปกรณ์เช่นว่านั้น และดำเนินมาตรการ ที่จำเป็นเพื่อการคุ้มครองตั้งตึกตั้งและก่ออุปกรณ์ในเขตเหล่านั้น

เขตปลอดภัยตั้งตึกตั้ง อาจขยายไปจนถึงระยะ 500 เมตร รอบตั้ง ตึกตั้งและก่ออุปกรณ์ที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยวิธีจากแต่ละจุดของขอบด้านนอกของ ตั้งตึกตั้งและก่ออุปกรณ์เหล่านั้น เรื่องทุกสัญชาติที่ต้องการเพื่อเขตปลอดภัย เหล่านั้น แต่ตั้งตึกตั้งและอุปกรณ์เช่นวานี้ แม้ว่าจะอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐ ชาติซึ่งก่อในมิตรสถานภาพเป็น tek ตั้งตึกตั้งและอุปกรณ์เหล่านี้ไม่มีทะเลหลวง เนื่องจากเมือง และการมีตั้งเหล่านี้อยู่ในผลกระทบกระเทือนต่อการท่าหนาเขต ทะเลอาณาเขตของรัฐชาติซึ่ง

การก่อสร้างตั้งตึกตั้งเช่นว่านี้ได้ จะต้องมีการประกาศให้ทราบ ตามกฎหมาย และต้องจัดให้มีวิธีการขอวาระเพื่อเดินให้ทราบว่ามีตั้งตึกตั้งเหล่า นี้อยู่ ตั้งตึกตั้งใดที่ได้ถูกตั้งหัวหรือไม่ใช้แล้วต้องรื้อถอนออกไปทั้งหมด

ตั้งตึกตั้งหรือก่ออุปกรณ์หรือเขตปลอดภัยของตั้งเหล่านั้น ไม้อาจ

จะดังนี้ ณ ที่ซึ่งอาจารย์กวนต่อการใช้ช่องทางเดินเรือในทะเลที่ได้เป็นที่ยอมรับ
นับถือกันอันจำเป็นมากก่อการเดินเรือระหว่างประเทศ

รัฐชาญผู้พิพันธ์ที่จะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงในเขต
ปลอดภัยเพื่อการคุ้มครองทรัพยากรมีชีวิตในทะเลให้พ้นจากสิ่งที่เป็นอันตราย

การวิจัยใดที่เกี่ยวกับแหล่งที่มาและเชิงกระทำ ณ แหล่งที่มี จะต้องได้
รับความยินยอมจากรัฐชาญผู้พิพันธ์ตามโดยปกติรัฐชาญผู้พิพันธ์ไม่ปฏิเสธ
การให้ความยินยอม ถ้าคำว่าช่องของน้ำนั้นกระทำโดยสถาบันที่มีคุณวุฒิเพื่อความมุ่ง
หมายในการวิจัยหรือทางวิทยาศาสตร์โดยแท้เกี่ยวกับลักษณะทางพิสิกส์หรือ
ทางชีววิทยาของแหล่งที่มี ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งข้อแม้ว่ารัฐชาญผู้พิพันธ์มีสิทธิที่จะ
เข้าร่วมหรือที่จะมีส่วนร่วมในการวิจัย ถ้าตนประนีประนอมและไม่ว่า
กรณีใดจะมีการพิมพ์โฆษณาผลของการวิจัย

อนุสัญญาเกี่ยวกับแหล่งที่มา ค.ศ. 1958 ได้ให้สิทธิแก่รัฐชาญผู้พิพันธ์ใน
การแสวงหาประโยชน์จากการห้ามการครอบครองทรัพยากรธรรมชาติ ห้ามการครอบครองสัตว์
ได้แก่ แร่ และทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตอย่างอื่นของพื้นดิน ห้องทะเลและดินใต้ผิวดิน
รวมทั้งอินทรีย์ภานมีชีวิตซึ่งเป็นประเภทติดอยู่กับที่ ก่อวัวคือ อินทรีย์ภานใน
ระยะที่อาจเก็บผลได้นั้นไม่เคลื่อนที่ไปบนหรือใต้พื้นดินห้องทะเลหรือไม่
สามารถเคลื่อนไหวได้ เว้นแต่จะสัมผัสทางกายภาพอยู่เสมอ กับพื้นดินห้องทะเล
หรือดินใต้ผิวดิน เช่น หินปะการัง พากหอยแมลงภูมิ ไม่รวมถึงปลาหรือสัตว์
มีชีวิตอื่น ๆ ที่อยู่ในทะเลเหล่านี้อีกพื้นดินห้องทะเลอันเป็นแหล่งที่มา

การกำหนดอาณาเขตของแหล่งที่มา

ข้อ 6 อนุสัญญาฉบับนี้ ค.ศ. 1958 เกี่ยวกับแหล่งที่มาได้กำหนดไว้

1. ในกรณีที่แหล่งที่มาดังข้อ 1 ประจำกับอาณาเขตของรัฐ 2 รัฐ
หรือมากกว่า ซึ่งมีช่องทางเดินเรือทั้งกันข้าม เอกแคนธ์ของแหล่งที่มาที่เป็นของรัฐ เช่น
ว่าด้วย จะกำหนดโดยการตกลงระหว่างกันหากไม่มีการตกลงกันและนอกจาก
ว่าพุทธิการณ์พิเศษจะทำให้เป็นการสมควรที่จะใช้สิ่งของรัฐแทนนั้น
ได้แก่สิ่งของรัฐ ซึ่งจุดทุกจุดบนสิ่งนั้นมีระยะห่างเท่ากันจากจุดที่ใกล้ที่สุดของ
สิ่งน้ำที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของแต่ละรัฐ

2. ในกรณีที่แหล่งที่มาดังข้อ 1 ประจำกับอาณาเขตของรัฐ 2 รัฐ
ซึ่งประจำกัน เอกแคนธ์ของแหล่งที่มาจะกำหนดโดยการตกลงระหว่างกันหากไม่มี
การตกลงกันและนอกจากว่าพุทธิการณ์พิเศษจะทำให้เป็นการสมควรที่จะใช้
สิ่งของรัฐแทนนั้น จะกำหนดด้วยการใช้หลักระยะห่างเท่ากันจาก
จุดที่ใกล้ที่สุดของสิ่งน้ำที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขตของแต่ละรัฐ

3. ในกรณีกำหนดเขตแคนธ์ของแหล่งที่มา เส้นใต้ที่ลากตามหลักการที่

วางแผนไว้ในวาระหนึ่งและวาระสองของข้อนี้ ควรจะกำหนดไว้โดยอ้างถึงแผนที่ และถ้ากษัตริย์สันตุสานทางกฎหมายมีศาสตราจารย์เป็นอยู่ในวันหนึ่งได้ โดยเฉพาะ และควรจะมีการอ้างถึงจุดที่ซึ่งคงที่ถาวรและเห็นได้ชัดบันทึกแผนผังเดินด้วย

ในคติเกี่ยวกับให้ล่าทวีปของพระเจ้าแห่งเยอรมัน เดนมาร์ก ยอสแอนด์ ศาสตร์ยุติธรรมระหว่างประเทศไม่ยอมรับหลักเส้นมีดูจะเป็นเส้นกำหนดเขตแดนของไทยทวีป โดยอ้างว่าหลักการดังกล่าวยังไม่ถือเป็นจริง ประเพณีระหว่างประเทศ จะนำมาใช้บังคับแก่เยอรมัน ซึ่งยังไม่ได้ให้สัตยาบัน อนุสัญญาเจนัวเกี่ยวกับให้ล่าทวีปในได้

(สำหรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 เกี่ยวกับให้ล่าทวีปให้คุณน้ำ 174-179) ประกอบ

4. อาการ¹ ดินแดนภายในได้อ่านจากอธิบดีย์ของรัฐนอกจากจะเป็นดินแดน ส่วนที่เป็นพื้นดินน้ำหน้าภัยใน และทะเลอาณาเขตแล้วรวมถึงบริเวณ อาการเหล่านี้อาจมาจากการเขยองรัฐด้วย ในด้านความรุนแรงที่ 20 ได้มีทฤษฎีกำหนดดินแดนทางอากาศของรัฐอยู่ 3 ทฤษฎี ทฤษฎีแรกถือว่ารัฐมีอำนาจอธิบดีย์ในบริเวณอากาศเหนือดินแดนของตน ทฤษฎีที่ 2 เห็นว่ารัฐมีอำนาจในบริเวณ อาการเหล่านี้อตินดินแดนของตนแต่ต้องยอมให้เครื่องบินผ่านได้เช่นเดียวกับทางเดิน โดยการนำข้อตกลงกับรัฐที่ขอผ่าน ทฤษฎีที่ 3 ยอมรับอำนาจอธิบดีย์ของรัฐ เพียงความสูงระดับหนึ่ง หากเกินกว่านั้นถือว่าเป็นอิสระไม่มีอยู่ในอำนาจ อธิบดีย์ของรัฐ ระหว่างส่วนรวมโลกครั้งที่ 1 ในทางปฏิบัติรัฐต่าง ๆ ได้ออกหลักทฤษฎีที่ 1 ที่ยอมรับอำนาจอธิบดีย์ของรัฐในบริเวณอากาศเหนือดินแดน โดยไม่จำกัดระยะเวลาสูง หลักการดังกล่าวได้ยอมรับโดยอนุสัญญาประสวัสดิ์ 13 ตุลาคม 1919 และอนุสัญญาอาชีคากो วันที่ 7 ธันวาคม 1944 ซึ่งระบุว่ารัฐภาคี ยอมรับว่าทุกรัฐมีอำนาจอธิบดีย์สมบูรณ์ในอากาศเหนือดินแดนของรัฐ นอก จากนั้นมาตรา 2 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 และ มาตรา 2 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ที่กำหนดว่า อำนาจอธิบดีย์ของรัฐหมายถึงคุณไปถึงที่ว่างเปล่าในอากาศเหนือดินแดนอาณาเขต แต่บริเวณเหนือทะเลเดลว์และให้ล่าทวีปปัจจุบันเป็นอิสระไม่มีอยู่ได้ อ่านจากอธิบดีย์ของรัฐหนึ่งอตินดินแดนจะต้องสอดคล้องกับเสรีภาพในการคุ้มครองอากาศด้วย กล่าวคือ รัฐต้องยอมให้อาคาศุนทรีย์ของรัฐอื่น ซึ่ง ฝ่ายโดยบริสุทธิ์และให้ความสะดวกในนามสงบ ได้มีข้อตกลงหลายฉบับเกี่ยวกับทางคุ้มครองอากาศ เช่น ข้อตกลงว่าด้วยการขันส่งทางอากาศระหว่างประเทศไทยและประเทศ ค.ศ. 1944 องค์การยูโรเปี้ยงกับการควบคุมการบิน ค.ศ. 1960 หลัง จากที่รัสเซียได้ส่งดาวเทียมขึ้นไปในอวกาศเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 1957 และ

1 Philippe Manin. Droit international public 1979
Collection Droit Sciences Economiques. P. 321.

ต่อมาสหราชอาณาจักรทำการสังคุนไปสำรวจดวงจันทร์อีก ก่อให้เกิดปัญหา อ้างอาจอธิบายของรัฐ ได้เกิดมีความเห็นว่าอ่านอาจอธิบดีโดยของรัฐควรจะจำกัดอยู่เพียงความสูงระยะหนึ่งเท่านั้นดิน แต่ก็ไม่สามารถถอดกลงกันได้ ว่าควรกำหนดความสูงเท่าใด นักนิติศาสตร์บางท่านเห็นว่าอ่านอาจอธิบดีโดยของรัฐในอากาศเหนือพื้นดิน ควรจะสูงเพียงเท่าที่ความสูงของดาวเทียมต้องประมาณ 110-160 กม. ส่วนที่เกินกว่านั้นย่อมเป็นอิสระไม่เป็นของรัฐใด เช่น อะลเอนด์ Von Karman เห็นว่า อ่านอาจอธิบดีโดยของรัฐควรจะหยุดอยู่แค่ความสูงเท่ากำลังของเครื่องบินจะบินได้ คือประมาณ 83 กม. แต่ประเทศต่างๆ ได้ออมรับในหลักการที่ว่าอ่านอาจอธิบดีโดยของรัฐในอากาศเหนือพื้นดินจะถูกจำกัดอยู่เพียงความสูงระยะหนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้นก็ไม่อยู่ในอ่านอาจอธิบดีโดยของรัฐได้ รัฐทุกแห่งมีสิทธิที่จะใช้ในการสำรวจและเดินทางในอวกาศได้ คณะกรรมการของสหประชาชาติได้ยอมรับหลักการดังกล่าว นอกจากนั้นยังได้มีการทำสนธิสัญญาเกี่ยวกับการสำรวจและใช้ห้วงอวกาศรวมทั้งดวงจันทร์ และดาวนพเคราะห์อื่นๆ ฯ เช่น อนุสัญญาวันที่ 27 มกราคม ศ.ศ. 1967 ลงนามณ กรุงวอชิงตัน ตอนตอนและมอสโคว์กำหนดเสรีภาพในการสำรวจและใช้ประโยชน์ในห้วงสันติของห้วงอวกาศ พระจันทร์และดาวนพเคราะห์อื่นๆ ระบุว่า รัฐต่างๆ จะครอบครองหรือต้องสิทธิในห้วงอวกาศ หรือดาวนพเคราะห์ใด ๆ ไม่ได้ นอกจากนั้นยังห้ามการทดสอบอาวุธหรือตั้งฐานทัพทางทหารหรือซ้อมรบในห้วงอวกาศในพระจันทร์และดาวนพเคราะห์อื่นๆ แต่ไม่ได้กำหนดส่วนสูงเหนือพื้นดินที่รัฐควรจะมีอ่านอาจอธิบดีโดย

สำหรับดินแดนแคนาดาข้าวโลกเหนือ' หรือทวีปอาร์คติก ซึ่งสภาพภูมิประเทศและอากาศไม่อ่านอยู่ให้รัฐต่างๆ สามารถเข้าไปครอบครองได้อย่างแท้จริง เพราะส่วนใหญ่เป็นทะเลเลน้ำแข็งเกือบทลอดปี มีพากและกิโนอาศัยอยู่ แต่เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นจุดยุทธศาสตร์และมีทรัพยากรอยู่มากจึงทำให้ชาติต่างๆ ที่อยู่ใกล้ข้าวโลกเหนืออ้างกรรมสิทธิ์ตามส่วนต่างๆ ที่ติดต่อกันพื้นแผ่นดินใหญ่ของตน เช่น รัสเซียอ้าง La terre Wrangel นอร์เวย์อ้าง Spitzberg

สำหรับดินแดนแคนาดาข้าวโลกใต้หรือทวีปแอนตาร์กติก ซึ่งเป็นแผ่นดินปากคลุ่มด้วยน้ำแข็ง เนื่องจากสภาพดินฟ้าอากาศหนาวจัดทำให้ส่วนใหญ่ของปีไม่มีผู้อาศัยอยู่ จึงยากที่จะเข้าไปครอบครองอย่างแท้จริง แต่เนื่องจากมีทรัพยากร เช่น แร่ยูเรเนียมอยู่มาก ทำให้ประเทศต่างๆ พยายามอ้างกรรมสิทธิ์ เช่น ฝรั่งเศสอ้าง terre Adelie อังกฤษอ้างเกาะ Falk land จึงทำให้มีการทำ

¹ R. Dollot Le droit International des Espaces polaires Recueil des Cours II 1949 p. 124

สนธิสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ 12 ประเทศ คือ อาร์เจนตินา ออสเตรเลีย
เบลเยียม ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ ชิลี ออฟริกาใต้ รัสเซีย อังกฤษ
และสหราชอาณาจักร เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1959 โดยมีหลักการห้ามการปฏิบัติการ
ทางทหาร การทดลองปืนใหญ่ในดินแดนข้าวโลกให้ ห้ามน้ำสีที่มีกัมมันตภาพ
รังสีมาทั้งหมดต่ออนุญาตให้มีการศั้นศึกษาและร่วมมือทางวิทยาศาสตร์ระหว่าง
ประเทศสมาชิกได้ และให้ยุติการอ้างอธิปไตยเหนือดินแดนตั้งแต่นี้เป็นต้นมา

การจี้เครื่องบิน

กฎหมายระหว่างประเทศยอมรับหลักการที่ว่าทุกรัฐมีหน้าที่จะต้องร่วม
กันปราบปรามฝ่ายอุตุกรรชาติระหว่างประเทศที่กระทำในทะเบียนของที่เรียกว่าโจร
สลัดเดินปลายศตวรรษที่ 20 ได้เกิดมีอาชญากรรมระหว่างประเทศที่กระทำ
ในเครื่องบิน คือ การจี้เครื่องบิน (Hijack) หรือสลัดอากาศ ซึ่งอาจจะกระทำอยู่
ในอากาศเชิงรัฐหรือส่วนตัวของความมืดจะเกี่ยวโยงกันหลอยประเทศ เช่น ผู้
กระทำมีคดีโดยสาร ผู้เข้าเครื่องบิน และเข้าออกเครื่องบิน อาจมีลักษณะดิต่างกัน
รัฐต่าง ๆ จึงต้องให้ความร่วมมือในการปราบปรามอย่างเช่น ใจรถดัด ซึ่งได้มี
การทดลองทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือ

1. อนุสัญญาโตเกียว วันที่ 14 กันยายน 1963 ว่าด้วยความมืดและ
การกระทำอื่น ๆ บางประการที่กระทำบนอากาศยาน

2. อนุสัญญากรุงเทพฯ วันที่ 16 ธันวาคม 1970 เพื่อการปราบปราม
การยึดอากาศยาน โดยมีขอบเขตอย่างกฎหมาย

3. อนุสัญญาમનદ્રિઓદ วันที่ 27 กันยายน 1971 เพื่อการปราบ
ปรามการกระทำอื่นมีขอบเขตอย่างกฎหมายเพื่อความปลอดภัยของการบินเพลิง
ใจรถดัดด้วยภัย

โดยสลัดอากาศ ตามความหมายของอนุสัญญาમનદ્રિઓદ หมายถึง
บุคคลซึ่งกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

ก. ผู้ที่ประทุษร้ายบุคคลใดในเครื่องบินที่กำลังบินอยู่ ถ้าการกระทำ
นั้นอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของเครื่องบิน

ข. ผู้ท่าสายหัวอกความเสียหายแก่เครื่องบินที่อยู่ในขณะบริการ

ค. ผู้วางแผนหรือวัดดู เช่น ระเบิดในเครื่องบินที่อยู่ในขณะบริการ
ซึ่งอาจทำลายหรือก่อความเสียหายแก่เครื่องบิน

ง. ทำลายหรือทำความเสียหายแก่เครื่องอ่านวิความสะท้อนในการ
เดินอากาศ เช่น เครื่องบินสื่อสาร หรือเครื่องหมายสำหรับการเดินอากาศหรือ
เข้าหากแรกและกับการปฏิบัติการของเครื่องอ่านวิความสะท้อน ถ้าหากการ
กระทำเช่นนั้นอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของเครื่องบินที่กำลังบินอยู่
หรือเจ็บช้ำเท็จ ซึ่งเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของเครื่องบินที่กำลังบินอยู่

เครื่องบินที่อยู่ในขณะบริการ หมายถึงระยะเวลาตั้งแต่การเตรียมการก่อนบิน โดยเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินหรือเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินสำหรับเที่ยวบินใด โดยเฉพาะจนกว่าจะครบ 24 ชั่วโมงภายหลังการลงสู่พื้นดิน

ประเทศที่มีอำนาจลงโทษ คู่จี้เครื่องบิน ได้แก่

ก. ประเทศที่เครื่องบินจอดท่ามกลาง

ข. ประเทศที่เครื่องบินที่ถูกจัดจอดพร้อมกับคู่จี้เครื่องบิน

ค. ประเทศที่ผู้เช่าเครื่องบินที่ถูกจัดให้กับฐานทางธุรกิจหรืออื่นที่อยู่ต่างในประเทศนั้น

ง. ประเทศที่คู่จี้เครื่องบินปรากฏตัว

สำหรับความผิดที่มิได้เกิดขึ้นบนเครื่องบิน อาทิ เช่น การแจ้งข่าวเท็จ ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของเครื่องบินที่กำลังบินอยู่ ซึ่งอาจกระทำบันพันธุ์ให้เป็นอันตรายของประเทศที่ความผิดนั้นได้เกิดขึ้น

รัฐที่จับตัวคู่จี้เครื่องบินได้จะต้องดำเนินการลงโทษในประเทศของตน หรือส่งคืนร้ายข้ามแดน และต้องรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให่องค์การบินพลเรือนระหว่างประเทศทราบ

ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเกี่ยวกับการจี้เครื่องบินทั้ง 3 ฉบับ และได้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ. 2521

ทะเลหลวง (High Seas)

อนุสัญญาเจนนาเวียกับทะเลหลวง ค.ศ. 1958 ได้กล่าวถึง ทะเลหลวง ว่าหมายถึงส่วนของทะเลที่ไม่ว่ามติอยู่ในทะเลอาณาเขต หรือน่านน้ำภายในของรัฐใดรัฐหนึ่ง นอกจากนั้นทะเลหลวงยังรวมถึงพื้นน้ำที่เริ่มต้นจากทะเลหลวงเป็นช่องที่เรียกเดินฝ่าไปได้แม้ช่องนั้นจะอยู่ใต้อำนาจของรัฐใดก็ตาม เช่นทะเล Marmara ซึ่งไหลผ่านช่องแคบสองแห่งของตุรกี Bosphore และ Dardanelles ไปเข้ามหาสมุทรแอตแลนติก และทะเลหลวงยังรวมถึงมหาสมุทรไทร์และเขตต่อเนื่องของทะเลอาณาเขตด้วย แต่อนุสัญญาสถาปนาประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 86 กล่าวว่าทะเลหลวง หมายถึงส่วนทั้งหมดของทะเลที่ไม่ใช่เขตเศรษฐกิจจำเพาะทะเลอาณาเขตหรือน่านน้ำภายในของรัฐ ทั้งมิใช่น่านน้ำหมุ่นเกาะของรัฐหมุ่นเกาะ ฉะนั้นเขตต่อเนื่องของทะเลอาณาเขต หัวน้ำ และผิวน้ำ เหนือไทร์ที่อยู่นอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ก็อยู่ในเขตทะเลหลวง แต่รัฐชายฝั่งยังมีสิทธิอธิบดีโดยชอบด้วยกฎหมาย

เสรีภาพของทะเลหลวง ก่อนศตวรรษที่ 18 รัฐต่าง ๆ พยายามขยาย

อำนาจของอิทธิพลในทะเลหลวงโดยไม่รับรู้ทั้งการที่ว่าทะเลหลวงไม่มีอยู่ได้ อำนาจของอิทธิพลของรัฐใดและรัฐไม่มีสิทธิจะครอบครองทะเลหลวงได้ ทุกชาติ ยอมรับสิทธิเสรีภาพในการเดินเรือในทะเลหลวงนับตั้งแต่ศตวรรษที่ 12 เมื่อต่าง ๆ ในอิตาลี เช่น แซน ปิซาร์ ได้อ้างกรรมสิทธิ์ในทะเลหลวง เวนิซยังกรรมสิทธิ์ในทะเล渺渺 เตรียติก ในปลายศตวรรษที่ 15-16 เมื่อสันติปาปาได้แบ่งดินแดนและทะเลที่คันพะให้แก่สเปนและโปรตุเกส ห้ามสองประเทศก็ได้ขยายกรรมสิทธิ์ของตนไปในทะเลหลวง เช่น สเปนยังว่า มหาสมุทรแอตแลนติกเป็นของตน โปรตุเกสยังกรรมสิทธิ์ในมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแอตแลนติกตอนใต้ การกล่าวว่าอ้างกรรมสิทธิ์เหนือทะเลหลวงของประเทศต่าง ๆ ตั้งกล่าวได้ถูกคัดค้านโดยนักกฎหมาย และประมุขของรัฐต่าง ๆ อังกฤษทำการประท้วงสเปน โดยแจ้งว่าไม่ยอมรับอำนาจของอิทธิพลในทะเลหลวงแต่ในศตวรรษที่ 17 อังกฤษก็พยายามที่จะขยายอำนาจของอิทธิพลในทะเลหลวงไปในทะเลหลวงเช่นกัน กษัตริย์ของอังกฤษ Jacque ที่ 1 ได้ห้ามชาวอังกฤษที่ทำการจับปลาตามบริเวณทะเลครอบapeake อังกฤษ ซึ่งขยายไปกว้างจนถึงฝั่งของรัสเซีย ต่อมาในปี ค.ศ. 1609 อันเป็นการเริ่มต้นในการยอมรับเสรีภาพของทะเลหลวงโดย Grotius ได้เขียนหนังสือชื่อ Mare liberum สนับสนุนเสรีภาพของทะเลหลวง และคัดค้านอำนาจสันติปาป่าที่ยกสิทธิทะเลหลวงให้แก่รัฐต่าง ๆ โดยให้เหตุผลคือ

1. ทะเลหลวงไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐใด เพาะการได้กรรมสิทธิ์จะต้องเกิดจากการครอบครอง แต่การครอบครองทะเลหลวงเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

2. การตัดต่อทางคอมนาคมและการค้ายा�ຍระหว่างรัฐต่าง ๆ อย่างอิสระเป็นสิทธิโดยธรรมชาติของมนุษย์

ทฤษฎีของ Grotius ได้รับการสนับสนุนโดย Vattel และ Bynkershoek ทฤษฎีตั้งกล่าวข้อตัดกับผลประโยชน์ของอังกฤษในขณะนั้น อังกฤษซึ่งสนับสนุนให้ห้ามค้าสิ่งของอังกฤษชื่อเศสเดน เขียนหนังสือ Mare clausum คัดค้านความเห็นของ Grotius โดยอ้างว่ารัฐมีสิทธิครอบครองเหนือทะเลหลวงได้

เสรีภาพในทะเลหลวงได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงในศตวรรษที่ 18 รัฐต่าง ๆ ได้เริ่มมีความคิดเห็นคล้ายๆ กัน Grotius เสรีภาพของทะเลหลวงจึงค่อยๆ กลายเป็นหลักการที่ยอมรับในกฎหมายระหว่างประเทศ อนุสัญญาเจนัว ค.ศ. 1958 ที่咬กับทะเลหลวง มาตรา 2 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 ได้บัญญัติว่าทะเลหลวงเปิดแก่ทุกชาติ ไม่ว่ารัฐใดที่หรือรัฐใดไม่สามารถอ้างสิทธิชอบ

ธรรมที่จะขยายอ่านจากอิปปิถีย์ของตนไปยังส่วนใต้ส่วนหนึ่งของทะเบียนรถได้ เสรีภาพในทะเบียนรถเป็นของรัฐที่มีชายผู้ดูดีติดทะเบียนไม่เก็บค่า ซึ่งสิทธิ์ ตั้งกล่าวประกอบด้วย

1. เสรีภาพในการเดินเรือ
2. เสรีภาพในการประมง
3. เสรีภาพในการวางสายโทรศัพท์ และห่อได้ทั่วไป
4. เสรีภาพในการบินเหนืออากาศและลม

นอกจากนั้นยังมีเสรีภาพอื่น ๆ ที่กฎหมายระบุว่างประเทศยอมรับ และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 87 ได้ บัญญัติเพิ่มเติม คือเสรีภาพในการสร้างเกาะเทียมและสิ่งติดตั้งอื่น ๆ ที่ กฎหมายระบุว่างประเทศอนุญาตให้ทำได้เสรีภาพในการค้นคว้าวิจัยทาง วิทยาศาสตร์ แต่การใช้เสรีภาพดังกล่าวรัฐจะต้องคำนึงความมั่นคงประเทศอย่าง ของรัฐอื่น ๆ ใน การใช้เสรีภาพแห่งอากาศของรัฐเหล่านั้น และโดยคำนึงตาม ควรดีงสิทธิ์ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมในบริเวณที่ท่องเที่ยว

กฎหมายระบุว่างประเทศยอมรับเสรีภาพของทะเบียนรถใน أيامที่ไม่ มีสงกรานต์ แต่ในกรณีเกิดสงกรานต์สงกรานต์สงกรานต์มีสิทธิ์ตรวจค้นและอาจจับกุม เรือของชาติเป็นกลางได้ถ้าบรรทุกสินค้าต้องห้ามส่งไปให้ศัตรูประเทศอิบดีลลัน ได้แต่ลงต่อสภาพของเรือ เมื่อวันที่ 22 มกราคม 1917 ว่านาชาติควรมีสิทธิ์ ใช้ทั่วไป โดยเสรีทั้งในเวลาสงบและในเวลาสังเวย

สภาพทางกฎหมายของเรือในทะเบียนรถ

เรือที่แล่นในทะเบียนรถย่อมมีสัญชาติของรัฐตามที่ตนซักอยู่ซึ่งทำให้ เรือนั้นได้รับการคุ้มครองจากรัฐเจ้าของตนและได้รับประโยชน์จากสันติสุขอย่าง ที่รัฐของตนได้กระทำกับรัฐอื่น สัญชาติของเรือต้องระบุไว้ในเอกสาร ประจำเรือด้วย กฎหมายภายในของแต่ละรัฐจะกำหนดเรื่องไข่ที่เรือจะได้ สัญชาติของรัฐนั้น และทำให้มีสิทธิ์ที่จะซักดูของรัฐได้ซึ่งทำให้เรือนั้นตกอยู่ใต้ อำนาจศาลของรัฐที่ซักดูการให้สัญชาติแก่เรือนั้น ข้อ 91 อนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 กำหนดว่าการให้สัญชาติแก่ เรือนั้นต้องปราศจากความเกี่ยวพันกันอย่างแท้จริงระหว่างรัฐและเรือที่จะได้ สัญชาติของรัฐนั้น และให้รัฐทุกรัฐออกเอกสารประจำเรือให้แก่เรือที่รัฐนั้นได้ ให้สิทธิ์ซักดูของตน เรือจะต้องเดินภายนอกเส้นทางของรัฐเพื่อรักษาเดินทาง เว้น แต่ในกรณีพิเศษซึ่งได้มีการตกลงไว้อย่างชัดแจ้งในสันติสุขอย่างระหว่างประเทศ

หรือในอนุสัญญาฯให้อ่ายภาษาได้บังคับแห่งเขตอ่านใจโดยจำเพาะรู้นั้น เมื่ออ่าย ในทະເລກລວງ เรื่องไม่อ้างเปลี่ยนธงของตนในระหว่างการเดินทางหรือในขณะที่ ออยในทำเรือที่จอดแบะเว้นแต่กรณีของการโอนกรรมสิทธิ์อย่างแท้จริง หรือการ เปลี่ยนการจดทะเบียนเรือซึ่งเดินภายใต้องของรัฐ 2 รัฐ หรือกว่านั้น มิอาจอ้าง สัญชาติหนึ่งสัญชาติใดต่อรัฐอื่นได้ และอาจถูกถือเป็นเรือที่ไว้สัญชาติ (ข้อ 92 อนุสัญญาสหประชาชาติ ค.ศ. 1982) สำหรับรัฐที่ไม่อญติดทะเบกมีสิทธิขัก ลงเรือของตน เช่น สวิตเซอร์แลนด์และสันักภาวะตัน หรือที่อยู่ในทະເລ หลวงย้อมเป็นอิสระไม่อญได้อ่านใจของรัฐใด นอกจากรัฐที่ตนซักดง เรือชาติอื่น ในเวลาสองปีมีจำนวนจับกุมหรือตรวจค้นได้ ทั้งสิ้นแม้จะปราบปรามฝ่ายภายนอก ที่สัญชาติของตนอยู่บ้านเรือนนั้นก็ตาม อังกฤษเคยจับกุมผู้หนึ่นวิษาราทหารบเรือ รัฐอื่น การกระทำการดังกล่าวได้ถูกคัดค้านจากประเทศต่าง ๆ เพราะถือว่า รัฐที่ เรือนนี้ซักดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจับกุม ตรวจค้นหรือสั่งให้เรือนนั้นกลับ เข้าหากได้ ซึ่งเรือนนี้จำเป็นจะต้องปฏิบัติตามเพรະตะกอยได้อ่านใจศาลและการ ควบคุมของรัฐเจ้าของดง

แต่ในบางกรณีรัฐอาจให้สิทธิในการซักดงของตนแก่เรือของรัฐอื่น ๆ เช่น ในกรณี

1. ชาติมหาอำนาจยอมให้ชนสัญชาติของรัฐอื่นมีสิทธิซักดงของตน เพื่อให้การคุ้มครองหรือเพื่อหลักเลี่ยงอันตรายจากใจร้าย ใจสัตด เช่น ในสมัยที่ เดนมาร์กมีอำนาจเรือของชาติอื่นในทະເລเมดิเตอร์เรเนียนจะซักดงของ เดนมาร์กเพื่อป้องกันใจร้าย

2. เรือของรัฐที่ให้บริการสาธารณะในรัฐต่างประเทศอาจได้สิทธิซัก ดงของรัฐอื่น

3. ในสมัยก่อนเรือของรัฐที่ไม่ได้อญติดผู้ทางและไม่มีของตนเอง จึงต้องใช้รังของรัฐอื่น เช่น สวิตเซอร์แลนด์เคยใช้รังของเยรมัน

ภายนหลังสังคมโลกครั้งที่ 1 สนธิสัญญาสันติภาพได้ยอมรับสิทธิ การใช้รังของรัฐที่ไม่อญติดทางและอนุสัญญาฯนิว่าเกี่ยวกับทະເລກລວງ ค.ศ. 1958 ข้อ 3 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทาง ค.ศ. 1982 ข้อ 90 ก็ได้บัญญัติให้รัฐที่ไม่ใช้รัฐชาติผู้มีสิทธิซักดงของตนในทະເລກລວງได้ และ บังคับให้รัฐชาติผู้มีสิทธิซักดงของตนให้รัฐที่ไม่ติดทางเดินดินแดนของตนเพื่อจะออกไป ทະເລได้โดยเสรี ให้สิทธิในการใช้ท่าเรือแก่เรือของตนชาติเหล่านั้น เช่นเดียว กับเรือของตนเอง โดยการทดสอบกันและระหว่างรัฐชาติผู้และรัฐที่ไว้ผังทางและ มาตรา

22 ของอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 ระบุว่าเรื่องที่พับเรือสินค้าต่างชาติใน
ทะเลหลวงไม่มีสิทธิชี้นำตรวจเรือสินค้า เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรให้ส่งสัญญา

ก. เรือนั้นกระทำการโจรสลัด หรือ

ข. เรือนั้นกระทำการค้าทาส หรือ

ค. แม้ว่าจะซักดูงดงามชาติ หรือมิยินยอมที่จะแสดงของของตน เรือนั้นตาม
ความเป็นจริงมีสัญญาติดไว้กับเรือรบ

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 110
ได้เพิ่มกรณี

1. เรือกระทำการออกอากาศจากทะเลหลวงโดยมิได้รับอนุญาต โดย
ทำการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือแพร่ภาพโทรทัศน์จากเรือ หรือสิ่งติดตั้งในทะเล
หลวง โดยมุ่งให้สาธารณะนรับได้โดยชัดต่อข้อบังคับระหว่างประเทศ ทั้งนี้ไม่
รวมถึงการส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ

2. เรือนั้นปราศจากสัญญาติ

หลักการเกี่ยวกับเรืออากาศของทะเลหลวงในยามสันติ เรือหรืออากาศ
ยาน ในทะเลหลวงเป็นอิสระไม่อยู่ภายใต้อำนาจศาลของรัฐใด นอกจากรัฐ
เจ้าของเรือที่เรือหรืออากาศยานนั้นซัก มีผลอย่างสมบูรณ์ สำหรับเรื่องอากาศ
ยานหรือเรือซึ่งเป็นของหรือดำเนินการโดยรัฐ และใช้ในงานของรัฐบาลอันไม่
ใช้การพาณิชย์ แต่สำหรับเรื่องของเอกสารต่างชาติมีข้อยกเว้นที่ยอมรับในรูป
จาตุรัสประเพณีหรือข้อตกลงในรูปสนธิสัญญาที่รัฐกระทำต่อ กันว่าอาจจะถูก
ตรวจสอบ หรือถูกยึดโดยเรือรบหรืออากาศยานทหาร หรือเรือ หรืออากาศยานอื่น
ซึ่งมีเครื่องหมายขั้ดและจับเป็นเครื่องเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในราชการของรัฐบาล

ข้อยกเว้นที่เป็นจารีตประเพณีในกฎหมายระหว่างประเทศ แบ่งออกเป็น

1. โจรสลัด

2. การป้องกันตนเอง

3. การติดต่อ

1. โจรสลัด ตามข้อ 15 อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1958 และข้อ 101
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ระบุว่าหมายถึง
บุคคลที่เดินทางอยู่ในทะเลหลวงเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและปฏิบัติการณ์รุนแรง
โดยมิชอบด้วยกฎหมาย เช่นการใช้กำลัง การกักขังหรือทำการปล้นสุดโต่ง การ
เป็นโจรสลัดจะต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ก. มีการปฏิบัติการใช้กำลังรุนแรงหรือกักขังโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ต่อบุคคลหรือสิ่งของหรือการกระทำการปล้นสมบัติซึ่งกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัว โดยลูกเรือหรือผู้โดยสารของเรือเอกชนหรืออาภัยานเอกชน และมุ่งกระทำต่อเรือหรืออาภัยานลำอื่น การกระทำดังกล่าวต้องกระทำในทะเลหลวงหรือในที่ที่ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจศาลของรัฐใด ถ้ากระทำในพื้นดินหรือทางเรืออาณาเขตของรัฐอื่นไม่ถือว่าการกระทำนั้นเป็นโจรสลัด

ข. เรือหรืออาภัยานที่กระทำการโจรสลัดจะต้องเป็นของเอกชน ฉะนั้นเรือบนหรืออาภัยานของรัฐบาลหรือเรือที่ได้รับอนุญาตจากรัฐให้ทำการจับกุมตรวจสอบคันเรือสินค้าในสมัยก่อนเรียกว่า Privateering จึงไม่ใช่โจรสลัด เว้นแต่เรือบนหรืออาภัยานของรัฐได้ยกถูกเรือก่อความไม่สงบและเข้าควบคุม เรือหรืออาภัยานนั้น อาจถือว่าเป็นของเอกชนได้

ค. โจรสลัดไม่จำเป็นต้องทำการปล้นสมบัติไป เพียงแค่การใช้กำลังรุนแรง เช่นกระทำร้ายร่างกาย หรือกระทำต่อสิ่งของ เช่นเรือ อาภัยาน หรือทรัพย์สิน ก็ถือได้ว่าเป็นโจรสลัด

นอกจากนี้ การกระทำใด ๆ เพื่อยุยงหรืออ่านว่าความสะดวกโดยเด็ดขาดให้มีการปฏิบัติการของโจรสลัดก็ถือว่าเป็นการกระทำของโจรสลัดด้วย

โจรสลัด สูญเสียความคุ้มกันที่ได้รับจากองค์ที่ตนซัก เรือบนหรือเครื่องบินทางอากาศของรัฐใด ๆ ที่มีสิทธิที่จะจับกุมโจรสลัดในทะเลหลวงได้ อังกฤษเห็นว่าแม้แต่เพียงสองสัญกิจอาชีของตรวจสอบคันได้แต่อนุสัญญาเจนิวีว่าด้วยทะเลหลวง พ.ศ. 1958 ข้อ 20 และข้อ 106 อนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทางทะเล พ.ศ. 1982 จะว่าจะต้องมีเหตุผลเพียงพอ จึงจะทำการตรวจสอบคันได้ ถ้าไม่มีเหตุผลเพียงพอแล้วไปทำการตรวจสอบคัน หากปรากฏว่าเรือไม่ใช่โจรสลัด เรือที่ตรวจสอบคันอาจจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้

การจับเรือหรือเครื่องบินโจรสลัด จะต้องกระทำในทะเลหลวงหรือในที่ที่ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจศาลของรัฐใด แต่ถ้าพบอยู่ในดินแดนของรัฐใดรัฐนั้นก็มีสิทธิจับกุมได้ โจรสลัดเมื่อถูกจับจะถูกนำเข้าศาลและลงโทษตามกฎหมายของรัฐที่ทำการจับกุม ส่วนทรัพย์สมบัติที่ค้นได้ก็จะถูกคืนให้เจ้าของไป สนธิสัญญาบางฉบับระบุให้ถือว่า การกระทำบางอย่างมีลักษณะเป็นโจรสลัดเช่นเดียวกัน เช่น สนธิสัญญาวิชิณัน วันที่ 6 ตุลาคมปี 1922 ถือว่าบุคคลซึ่งลงทะเบียนต่อหัวหน้าการในกรุงโรมตี ยิด หรือทำลายเรือสินค้าจะต้องถูกลงโทษเหมือนว่าเป็นการกระทำของโจรสลัด การกระทำที่เป็นลักษณะของโจรสลัดแต่เพื่อจุดหมายทางการเมือง อาจจะไม่ถือเป็นโจรสลัดได้ เช่นในปี พ.ศ. 1961 ร้อยเอก Galevao

ได้อัดเรือของโปรดักเกส โปรดักเกสถือว่าเป็นจิรสลัต แต่ประเทศไทยไม่เห็นด้วย และบรรชัลได้ออมให้สีภัยทางการเมือง พร้อมทั้งคืนเรือให้โปรดักเกสได้มีการบันทึกไว้ว่าระหว่างปี พ.ศ. 1991-1993 มีการปล้นและใช้กำลัง โดยจิรสลัตถึง 368 ครั้ง ซึ่งเกิดขึ้นในบริเวณท่าเรือจีนตอนใต้ระหว่างย่องกง พิลิปปินส์ และเกาะไหหลำ ของจีน ในบริเวณช่องแคบมะละกา และทะเลเดนอุนไนน์อินโดยนี้เชย ด้วย

เนื่องจากจิรสลัตเป็นการกระทำความผิดระหว่างประเทศ จะนับประเทศาต่าง ๆ จึงให้ความร่วมมือในการที่จะปราบปรามจิรสลัตให้หมดสิ้นไป พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นจิรสลัต พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ระบุให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจดำเนินการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นจิรสลัต ซึ่งได้กระทำในทะเลหลวงหรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

2. การป้องกันด้วยเอง นักนิติศาสตร์บางท่านเห็นว่า หลักการป้องกันด้วยตนเองที่อนุญาตให้เรือรบมีสิทธิตรวจสอบ จับกุม เรือที่ซักดงของรัฐอื่นในสามสันติโถมเหตุผลที่เชื่อได้ว่าจะคุกคามความปลอดภัยของรัฐตนนั้นอย่างไม่ได้ดีอ ว่าเป็นเจ้าตัวประเทศนั้นในกฎหมายระหว่างประเทศอย่างแท้จริง เป็นแต่เพียงหลักที่อ้างถูกและสมควรเมริการยึดถือปฏิบัติเท่านั้น อนุสัญญาเจนิวีวากับทะเลหลวง พ.ศ. 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 1982 ก็ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ นักนิติศาสตร์อ้างถูกเห็นว่า จะใช้สิทธิในการป้องกันตนเองได้ ก็แต่โดยเงื่อนไข กล่าวคือ

ก. จะต้องเป็นภัยพิบัติที่ใกล้จะมาถึงและมีข้อควรสงสัยอย่างแท้จริง

ข. รัฐที่ใช้สิทธิการป้องกันด้วยต้องแจ้งให้รัฐเจ้าของเรือที่ถูกจับหรือตรวจค้นทราบทันที

ค. บุคคลที่ถูกจับในเรือ ต้องถูกส่งไปให้รัฐเจ้าของเรือ

จ. มาตรการที่กระทำต้องมีลักษณะเป็นการป้องกันมิใช่การปราบปราม สเปนเคยขึ้นเรือสหรัฐ Mary Lowe ในปี พ.ศ. 1869 และเรือ Virginius ในปี พ.ศ. 1873 โดยอ้างหลักป้องกันด้วย ฝรั่งเศสในสังคมร่วมอัลจีเรียกิ่เอยจันเรือของชาติต่าง ๆ ที่สังสัยว่าจะชนอาวุธมาให้คณะภัยชาติอัลจีเรีย

3. การติดตาม ในเดือนพฤศจิกายนที่ 19 อ้างถูกและสมควรได้ยึดถือปฏิบัติ จนก่อรายเป็นเจ้าตัวประเทศนั้นระหว่างประเทศไทย และอนุสัญญาเจนิวี พ.ศ. 1958 ได้บัญญัติให้เรือรบมีสิทธิ์ไม่ติดตามเรือเอกชนของรัฐอื่นที่หนีการจับกุมเข้าไปในทะเลหลวง โดยการติดตามเริ่มจากน่านน้ำภายในหรือน่านน้ำอาณาเขต หรือเขตต่อเนื่องของรัฐนั้นเข้าไปในทะเลหลวง อนุสัญญาเจนิวี พ.ศ. 1958 ว่า

ตัวบทะเลทลวงข้อ 23 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ข้อ 111 บังคับว่าจะทำการติดตามได้ต่อเมื่อมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าเรือล้ำน้ำ ได้ละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับของรัฐตน การให้ตามเช่นว่านี้จะต้องเริ่มต้น เมื่อเรือต่างชาติหรือเรือเดินทางหนึ่งของเรือต่างชาติอยู่ในน่านน้ำภายใน น่านน้ำหมู่เกาะที่เป็นอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่องของรัฐที่ได้ตาม ณ นั้น การติดตามนั้นรัฐที่ทำการติดตามจะดำเนินคือไปได้ถึงอกหัวและอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่อง แต่จะต้องติดตามติดต่อ ก่อนโดยไม่ชุต แต่จะติดตามเข้าไปในน่านน้ำ อาณาเขตของรัฐอื่น หรือของรัฐเข้าของเรือที่ถูกติดตามไม่ได้ การติดตาม อาจถือว่าเริ่มต้นได้ต่อเมื่อได้ส่งสัญญาณให้หยุดที่สามารถเห็นได้ด้วยตา หรือ พังได้ด้วยทุนราษฎร์ห่างที่เรือต่างชาติจะสามารถเห็นหรือได้ยินสัญญาณได้ เมื่อ จับเรือได้แล้วก็จะพากลับมาอังท่าของตนและรัฐที่จับจะต้องแจ้งการจับไปให้รัฐ เผ้าของตนของเรือที่ถูกจับโดยมีซักษา ณ นั้น นอกจากเรือที่มีสิทธิติดตามแล้ว เครื่องบินทางเรือ หรือเครื่องบินของรัฐที่ได้วันอนุญาตที่มีสิทธิติดตามได้

ในการนี้ที่การติดตามไม่ได้ปฏิบัติถูกต้องตามหลักกฎหมายหรือไม่มี เหตุผลสมควร รัฐที่จับจะต้องวันผิดชอบด้วยคำเสียหายทดแทนในการนี้เกิด การเสียหายขึ้น

ข้อยกเว้นในรูปแบบอิสัญญา ซึ่งรัฐต่าง ๆ กระทำต่อ กัน

มีสนธิสัญญาหลายฉบับ ซึ่งรัฐต่าง ๆ ได้กระทำต่อ กันโดยปกติที่จะ ตรวจสอบกันกิจกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในทะเลลวง เช่น การตรวจตราสายไฟฟ้า ให้ทะเล การตรวจตราการประมง การตรวจสอบสถานที่จับปลา การตรวจตราการ ค้าทาส

1. เสรีภาพในการวางแผนสายไฟฟ้า ให้ถูกกำหนดโดย เจตนาเพื่อจะป้องกันสายไฟฟ้าเสียให้ทะเลกว้างประมาณ (สายแรกคือ สาย เชื่อมคาแลร์ของฝรั่งเศสกับໂຄเวอร์ของอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1851) อนุสัญญาปารีส ค.ศ. 1884 ซึ่งรัฐ 26 ประเทศ เป็นภาคีสัญญา มีเจตนาที่จะประกันเสรีภาพใน การวางแผนและรักษาสายไฟฟ้าให้ทะเล ให้ได้สิทธิเรือของรัฐภาคีอนุสัญญา สอนสอนเยอกสารประจำเจ้าเรือของเรือเยอกชนที่ถูกสงสัยว่า กระทำการทำลายหรือ ทำความเสียหายให้กับสายไฟฟ้าให้ทะเลจะโดยเจตนาหรือไม่กีตาม แต่ถ้าเรือ นั้นกระทำผิด รัฐที่เรือนี้ซึ่งเท่านั้นเมื่อสิทธิลงโทษได้รัฐผู้ซึ่งไม่มีสิทธิลงโทษ

2. เสรีภาพในการประมง รัฐอาจจะทำสนธิสัญญากำหนดกฎหมายที่ ระหว่างกันเกี่ยวกับการจับปลาได้ เช่นห้ามจับปลาบางชนิด หรือในสถานที่บาง

แห่ง สนธิสัญญาหลายฉบับได้ก่อตัวถึงการจับปลาไว้ เช่น สนธิสัญญาฝรั่งเศส กับอังกฤษ วันที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ. 1843 และวันที่ 11 พฤศจิกายน 1867 อนุสัญญากรุงเยกันที่ 6 พฤษภาคม 1882 ระหว่างอังกฤษ ฝรั่งเศสและอเมริกา เบลเยียม เดนมาร์ก และยอสแอนด์ เกี่ยวกับการจับปลาในทะเลเห็นด้วย ซึ่งภาคี อนุสัญญาได้ตกลงให้แต่ละชาติค่อยควบคุมเรือของตนเองและให้สิทธิเรือรบ ของภาคีที่พบรากลเมืองการจับปลา มีสิทธิสอบสวนเพื่อทราบว่าเรือล้ำน้ำได้ชัก ลงถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่โดยตรวจจากเอกสารประจำเรือ และในกรณี จำเป็นอาจจะทำการตรวจค้นเรือเพื่อยืนยันหลักฐานการกระทำผิดได้ แต่ว่า เจ้าของเรือที่กระทำผิดเท่านั้นจะมีสิทธิลงโทษ รัฐจับไม่มีสิทธิลงโทษได้ นอกเหนือนั้นยังมีอนุสัญญาเกี่ยวกับการจับปลาในทะเลหลวง ค.ศ. 1958 และในปี ค.ศ. 1967 ที่มีการทำอนุสัญญาเกี่ยวกับการจับปลาในทะเลและแม่น้ำติกเห็นด้วย เคยมีกรณีพิพาทระหว่างสหราชอาณาจักร อังกฤษ เกี่ยวกับสิทธิจับสัตว์น้ำในทะเลเบริง เดิมที่เดียรัสเซียอ้างสิทธิเดิมที่เหนือทะเลเบริง อังกฤษและสหราชอาณาจักร ได้คัดค้านใน ที่สุดรัสเซียยอมทำสนธิสัญญากับสหราชอาณาจักร เมื่อ ค.ศ. 1824 และอีกฉบับ หนึ่งกับอังกฤษใน ค.ศ. 1825 รับรู้สิทธิในการประมงของสหราชอาณาจักรและอังกฤษใน ทะเลเบริง ในปี ค.ศ. 1867 รัสเซียขายอสังหาริมทรัพย์ให้สหราชอาณาจักร สำหรับจัง ต้องการจำกัดสิทธิในการประมงของรัสเซียในทะเลเบริงบ้าง โดยเฉพาะการจับ แมวน้ำ ซึ่งสหราชอาณาจักรต้องการคุ้มครองเพื่อบังคับการสูญพันธุ์ เพราะแมวน้ำมักจะ นิยมจับกันในขณะอายุ 3 ขวบ ซึ่งเป็นระยะที่แมวน้ำมีหันและเข่นงามที่สุด รัฐสหราชอาณาจักรจึงออกกฎหมายคุ้มครองการจับแมวน้ำ เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 1868 โดยห้ามจับแมวน้ำในสถานที่ที่คนได้รับอนุญาตให้จับแมวน้ำได้ตั้งแต่ปี หนึ่งเพียง 4 เดือน และห้ามใช้อาวุธสังหาร อังกฤษและแคนนาดาคัดค้าน โดย อ้างเสรีภาพในการจับปลาในทะเลหลวง ต่อมาสหราชอาณาจักรได้จับเรือของอังกฤษหลาย ลำที่ทำการจับแมวน้ำและส่งให้ศาลสหราชอาณาจักรพิพากษาลงโทษ ซึ่งอังกฤษได้คัดค้าน ในที่สุดได้ตกลงเสนอก็อพิพาทให้ออนุญาตคุ้มครองการตัดสิน อนุญาตคุ้มครองการได้ พิจารณาตัดสินว่า การกระทำของอังกฤษเป็นการปฏิบัติการในทะเลหลวง อังกฤษมีสิทธิครอบครองที่จะกระทำได้ แต่เห็นความจำเป็นในการสกัดแมวน้ำที่สหราชอาณาจักรได้

ก. ห้ามคิให้จับหรือฝ่าแมวน้ำในเขต 60 ไมล์ รอบเกาะพรีบิล็อกใน ว่าในเวลาและโดยวิธีใด

๓. ในระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม ถึง ๓๑ กรกฎาคม ของทุกปี ห้ามจับหรือฆ่าแมวน้ำในทะเลหลวงในบริเวณนั้น

๔. ในเขตและบริเวณที่อนุญาตให้ส่าแมวน้ำได้ ให้ใช้เฉพาะเรือใบและเรือพายอัน ๆ ที่ใช้ในการประมงเท่านั้น และห้ามใช้เครื่องมือบางอย่าง เช่น อาวุธปืน หรือวัสดุระเบิด

๕. เรือที่จะทำการล่าแมวน้ำ ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นพิเศษจากวัสดุของตน ทั้งยังต้องมีสมุดบัญชีแสดงรายการและวันสถานที่จับ รวมด้วยทั้งจำนวนและเพศของแมวน้ำที่จับได้

๖. การตรวจสถานที่จับปลาได้ถูกกำหนดโดยอนุสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. 1887 ซึ่งห้ามบำรุงน้ำในทะเลหนีอ โดยห้ามการซื้อขายแลกเปลี่ยนเครื่องดื่ม สุราในทะเลหลวงแก่ชาวประมง

๗. การตรวจตราการค้าหาส เป็นการซัดด่อ มนุษยธรรมอย่างร้ายแรงประเทศต่าง ๆ จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องปราบปรามการค้าหาส สนธิสัญญาปารีส ค.ศ. 1814 และสนธิสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1815 ได้ประมาณการค้าหาสและให้ประเทศไทยดำเนินการซัดด่อ กับการปราบปรามเรือของตนที่กระทำการค้าหาส ในต้นศตวรรษที่ 19 อังกฤษได้ดำเนินนโยบายปราบปรามการค้าหาสอย่างจริงจังโดยการทำสนธิสัญญากับรัฐอื่น เช่น สนธิสัญญาวันที่ 20 ธันวาคม 1841 ทำกับอังกฤษ ฯ ในทวีปยุโรป อนุญาตให้เรือรบมีสิทธิตรวจสอบเรือของตนและตรวจสอบเอกสารประจำเรือ และตรวจสอบเอกสารของเรือของรัฐที่เรือกระทำการซัดด่อเป็นผู้พิพาทอาชญากรรม กรรมสารเบอร์ลิน ค.ศ. 1885 ห้ามการค้าหาสผิดว่าด้วยทวีปอพาริกา กรรมสารกรุงบัวร์สเซลล์ ค.ศ. 1890 ห้ามการค้าหาสเช่นเดียวกัน โดยอนุญาตให้เรือรบมีสิทธิตรวจสอบเอกสารประจำเรือได้ นอกจากนี้ยังมีอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1926 ได้ห้ามการค้าหาสผิดกฎหมายห้ามของเดียวกัน

อนุสัญญาเจนีวา เกี่ยวกับทะเลหลวง ค.ศ. 1958 ข้อ 13 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ข้อ 99 ระบุว่าทุกรัฐ จะต้องวางแผนการที่ได้ผลเพื่อห้ามและลงโทษการค้าหาสในเรือที่ซักของตนหากคนใดที่ลักภัยขึ้นบนเรือสำเภาไม่ว่าจะซักของใดย้อมได้หรือพกหันที่และอนุญาตให้เรือรบมีสิทธิสอบเอกสารประจำเรือ ของเรือพาณิชย์ของรัฐอื่นได้ ด้วยเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการบรรทุกทางสมais ในเรือหรือกรณีที่มีเหตุผลสมควร

ให้สังสัยว่าเรื่องนั้นมีสัญชาติเช่นเดียวกับเรื่อราบ แต่ชักดึงต่างชาติหรือมิยินยอมที่จะแสดงตัวของตน

ในเรื่องเกี่ยวกับเรื่อชนกันในทะเบียนหลวง ลักษณะที่เป็นฝ่ายคิดเข้ามาในท่านของรัฐที่เรื่อเป็นฝ่ายถูก รัฐนั้นมีสิทธิจะดำเนินคดีอาญาภัยเรื่อส้านั้นหรือไม่ คาดประจําๆ ที่ธรรมะระหว่างประเทศได้ตัดสินใจว่ารัฐทุกท่าน คือของครุฑี Bozkourt และเรื่อโดยสารของฟรังเศส Lotus ชนกันในทะเบียนครุฑีได้ชับและลงโทษครุฑี 4 คนของฟรังเศส ฟรังเศสได้ตัดสินโดยอ้างว่ารัฐอื่นไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาผู้กระทำมิค นอกจากรัฐที่เรื่องนั้นชักดึง แต่ครุฑีอ้างว่ากฎหมายภายในของตนกำหนดให้ศาลพิจารณาลงโทษชาวต่างประเทศ ให้ด้วยการห้ามคิดในส่วนของประเทศและคือเรื่องพิจารณาของครุฑี กฎหมายระหว่างประเทศไม่ได้ก่อสร้างถึงการมีนี้ไว้ คาดประจําๆ ที่ธรรมะระหว่างประเทศจึงตัดสินให้ครุฑีชนะ โดยอ้างว่า สิ่งใดก็ไม่ได้กำหนดให้ไว้ให้กระทำการได้โดยปริยาย ศาลมีตัดสินดังกล่าวไว้ได้รับการตัดสินจากนักนิติศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมาได้ ถือว่าสัญญากรุงบูร์เซสต์ วันที่ 10 พฤษภาคม 1952 ให้กำหนดในทางตรงกันข้ามกับคำพิพากษานอกอาณาเขต ไทยเรียกว่ารัฐเข้าของตนเท่านั้น จะมีสิทธิพิพากษาบุคคลในเมืองได้ รัฐอื่นไม่มีสิทธิยื่นขอธรรมน ตามกระบวนการกฎหมายระหว่างประเทศของตนประชาราฐก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน อนุสัญญาเจนิวีว่าด้วย
ทะเบียนหลวง ค.ศ. 1958 มาตรา 11 และมาตรา 97 อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่าง ค.ศ. 1982 ระบุว่า ในกรณีที่มีการชนกันหรือมีอุบัติการณ์ อื่นใดของการเดินเรือเกี่ยวกับเรื่อในทะเบียนหลวงซึ่งพัวพันในความรับผิดชอบทางอาญา หรือทางวินัยของนายเรือหรือบุคคลอื่นใดในประจําการของเรือ สำนักในการดำเนินคดีทางอาญาหรือทางวินัยต่อบุคคลดังกล่าวจะกระทำการได้แต่เพียงผู้หนึ่งที่ฝ่ายปีกครอบครองหรือฝ่ายตุลาการของรัฐเข้าของตนหรือของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีสัญชาติ อนึ่ง การจับกุมหรือกักกันเรื่อแม้ในฐานะเป็นมาตรการในการสอบสวนจะต้องให้กระทำการได้ก็แต่โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าของตนเท่านั้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้วว่าจะมีออกกฎหมายระหว่างรัฐยอมให้รัฐทำการดูแลสัญญาที่การเข้าบุกเรือของชาติภาคีให้ในทะเบียนหลวงมีกระบวนการห้ามคิดในกรณีดังๆ ที่กำหนดให้ในส่วนของสัญญา เช่น ชื่อคดีจะห้ามใช้ชื่อกุญแจกับคนรัฐ

ป. ก.ศ. 1924 เที่ยวกับการมีองค์กันการชนชูราเทื่อนระบุให้ภาคีตนธิสัญญาไว้
ให้ตั้งเรื่องศินค้าของภาคใต้ให้ในกรุงศรีนารายณ์ในประเทศไทย
แม่น้ำระหว่างประเทศ

แม่น้ำระหว่างประเทศความเห็นของภาคใต้ถือว่าจะเป็น
ประเทศ หมายเมือง แม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดและมีความสำคัญมาก เช่น ที่ลังกาลาภประเทศ
ก. ฝ่ายประเทศไทย ข. และฝ่ายประเทศไทย จ. นิสัย ดังนี้จะออกกฎหมายหรือเป็น
แม่น้ำที่สำคัญและห่วงโซ่ หรือมีสักษณะที่ต้องอย่างพิเศษที่จะใช้ประโยชน์
ในการเดินเรือ ทุกน้ำ หรือมีลักษณะและไฟฟ้า เช่น แม่น้ำโขง แม่น้ำคานูบ
แม่น้ำโขง แม่น้ำระหว่างประเทศมีลักษณะคล้ายคลึงกันที่แม่น้ำระหว่างประเทศ หารือ
ไปทางเรือฝ่ายเดียวด้วยกัน แต่แยกกันเดินเรือ แม่น้ำระหว่างประเทศ ไม่เป็นทางเดียวทั้งสองแห่ง เช่น ต้องระหว่างประเทศไทยและเกิดขึ้นโดย
ธรรมชาติมิใช่เกิดจากมนุษย์ในดินแดนของรัฐหนึ่งรัฐใด

ในส่วนที่ไม่ใช่แม่น้ำเป็นสิ่งสาธารณณะ ได้ร. ร. ให้ได้ แต่รัฐธรรมนูญ
แม่น้ำที่มีลักษณะสำคัญในการทางเดินทาง และศูนย์กลางมีองค์กรปกครอง ให้ดำเนินการเดินเรือในแม่น้ำได้รับการรับรอง รัฐบาล
ของตนไม่มีลักษณะเป็นการศักดิ์สิทธิ์ของรัฐอื่น แต่มีลักษณะเรียบเกินค่า
ใช้จ่ายในการปัจจุบันมากกว่าที่ได้ เนื่องจากแม่น้ำไม่ได้เป็นทางเดินสำหรับเดินเรือ
เท่านั้น มีอาจใช้ประโยชน์ในการเดินเรือ เช่นในการเดินเรือและไฟฟ้า หรือ
ทางเดินเรือ จะมีน้ำที่แม่น้ำใหญ่ฝ่ายเดียวต้องไม่กระทบให้มีการเปลี่ยน
ทางเดินเรือแม่น้ำ หรือห้ามให้แม่น้ำลากปาก หรือกระทำก่อการได้ ดังกล่าวให้เกิด
ความเสียหายแก่รัฐอื่นที่แม่น้ำฝ่ายเดียวต้องเดินทางที่แม่น้ำน้ำที่ห้ามกระทำการ
การก่อผลกระทบด้วยให้น้ำท่วมอาณาเขตของรัฐธรรมนูญแม่น้ำอื่น

ในส่วนของสถาน เมื่อเข้าครองครั้งครั้งมีอำนาจในระบบพิพากษาที่ตั้งใหม่ ทั้ง
ภาคใต้ที่อยู่กับแม่น้ำได้เปลี่ยนแปลงไปโดยถือว่าแม่น้ำเป็นปลดปล่อยให้รายได้ของรัฐ
จะต้องซึ่งต้องอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลไทยของรัฐบาลไทย รัฐบาลไม่ได้
ถูกต้องให้แม่น้ำได้ หรือมีจังหวะของกฎหมายให้ใช้ ก่อความเสียหายกับค่าภาษีหรือค่าธรรม
เนียม หรืออาจจะกระทบเป็นภัยต่อสันติภาพได้ แม่น้ำฝ่ายเดียวด้วยความต้องการรับ
ให้ เกี่ยวกับการตั้งศาลที่มีลักษณะเดียวกันที่ แม่น้ำบางสะพุงกับค่าธรรมเนียมค่าดูแลทางที่
ฝ่ายเดียวต้อง ฯ เช่นแม่น้ำโขง และแม่น้ำโขนกุกเก็บค่าภาษีซึ่ง ๘๐ แห่ง

เมื่อสิ้นสมัยพิตต์สันดิสต์ เจ้าผู้ครองคราห์มค้อจากอยุธยาฯ อ่านใจของกษัตริย์แต่ผู้เดียว กษัตริย์มีอ่านใจเด็ขาดในการกำหนดครรภ์เมืองในการเดินเรือในแม่น้ำ การเก็บค่าผ่านศานหลาย ๆ แห่งก็ลดน้อยลงไป ก่อให้เกิดความสะดวกในการเดินเรือ และเริ่มมีความคิดที่จะให้เสริมภาพในการเดินเรือ ขึ้นมาบ้าง

ในศตวรรษที่ 17 ความคิดที่จะให้เสริมภาพในการเดินเรือแก่ทุกชาติ เริ่มปรากฏเป็นความจริง โดยได้มีการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศเป็นครั้งแรกก็อ อนสัญญากรุงเวียนนาระหว่างออสเตรียกับตุรกี ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1616 ให้สิทธิการเดินเรือในแม่น้ำคานูบ

ในปี ก.ศ. 1625 Grotius ได้แสวงห์ค้นพบสนับสนุนให้มีการเดินเรือเพื่อภาพในการเดินเรือซึ่งทำให้ชาติถ่องถ่อง มีความโน้มเอียงที่จะให้สิทธิให้ภาพในการเดินเรือมากขึ้น ในศตวรรษที่ 18 คอมป์ริวิลฟ์ร์เชสได้ออกกฎหมายวันที่ 16 พฤษภาคม 1792 ซึ่งให้กอร์ทฟ์ร์เชสในเบลเยียมคุ้มให้สิทธิเพื่อภาพในการเดินเรือ ในแม่น้ำ 1 Escaut และ La Meuse แก่รัฐที่แม่น้ำไหหลัง แต่ไม่ได้ให้สิทธิแก่รัฐที่แม่น้ำไม่ได้ไหลผ่าน ต่อมาเมื่อมีการประชุมกองเกรตกรุงเวียนนา ในปี ก.ศ. 1815 ที่ประชุมได้กำหนดหลักการที่จะใช้บังคับการเดินเรือในแม่น้ำไร่น์และหลักการทั่วไปที่จะใช้บังคับกับแม่น้ำระหว่างประเทศทุกสาย (มาตรา 108-116 กรรมการ กรุงเวียนนา วันที่ 9 มิถุนายน 1815) และเพื่อให้เป็นไปตามหลักการที่กำหนดในกรรมการกรุงเวียนนาได้มีการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ยว่กับการเดินเรือในแม่น้ำระหว่างประเทศที่สำคัญถ่องถ่อง ณ เมือง L'Elbe โดยกรรมการ Dresde วันที่ 23 มิถุนายน 1821 แม่น้ำไร่น์โดยอนสัญญา Mayence วันที่ 31 มีนาคม 1831 และ Mannheim วันที่ 17 ตุลาคม 1868 แม่น้ำ L'Escaut และ La Meuse โดยสนธิสัญญาสองค่าย วันที่ 19 เมษายน 1839 แม่น้ำคงโภ และแม่น้ำ Niger โดยอนสัญญาเบอร์ลิน 26 กุมภาพันธ์ 1885

ในศตวรรษที่ 18 และ 19 พอกลุ่ป์ได้ว่า รัฐถ่องถ่อง มีแนวโน้มที่จะให้สิทธิในการเดินเรือในแม่น้ำระหว่างประเทศแก่ทุกชาติไม่ว่าจะเป็นรัฐที่แม่น้ำไหหลังหรือไม่ และส่งเสริมให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการควบคุมแม่น้ำ ซึ่งมีสักษะและหน้าที่เป็นองค์กรระหว่างประเทศ

การประชุมสันติภาพในปี ค.ศ. 1919 ที่ประชุมได้พยากรณ์ว่าจะ
กำหนดวิธีการเดินทางที่จะใช้ในการควบคุมแม่น้ำบางสายซึ่งเป็นแม่น้ำภายใน
ของรัฐที่แห่งสัมภารณ์ เช่นแม่น้ำ Elbe, Oder หรือแม่น้ำที่รัฐซึ่งแห่งสัมภารณ์มี
ผลประโยชน์ที่ยาวนานอยู่ด้วยและวิธีการที่นำไปใช้กับแม่น้ำระหว่างประเทศ
เช่น ๆ เช่นเดียวกับกรรมการกรุงเวียนนา ค.ศ. 1815 (มาตรา 338 สนธิสัญญา
นาร์ชาต)

ในปี ค.ศ. 1921 สันนิบาตชาติได้เรียกชาติต่าง ๆ 42 ชาติมาประชุม
กันที่บาร์ชَاโลเนา ประเทศสเปน และได้ตัดสินใจอนุสัญญาบาร์ชَاโลเนา วันที่
20 เมษายน 1921 โดยมีหลักการสำคัญดังนี้

ก. กำหนดสักษะและของแม่น้ำระหว่างประเทศซึ่งครั้งก่อนการจะ^ก
ถูกเป็นแม่น้ำระหว่างประเทศอาศัยการทำสนธิสัญญาเป็นหลัก อนึ่งแม่น้ำ
ระหว่างประเทศท้องเป็นแม่น้ำที่ใช้ในการเดินเรือ ด้วยในกิจการอื่นอื่น เช่น
การทำเรือนหันน้ำหรือผลิตกระแสไฟฟ้า ไม่ใช่ว่าเป็นแม่น้ำระหว่างประเทศ

ข. รับผู้เชร์ก้าฟใน การเดินเรือและความเสมอภาคของทุกวัสดุที่เป็น^ก
ภาระในอนุสัญญาด้วย ไม่ว่าจะเป็นรัฐริมน้ำหรือไม่ก็ตาม

อนุสัญญานี้ได้มอบน้อยในทางปฏิบัติ มีรัฐที่เข้าเป็นภาคีเพียง 21
รัฐในปี ค.ศ. 1939 โดยปกติแม่น้ำระหว่างประเทศมักจะมีการตกลงกันในรูป
สนธิสัญญาระหว่างรัฐที่มีผลประโยชน์ร่วมกันซึ่งอาจเป็นรัฐของเริ่มต้นกับรัฐ
ที่ใช้ประโยชน์ในแม่น้ำนั้น แต่หลังสัมภารณ์โลกครั้งที่ 2 มีความไม่สงบที่
จะดำเนินต่อไปของรัฐเข้าของแม่น้ำมากขึ้นดังเห็นได้จากอนุสัญญา
18 สิงหาคม 1948 เกี่ยวกับแม่น้ำดาบูบ¹

แม่น้ำในยุโรปที่สำคัญคือ แม่น้ำไรน์ และดาบูบ

เท่านี้ไวน์ จนถึง ค.ศ. 1919 การวางแผนที่เข้ากับแม่น้ำสายนี้
แบ่งแยกให้เป็น 3 ระยะ

ระยะแรก คือการสร้างแม่น้ำ ให้วางกรุเกลท์ที่เข้ากับการควบคุม
แม่น้ำไรน์เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 1815 แต่ได้เกิดกรณีพิพาทเกี่ยวกับการที่ความ

¹ ในบริบทนี้แม่น้ำจะเรียกว่าแม่น้ำที่มีงานให้เฉพาะเรือของตนเท่านั้น A.D. No 1541

ในด้วยการห่วงหันและแคนท์กับประเทคริมแม่น้ำอื่น จึงทำให้หลักการที่ได้
เสริมภาพในการเดินเรือในแม่น้ำไวน์ไม่สามารถบังคับใช้ได้

ระบบที่สอง มีการท่าอนุสัญญา Mayence วันที่ 31 มีนาคม 1831
โดยยืนยันหลักการของกองการทางเวียนนา ให้มีการซัดตั้งคณะกรรมการกลาง
เพื่อศูนย์และการใช้แม่น้ำไวน์ แต่การเดินเรือก็ยังคงวนไปๆ หาซึ่ริมแม่น้ำเท่านั้น

ระบบที่สาม อนุสัญญา Mannheim วันที่ 17 ตุลาคม 1868 ได้แก้ไข
อนุสัญญา Mayence แต่ยังคงให้สิทธิ์เดียวแก่รัฐริมแม่น้ำโดยให้รัฐริมแม่น้ำ
มีสิทธิ์ออกใบอนุญาตการเดินเรือซึ่งใบอนุญาตนี้จะออกให้กับผู้บุคคลซึ่งมี
ภูมิลำเนาอยู่ในรัฐริมแม่น้ำไวน์เท่านั้น และยังมีกรรมการกลางครอบคลุม
ทุกแม่น้ำ โดยมีหน้าที่ร่างระเบียบเกี่ยวกับการท่าระหว่าง ครอบคลุมการเดิน
เรือในแม่น้ำ คณะกรรมการกลางนี้ประจำก่อนด้วยผู้แทนของรัฐริมแม่น้ำเท่านั้น

ในปี ก.ศ. 1919 สนธิสัญญาเวอร์ชัลล์ได้แก้ไขโครงสร้างของคณะกรรมการ
การกลาง โดยให้คณะกรรมการกลางประจำก่อนด้วยผู้แทนของรัฐอื่นด้วย
เห็นด้วยกฤษณะและอิตาลีซึ่งไม่ใช่รัฐริมแม่น้ำ และขอพิพากษาริบบิลินเน่ในแม่น้ำไวน์
จะต้องให้ศาลประจำชาติธรรมระหว่างประเทศเป็นผู้พิจารณา และให้สิทธิ์
แก่รัฐอื่นเท่ากับรัฐริมแม่น้ำ และต่อมาในปี ก.ศ. 1936 เมอร์เซนได้ปฏิเสธไม่
ยอมรับหลักการควบคุมแม่น้ำไวน์ ตามที่สนธิสัญญาเวอร์ชัลล์ กำหนดไว้

ภายหลังสองครั้งโลกครั้งที่ 2 หลักเกณฑ์ค่างๆ ที่ควบคุมแม่น้ำไวน์
ที่ได้ถูกนำมาใช้ได้แก่ อนุสัญญา Mannheim ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยอนุสัญญา
วันที่ 20 พฤษภาคม 1963 เกี่ยวกับการค่างตั้งทั่วประเทศคณะกรรมการกลาง
คณะกรรมการกลางมีหน้าที่คุ้มครองแม่น้ำไวน์ให้ออกกฎหมายค่างๆ เกี่ยวกับ
การท่าระหว่างและ การเดินเรือ มีผลใช้บังคับในวันที่ 1 มกราคม 1955

แม่น้ำคายูน สนธิสัญญาปารีส วันที่ 30 มีนาคม 1856 ให้วาง
ระเบียบการเดินเรือในแม่น้ำคายูน โดยให้เสริมภาพการเดินเรือแก่ท่าริช และ
ให้มีการซัดตั้งคณะกรรมการควบคุมแม่น้ำอีน 2 คณะ คณะแรกเป็นคณะกรรมการ
การกลางประจำก่อนด้วยรัฐริมแม่น้ำคายูนที่เกี่ยวกับการท่าระหว่างแม่น้ำ
คายูน และคณะกรรมการการชั่วคราว ซึ่งประจำก่อนด้วยรัฐที่ไม่ใช่รัฐริมแม่น้ำและ
รัฐริมแม่น้ำมีหน้าที่ทำให้แม่น้ำอยู่ในสภาพเดินเรือได้ แต่คณะกรรมการการชั่ว

ไม่ได้มีการจัดตั้งขึ้น คงมีแต่เพียงคณะกรรมการการช่วยครัวเรือนโดยพุทธศาสนาได้ตั้งเป็นการถาวร เนื่องจากคณะกรรมการการบุโภป ซึ่งมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นจากที่กำหนดในครั้งแรก มีติดต่อออกกฎหมายบังคับและในด้านการค้า แต่อำนาจของคณะกรรมการการบุโภปมีเฉพาะส่วนหนึ่งของแม่น้ำคานูบเท่านั้น ต่อจาก Braila ในปี 1921 ถึงทะเลต้า แต่จาก Blm ถึง Braila ยังคงอยู่ได้อำนาจของรัฐธรรมเนียมน้ำ ต่อนาอนุสัญญาปารีส วันที่ 23 กรกฎาคม 1921 ได้ตั้งคณะกรรมการมาควบคุมแม่น้ำช่วงที่สองตั้งก่อตัว ภายหลังภายใต้ความกดดันของญี่ปุ่นและรัสเซีย ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ในปี ค.ศ. 1938 คณะกรรมการการบุโภปได้มอบอำนาจส่วนใหญ่ที่ตนมีให้แก่รัฐบาลญี่ปุ่นในที่สุด

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถนนสัญญาสันติภาพที่ทำไว้กับญี่ปุ่นเมื่อสัมภาษณ์ และบักกาเรย์ ในปี ค.ศ. 1947 ได้มีข้อตกลงให้เสริมภาคการเดินเรือแก่ทุกชาติในแม่น้ำคานูบ ต่อมาภายหลังได้มีการทำสนธิสัญญาเกี่ยวกับแม่น้ำสายนี้อีกครั้งเรียกว่าอนุสัญญากรุงเบตเตอร์ วันที่ 18 สิงหาคม 1948 ระหว่างรัสเซีย บลักกาเรย์ หังก้ารี ญี่ปุ่น เซกโภสโอลัวเรีย ญี่ปุ่น และญี่ปุ่น ซึ่งประทับตราไปต่อวันต่อ เช่น หังกฤษ ฝรั่งเศส ไม่ยอมรับ เพราะอนุสัญญาตั้งก่อตัวเป็นการเมืองโดยการให้รัสเซียเป็นมาตรฐานแม่น้ำคานูบ ในอนุสัญญาระบุให้เสริมภาคในการเดินเรือในแม่น้ำคานูบ แต่เฉพาะส่วนหนึ่งของแม่น้ำคานูบเท่านั้น ต่อช่วงระหว่าง Blm และทะเลต้า โดยฝ่ายต่อของ Soulina ตัวนี้เห็นด้วยเสริมภาคในการเดินเรือลงงานไว้ให้แก่รัฐธรรมเนียมน้ำ รัฐบาลผู้ด้วยมีหน้าที่ห้ามป่าวุ่งทางเดินเรือ และปรึกษาหารือกับคณะกรรมการคานูบซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของรัฐธรรมเนียมน้ำคานูบ มีที่ทำการอยู่ที่กรุงบุคาราฟ์ และเรียกว่าเป็นหน่วยงานระหว่างประเทศ ให้รับการคุ้มกันทางการทูต คณะกรรมการ มีอำนาจควบคุมให้มีการปฏิบัติตามอนุสัญญาเบตเตอร์ ค.ศ. 1948 กำหนดอัตราค่าผ่านแม่น้ำ เพื่อเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการทະนุปารุณแม่น้ำ

แม่น้ำโขง¹ เป็นแม่น้ำในทวีปเอเชีย ที่มีเขตแดนระหว่างประเทศไทย กับลาว ทั้งการเดินเรือในแม่น้ำโขงถูกกำหนดโดยอนุสัญญาปารีส วันที่ 29 ธันวาคม 1954 ลงนามโดยรัฐบาลผู้ด้วย เนื่องมีปัญหาเกี่ยวกับฝรั่งเศสต่อเมื่อ ร.ศ. 112

¹ Nguyen Quoc Dinh, L'internationalisation du Mekong A.F.D.L. 1962 P.91

ไทยได้อ่านเรื่องคิณแคนให้แก่ฝรั่งเศสเป็นจำนวนมาก อนุสัญญาปีค.ศ. 1893 นี้อธิบายว่า บรรดาเก้าองค์กรที่ต่อสู้ในฟาร์น้ำเงินให้กับฝรั่งเศส ให้อาชญาณสัญญาณบันนี่ ฝรั่งเศสได้พยายามจะเชือกว่าแม่น้ำเงินเป็นของฝรั่งเศส ทั้งหลาย ฝรั่งเศสเห็นว่าอีนาจซิปปีไซของไทยควรยกดูญมาตั้งแต่เดิม แต่ไทยยืนยันว่าแม่น้ำเงินเป็นแม่น้ำระหว่างประเทศ โดยปกติเป็นทางการเดินเรือของรัฐบาลออกไม่ถูก จะเกิดขึ้นเพราแม่น้ำเงินมีทางแยกมากไม่สะดวกในการเดินเรือ อนุสัญญาที่ยืนยันหลักการให้เสริมภาพในการเดินเรือในแม่น้ำเงิน

ช่องแคบระหว่างประเทศ

ช่องแคบระหว่างประเทศเป็นทางคอมมานคอมทางน้ำตามธรรมชาติ ซึ่งเชื่อมทะเลเดสองแห่ง ศาสตุธิธรรมระหว่างประเทศได้กล่าวในการพิจารณา คดีช่องแคบคอร์ฟู ว่าการที่จะเป็นช่องแคบระหว่างประเทศต้องพิจารณาถึง สังคมทางภูมิศาสตร์ของช่องแคบว่าเป็นทางเชื่อมระหว่างทะเลสองแห่งและตามที่อธิบายช่องแคบได้ใช้เป็นทางเรือระหว่างประเทศ

ช่องแคบมีสายสักขีณะ ก่อตัวต่อ

1. ช่องแคบที่เชื่อมทะเลเดสองแห่ง หรือทะเลเดสองกับทะเลเดียวในของรัสเซีย ช่องแคบ Kerch เชื่อมทะเล Azov และทะเลเดือ

2. ช่องแคบที่เชื่อมทะเลเดสองแห่งโดยริมฝีปากช่องแคบอยู่ ให้อีนาจซิปปีไซของรัสเซียกัน เช่น ช่องแคบ Bosphore ของตุรกี

3. ช่องแคบซึ่งริมฝีปากช่องแคบ อุปถัมภ์ให้อีนาจซิปปีไซของทะเลรัสเซีย และความกว้างของช่องแคบมากกว่าสองเท่าของความกว้างของทะเลเดือนานา ฯลฯ ส่วนที่ไม่อยู่ในความกว้างของทะเลเดือนานาของรัสเซียริมฝีปากเป็นทะเลเดลaware เช่น ช่องแคบ Pas de calais กว้าง 31 ไมล์

ปัญหาอาจเกิดขึ้น ว่าช่องแคบไม่กว้างมากซึ่งทำให้บริเวณของช่องแคบตกอยู่ให้อีนาจซิปปีไซของรัสเซียริมฝี หรือในกรณีที่ริมฝีปากช่องแคบอยู่ให้อีนาจซิปปีไซของรัสเซียจะเชือกการอย่างไร ศาสตุธิธรรมระหว่างประเทศได้ตัดสินใจคดีช่องแคบคอร์ฟูว่า ช่องแคบระหว่างประเทศไม่ใช่เป็น คดีของพิจารณาถึงความกว้างของช่องแคบหรืออยู่ให้อีนาจซิปปีไซของรัสเซีย

แต่พิจารณาเพื่อว่าสำหรับเป็นทางเลือกระหว่างท่าเดอนห่วงและแม่น้ำ ที่มีอยู่เป็นช่องแคบระหว่างประเทศ และเรือของทุกประเทศไม่ว่าจะเป็นเรือรบหรือเรือสินค้า มีสิทธิ์ที่จะผ่านโดยสุจริตในยามสงบได้ โดยรัฐชาติที่ไม่มีสิทธิ์ใช้อำนาจและไม่อาจเป็นเจ้าของได้รับอนุญาตก่อน แม้ว่าช่องแคบนี้จะอยู่ในท่าเดอนฯ เดอ ของรัฐนั้นก็ตาม เว้นแต่จะได้มีสนธิสัญญากำหนดให้เป็นพิเศษ รัฐใดที่ไม่เปียงอานาจออกกฎหมายป้องกันในการผ่าน แต่ไม่มีสิทธิ์ห้ามการผ่านโดยสุจริตในยามสงบเพื่อย่างใด

ในการเมืองแคบอยู่ในฝั่งน้ำอาทิตย์ของรัฐนั้น แต่ช่องแคบนั้น เป็นทางเลือกระหว่างท่าเดอนห่วงกับท่าเดือนอยู่ในของรัฐอื่น เช่น ช่องแคบ strait ที่ให้บริการในการเดินเรือเช่นเดียวกัน อนุสัญญาเจนิวัวร่าศิริ ท่าเดอนฯ เดอ ค.ศ. 1958 ข้อ 16 (4) ได้ระบุว่า การห้ามข้าวคราวซึ่งการผ่าน โดยสุจริตของเรือต่างชาติที่ผ่านช่องแคบที่ใช้เพื่อการเดินเรือระหว่างประเทศ ระหว่างส่วนหนึ่งของท่าเดอนห่วงกับอีกส่วนหนึ่งของท่าเดอนห่วง หรือท่าเดอนฯ เดอ ของรัฐต่างประเทศจะกระทำมิได้

ได้มีอนุสัญญาที่รัฐต่างๆ ทำไว้กำหนดให้การเดินเรือในช่องแคบ ระหว่างประเทศที่สำคัญๆ เช่น

ช่องแคบอิปราลดา กว้าง 14.6 กิโลเมตร เส้นทางระหว่างมหาสมุทรแอตแลนติกกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มาตรา 7 สำประกาศระหว่างฝรั่งเศส กับอังกฤษ วันที่ 8 เมษายน 1904 ให้บริการในการผ่านช่องแคบและห้าม ละเมิดกำลังงานในริมฝั่งของช่องแคบ

ช่องแคบ Magellan ยาว 600 กิโลเมตร เป็นทางเส้นทางระหว่างมหาสมุทรแอตแลนติก กับมหาสมุทรแปซิฟิก อนุสัญญาระหว่างอาณานิคม กับอังกฤษ วันที่ 23 กรกฎาคม 1881 ให้บริการในการผ่านช่องแคบทุกชาติ และห้ามการละเมิดกำลังงานในริมฝั่งของช่องแคบอีกทั้งสองฝั่งให้ช่องแคบเป็น ต้นแคบที่เป็นกลางในการเมืองศิริสังคม

ช่องแคบคู่ที่ Bosphore และ Dardanelles ซึ่งตั้งระหว่างประเทศ เทียบกับการเดินเรือในช่องแคบสายนี้ ได้เปลี่ยนแปลงหลายครั้ง ครั้งล่าสุด ได้แก่อนุสัญญา Montreux วันที่ 20 กรกฎาคม 1936 กำหนดให้กับประเทศที่ให้

เสริมการฝ่าฟันช่องแคบเดื่อของทุกชาติในยามสงบ แต่เดือนจะต้อง
แจ้งให้ทราบล่วงหน้าและอาจจ่ากัณฑ์หนักของเรือ สำหรับระบบทราบทุก
ในทะเลด้วย ถ้าเป็นเรื่องของรัฐอื่น จะอยู่เกิน 21 วันไม่ได้ ในยามสงบสามารถชี้ช่องแคบ
เป็นจุดลงเรือได้ แต่ถ้าไม่มีสิทธิ์จะปิดช่องแคบไว้ เดือนจึงสามารถจะฝ่าฟันช่องแคบ
ไม่ได้ รัฐแต่จะเป็นการกระทำของตนนิบاتفاقตัวหรือเดื่อของรัฐ ซึ่งมีสนธิสัญญา
ช่วยเหลือชี้ช่องแคบและกันกับตุรกี

ช่องแคบเดนมาร์ก เป็นช่องแคบที่เชื่อมทะเลเบติกกับทะเลเมเดนีอ
อนุสัญญา 14 มีนาคม 1857 ให้เสริมภาพในการเดินเรือเดื่อทุกชาติในยามสงบ
แต่ในยามสงบสามารถเดนมาร์กสามารถจะปิดช่องแคบได้ ในสังครวมโอลคริงที่ 1
เดนมาร์กได้ปิดช่องแคบตั้งแต่ว่า

คลองระหว่างประเทศ

ในครั้งแรกหลักการที่ทำให้เกิดมีคลองและแม่น้ำระหว่างประเทศ
ก็เพื่อประโยชน์ในการคมนาคมร่วมกันของนานาชาติโดยมีอยู่ว่าทุกประเทศมี
ศักดิ์เดินเรือในคลองระหว่างประเทศโดยเสรีเป็นการเข้ากับอ่านาจาริปโดย
ของรัฐเจ้าของคลอง แต่ต่อมาภายหลังผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของคลอง
ซึ่งมีเป็นจำนวนมากทำให้รัฐที่คัดลอกตั้งอยู่เริ่มที่จะเรียกร้องผลประโยชน์หรือ
เอกสารศักดิ์เดินเรือในคลองที่อยู่ในดินแดนของตน คลองที่เชื่อมทะเลสองแห่งไม่ใช่เป็น
จะต้องเป็นคลองระหว่างประเทศเสมอ เช่น คลอง Corinth เชื่อมทะเล
Ionienne และทะเล Egee ซึ่งอยู่ใต้อ่านาจาริปใหญ่องกรีก คลองระหว่าง
ประเทศจะเกิดขึ้นโดยการตกลงเป็นพิเศษของนานาชาติให้เป็นคลองระหว่าง
ประเทศเช่น คลองสูเอซ คลองปานามา คลองคิล

คลองสูเอซ

คลองสูเอซได้เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1869 โดยบริษัทเอกชน บริษัทโดย
F. de Lessep โดยได้รับสัมปทานจากอาณาจักรอียิปต์ (ตุรกี) ให้เสริมภาพ
ในการฝ่าฟันคลองสูเอซ ที่มาได้มีอนุสัญญาค้อนสแคนดิโนเปล วันที่ 29
พฤษภาคม 1888 ระหว่างอาณาจักรอียิปต์ (ตุรกี) ขณะนั้นยังครอบครอง
อียิปต์อยู่) กับประเทศไทยในอียิปต์ โดยให้เสริมภาพในการฝ่าฟันคลองแก่
เรือเดินฟ้าและเรือรบของทุกชาติ และตกลงให้บริเวณคลองเป็นที่ป้องจาก

การท้าสั่งกรรมหรือการสั่งบุคคลฯ และท้ามกระทำการใด ๆ อันเป็นการขัดขวาง
การเดินเรือผ่านคลองสุขเขต สำหรับเรือรบจะต้องผ่านโดยไม่หยุดหรือเวะจอด
ทิ้งไว้ ของคลอง ในระหว่างทางสั่งกรรมไมล์คริงที่ 1 ความเป็นกลางของคลอง
ได้ถูกระบุเมื่อ ซึ่งขณะนั้นอีปีดอยู่ใต้การปกครองของยังกฤษ คลองจึงคงอยู่
ในความควบคุมของยังกฤษ ที่มาเมื่ออีปีดได้อิสระจาก จึงได้ศึกษาเห็นว่า
คลองน้ำอันกว้างใหญ่ย่างเท่าที่ แม่น้ำสักจากได้มีการก่อตั้งประเทศอิสราเอล
อีปีดไม่ยอมให้เรืออิสราเอลผ่าน หรือเรือที่จะมุ่งหน้าไปเมืองท่าของอิสราเอล
โดยยังมาตรา 10 ของอนุสัญญาคอมแพนีในเบลเยียมให้ศึกษาแล้วว่าอีปีดที่จะ
ห้ามเรือของชาติที่ตนอยู่ในภาวะสั่งกรรมฝ่าหน้าคลองได้ คณานคนรู้ความชัดเจน
ได้เคยลงมติหลายครั้ง เช่นมติวันที่ 1 กันยายน 1951 และมติวันที่ 31 ตุลาคม
1956 ให้อีดีอิสราเอลทราบในการผ่านคลองโดยเด็ดขาด แม้ว่าอีปีดจะได้
ยึดคลองจากอาณาจักรมาเป็นของรัฐ เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 1956 ก็ไม่ทำให้หลัก
เรื่องภาพในการผ่านคลองเปลี่ยนแปลงไป อีปีดได้ประกาศเมื่อวันที่ 24 เมษายน
1957 ยอมรับเข้าอยู่พันสามอนุสัญญาคอมแพนีในเบล และยอมรับอีกหนึ่ง
คลองของชาติธรรมรวมระหว่างประเทศ การเมืองเชิงทางการที่เกิดขึ้นก็ยังคง
อนุสัญญาดังกล่าว

מאת פדרה

คงของปานามาอยู่ในประเทศปานามา คงของปานามาเป็นทางสักเทื่อน
มหาสมุทรแปซิฟิก กับมหาสมุทรแอตแลนติก เฟอร์ดินันเดอเรสเซฟ ผู้สร้าง
คงของสุเอโซ รับสร้างคงของปานามาในปี ค.ศ. 1903 แต่สร้างไม่สำเร็จ เพราะ
คนงานสัมภាដ้วยไฟรับสัน ประชานาริบต์โรมเวลรับค่าเนินต่อ และสำเร็จ
ในปี ค.ศ. 1914 เธรีภพในการเดินเรือในคงของปานามาไม่ได้ถูกประทับน้ำโดยสนธิ
สัญญาหลายฝ่าย แต่เป็นเพียงสนธิสัญญาสองฝ่ายเท่านั้น ฉบับแรกก็อสูตร
สัญญา Hay-pauncefote ทำในปี ค.ศ. 1901 ระหว่างสหราชอาณาจักรและโคลอมเบีย
ระบุให้เสรีภพในการผ่านคงของปานามาเป็นคงของสุเอโซฉบับที่สองกระทำการระหว่าง
สหราชอาณาจักรและปานามาในปี ค.ศ. 1903 โดยสนธิสัญญาให้สิทธิสหราชอาณาจักรควบคุมเขัดการ
คงของและสามารถมีฐานทัพอยู่ในพื้นที่บริเวณสองข้างคงของทั้งสองมีสิทธิรักษาหนด
เงื่อนไขในการผ่านคงของในระหว่างสองครั้งที่ 2 สหราชอาณาจักรควบคุม

เรื่องของคู่สังคม ระยะความกว้าง 10 ไมล์รอบสี่เหลี่ยมอยู่ในบ้านชาของ
หนรรุ่งโดยเด็ดขาด หนรรุ่งมีทิหทิชักการเที่ยวบินของโดยแบ่งรายได้ค่าผ่านคตอง¹
ให้ปานามาตามสถิติสหประชาชาติในปี ก.ศ. 1970 รายได้ค่าผ่านคตองเก็บ²
ได้ร้อยเจ็ดสิบห้าล้านคดอลาร์ แต่ปานามาได้แบ่งเพียง 1.ล้านคดอลาร์ ในปี
ก.ศ. 1970 ศินคำสั่งผ่านคตองนี้มีเป็นจำนวน 114 ล้านดัน เนื่องจากคตอง³
ปานามาเป็นคตองระหว่างประเทศที่เป็นประ โภชณ์แก่ทุกชาติสามารถสนับสนุน⁴
ทั้งก่อสร้าง หนรรุ่งหน้าที่จะต้องป้องกันคตองนี้ด้วย ต่อมากลางปานามาได้เรียกร้อง⁵
ขอศินคตอง และในที่สุดได้มีข้อตกลงระหว่างหนรรุ่งกับปานามาที่จะศินคตอง⁶
ปานามาให้แก่ปานามาในพ.ศ. 2543

๑๗๐

คงองค์ส์ได้ถูกยกประหารว่างปี ค.ศ. 1887-1895 โดยพระมัน ในครั้งแรกเพื่อจุดมุ่งหมายทางอุทธรศาสตร์ แต่ต่อมาได้ใช้ประโยชน์ในการเดินเรือระหว่างประเทศเป็นตึกกับห้องน้ำโดยไม่ต้องฝ่าเมืองเดนมาร์ก ทำให้ยังระยะทางไปมากจนถึง ค.ศ. 1919 คงองค์ส์เป็นของเยอรมัน แต่ถูกขายเป็นຄลังระหว่างประเทศโดยมาตรา 380-386 ของสนธิสัญญาแวร์ชไชย์ ค.ศ. 1919 ซึ่งระบุให้คงองค์ส์เป็นทรัพย์เรือรบหรือเรือสินค้าของทุกชาติที่อยู่ในภาวะสันติภาพเยอรมันโดยเด็ดขาดและให้บริเวณคลองเป็นเขตปลอดภัย (มาตรา 195 สนธิสัญญาแวร์ชไชย์) ในปีค.ศ. 1923 ศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศได้มีโอกาสพิจารณาคดี Wimbledon เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 1923 โดยเรื่องมีอยู่ว่าในปี ค.ศ. 1920 ไปแลนน์ทำสังคมร่วมกับรัสเซีย เยอรมันวางแผนที่จะเป็นกลางและดำเนินมาตรการความหนักที่ของรัสเซียเป็นกลางโดยห้ามเรือที่บรรทุกอาวุธใหญ่ไปยังฐานทัพเรือของไปแลนน์โดยห้องการฝ่านคลองคดีส์ แต่เยอรมันปฏิเสธไม่ยอมให้ฝ่าน ศาลมีคำสั่งห้ามเรืออังกฤษสำนั่งที่ฝ่ายเศษเข้าไปบรรทุกอาวุธมุ่งไปยังฐานทัพเรือของไปแลนน์โดยห้องการฝ่านคลองคดีส์ แต่เยอรมันปฏิเสธไม่ยอมให้ฝ่าน ศาลมีคำสั่งห้ามเรืออังกฤษสำนั่งที่ฝ่ายเศษเข้าไปบรรทุกอาวุธมุ่งไปยังฐานทัพเรือของไปแลนน์โดยห้องการฝ่านคลองคดีส์ การห้ามของเยอรมันไม่ให้เรือฝ่านแม้ว่าจะบรรทุกอาวุธใหญ่ไปยังการฝ่านไม่มีถูกต้อง เพราะคดีส์เป็นเส้นทางคมนาคมระหว่างประเทศจะสามารถห้ามได้ก็เพียงพาเรื่องของชาติที่อยู่ในภาวะสังคมร่วมกับเยอรมัน เป็นเหตุให้เยอรมันต้องห้ามใช้ค่าเสียหายให้แก่บริษัทที่ได้รับความ

เมื่อหาย ต่อมาเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 1936 เยอรมันได้บอกรสึกหันตะเกียวกับคดีที่ปัญญาดีไว้ในสนธิสัญญาแวร์ชَاฟท์ และประกาศว่าตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม 1937 เวอร์บต่างชาติที่ฝ่าฝืนคดีจะต้องได้รับความมั่นคงจากเยอรมันเดือนถัดก่อน แต่หลังจากที่เยอรมันแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2 ในปีค.ศ. 1945 จึงได้นำระบบเดียวกับคดีที่ตกลงมาใช้อีก ศินคำที่ฝ่าฝืนคดีนี้มีเป็นจำนวนมากในปี ค.ศ. 1968 มีจำนวนถึง 42 สำเนาด้วย

บทบาทของบุคคลในกฎหมายระหว่างประเทศ

เป็นที่ยอมรับกันในสมัยโบราณว่ากฎหมายระหว่างประเทศใช้บังคับเฉพาะกรณีที่มีอยู่ได้ด้านของกฎหมายระหว่างประเทศโดยตรง ฉะนั้นบุคคลที่ต้องผ่านรัฐโดยการออกกฎหมายภายใต้บังคับบุคคลในรัฐนั้น เอกชนไม่มีสิทธิและพันธะโดยตรงจากกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเป็นความคิดเห็นของนักนิติศาสตร์เช่น Triepel และ Anzilotti แต่ต่อมาสถานการณ์ระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป กฎหมายระหว่างประเทศได้เริ่มเข้ามาบังคับให้โดยตรงกับบุคคลมากยิ่งขึ้น เช่นในอัคติสัมภารัมมโลกครั้งที่ 2 ได้มีการลงโทษอาชญากรรมด้วยตนเองที่จะเป็นการลงโทษรัฐ การณ์เทียบกับการปราบปรามโจรล้วนๆ การตีทาง การตียาเสพติด การคุกคารของคนส่วนน้อย การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บและเจ็บป่วยในเวลาสงคราม การปฏิบัติศรัทธาเชิงศึก การช่วยเหลือผู้สิ้นชีวิต นอกจากกรณีดังกล่าวในระหว่างหลังกฎหมายระหว่างประเทศยังยอมให้บุคคลสามารถที่จะเป็นโจทก์หรือจำเลยในศาลระหว่างประเทศได้ เช่นอนุสัญญากรุงเซก ฉบับที่ 12 ค.ศ. 1907 เทียบกับการตั้งศาลทัวร์เชลยระหว่างประเทศ มาตรา 4 ให้สิทธิแก่บุคคลที่คิดว่าไม่ได้รับความยุติธรรมจากการตัดสินของศาลทัวร์เชลยของคู่สัมภารัม น่าเรื่องขึ้นท่องต่อศาลมั่ว่าได้ แต่บังเอิญบันดาลนี้ยังไม่ได้รอดตั้งข้อหาความไม่สงบในประเทศไทยไม่เห็นด้วย แต่ในทวีปอเมริกาได้มีการจัดตั้งศาลระหว่างรัฐในทวีปอเมริกา โดยสนธิสัญญาของรัฐฯ วันที่ 20 ธันวาคม 1907 โดยให้สิทธิบุคคลยื่นฟ้องต่อศาลมั่วได้ นอกจากนั้นได้มีการตั้งศาลอนุญาติคุกและการลงโทษ

โดยสนธิสัญญาสันติภาพค.ศ. 1919-1920 โดยให้มีหน้าที่สำคัญเป็นปัจจุหาเกี่ยวกับการเรียกร้องทรัพย์สินระหว่างรัฐกับบุคคลสัญชาติเยอรมันและอิตาลีโดยให้สิทธิบุคคลธรรมดาร้องขอความเป็นธรรมต่อศาลได้ในอนุสัญญาฯ ไปเพื่อยืนยันสิทธิมนุษยชนของตนถูกจะเมือง จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันบุคคลเริ่มจะมีบทบาทโดยตรงในกฎหมายระหว่างประเทศมากขึ้นทุกๆ วัน